

ROZSUDEK SOUDU (třetího senátu)

8. července 2008*

Ve věci T-48/05,

Yves Franchet, bývalý úředník Komise Evropských společenství, s bydlištěm v Nice (Francie),

Daniel Byk, úředník Komise Evropských společenství, s bydlištěm v Lucemburku (Lucembursko),

zastoupení G. Vandersandenem a L. Levi, advokáty,

žalobci,

proti

* Jednací jazyk: francouzština.

Komisi Evropských společenství, zastoupené J.-F. Pasquierem, jako zmocněncem,

žalované,

jejímž předmětem návrh na náhradu majetkové a nemajetkové újmy, která byla údajně způsobena tvrzenými pochybeními Komise a OLAF v rámci vyšetřování ve věci „Eurostat“,

**SOD PRVNÍHO STUPNĚ
EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ (třetí senát),**

ve složení M. Jaeger, předseda, V. Tiili (zpravodajka) a T. Čipev, soudci,
vedoucí soudní kanceláře: K. Pocheć, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 3. října 2007,

vydává tento

Rozsudek

Právní rámec

- 1 Evropský úřad pro boj proti podvodům (OLAF) zřízený rozhodnutím Komise 1999/352/ES, ESUO, Euratom ze dne 28. dubna 1999 (Úř. věst. L 136, s. 20; Zvl. vyd. 01/03, s. 110) je pověřen zejména prováděním vnitřních správních vyšetřování za účelem vyšetřování závažných činů souvisejících s výkonem odborné činnosti, které mohou představovat porušení povinností úředníky a zaměstnanci Společenství, jež může vést k disciplinárnímu a popřípadě i trestnímu řízení.
- 2 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1073/1999 ze dne 25. května 1999 o vyšetřování prováděném Evropským úřadem pro boj proti podvodům (OLAF) (Úř. věst. L 136, s. 1; Zvl. vyd. 01/03, s. 91) upravuje kontroly, inspekce a jiná opatření prováděné zaměstnanci OLAF při výkonu jejich funkcí. Vyšetřování OLAF se dělí na vyšetřování „vnější“, tj. prováděná vně orgánů Společenství, a vyšetřování „vnitřní“, tj. uvnitř orgánů.
- 3 Bod 10 odůvodnění nařízení č. 1073/1999 zní:

„vzhledem k tomu, že tato vyšetřování musí být prováděna v souladu se Smlouvou, a zejména s Protokolem o výsadách a imunitách Evropských společenství, a při dodržování služebního řádu úředníků a pracovního řádu ostatních zaměstnanců [...], jakož i při plném dodržování lidských práv a základních svobod, zejména zásady

spravedlnosti, práva osob na vyjádření se ke skutečnostem, které se jich týkají, a zásady, že závěry vyšetřování mohou být založeny pouze na skutečnostech s důkazní hodnotou; že orgány, subjekty, úřady a agentury musí za tímto účelem stanovit podmínky, za kterých jsou tato vnitřní vyšetřování prováděna; že v důsledku toho by pracovní řády měly být změněny tak, aby v nich byla stanovena práva a povinnosti úředníků a ostatních zaměstnanců, pokud jde o vnitřní vyšetřování.“

4 Bod 13 odůvodnění nařízení č. 1073/1999 zní:

„vzhledem k tomu, že příslušným vnitrostátním orgánům nebo popřípadě orgánům, subjektům, úřadům a agenturám přísluší rozhodovat, jaká opatření by měla být učiněna při vyšetřování na základě zprávy vypracované [OLAF]; že by však ředitel [OLAF] měl mít povinnost postoupit přímo soudním orgánům dotčeného členského státu informace, které [OLAF] získá při vnitřním vyšetřování skutečností, které by mohly vést k trestnímu stíhání.“

5 Článek 4 nařízení č. 1073/1999 zní:

„Vnitřní vyšetřování

V oblastech uvedených v článku 1 provádí úřad správní vyšetřování uvnitř orgánů, subjektů, úřadů a agentur [...]

Tato vnitřní vyšetřování se provádějí při dodržování pravidel Smluv, zejména Protokolu o výsadách a imunitách Evropských společenství, a s patřičným ohledem na pracovní řády za podmínek a způsobem stanoveným tímto nařízením a rozhodnutími přijatými každým orgánem, subjektem, úřadem a agenturou. Orgány se navzájem konzultují, pokud jde o pravidla, která budou těmito rozhodnutími stanovena.

[...]

5. Pokud se při vyšetřování zjistí možnost osobní účasti člena, vedoucího pracovníka, úředníka nebo zaměstnance v dané záležitosti, je o tom informován orgán, subjekt, úřad nebo agentura, ke kterému patří.

V případech, kdy je za účelem vyšetřování vyžadováno naprosté utajení nebo kdy je třeba použít vyšetřovací prostředky spadající do pravomoci vnitrostátního soudního orgánu, může být tato informace pozdržena.

[...]“

6 Článek 6 odst. 5 nařízení č. 1073/1999 stanoví:

„Vyšetřování probíhá bez přerušení po dobu, která je přiměřená okolnostem a složitosti případu.“

7 Článek 8 nařízení č. 1073/1999, nazvaný „Důvěrnost a ochrana údajů“, zní:

„1. Informace získané v rámci vnějšího vyšetřování v jakékoli formě jsou chráněny podle předpisů, které se na tato vyšetřování vztahují.

2. Na informace sdělené nebo získané v rámci vnitřního vyšetřování v jakékoli formě se vztahuje služební tajemství a jsou chráněny podle předpisů použitelných pro orgány Evropských společenství.

Tyto informace nemohou být sděleny jiným osobám než těm, které se s nimi mají seznámit ze své funkce v rámci orgánů Evropských společenství nebo členských států, a nemohou být použity k jiným účelům než k boji proti podvodům, úplatkářství a jakékoli jiné nedovolené činnosti.

3. Ředitel zajistí, aby zaměstnanci [OLAF] a další osoby podléhající jeho pravomoci dodržovali právní předpisy Společenství a vnitrostátní právní předpisy týkající se ochrany osobních údajů, zejména směrnici Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES ze dne 24. října 1995 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů [Úř. věst. L 281, s. 31; Zvl. vyd. 13/15, s. 355].

4. Ředitel [OLAF] a členové dozorčího výboru uvedeného v článku 11 zajistí, aby se používal tento článek a články 286 [ES] a 287 [ES].

8 Článek 9 nařízení č. 1073/1999, nazvaný „Zpráva o vyšetřování a opatření přijatá po vyšetřování“, stanoví:

„1. Po skončení vyšetřování vypracuje [OLAF] pod vedením ředitele zprávu, která obsahuje především zjištěné skutečnosti, popřípadě finanční škody a závěry vyšetřování včetně doporučení ředitele [OLAF] k přijetí dalších opatření.

2. Tyto zprávy jsou vypracovány s ohledem na procesní požadavky stanovené právními předpisy dotyčného členského státu. Takto vypracované zprávy představují stejným způsobem a za stejných podmínek jako úřední zprávy vypracované vnitrostátními správními kontrolory důkazy přípustné ve správním nebo soudním řízení členského státu, pokud je jejich použití nezbytné. Vztahují se na ně stejná pravidla hodnocení, jako tomu je u úředních zpráv vypracovaných vnitrostátními správními kontrolory, a mají stejnou hodnotu jako tyto zprávy.

3. Zpráva vypracovaná po skončení vnějšího vyšetřování a jakýkoli jiný s ním související dokument jsou předány příslušným orgánům členských států v souladu s pravidly o vnějším vyšetřování.

4. Zpráva vypracovaná po skončení vnitřního vyšetřování a jakýkoli jiný s ním související dokument jsou předány dotčenému orgánu, subjektu, úřadu nebo agentuře. Orgán, subjekt, úřad nebo agentura musí vyvodit z vyšetřování důsledky, zejména disciplinární nebo právní, a uvědomit o nich ředitele úřadu ve lhůtě, kterou ředitel v závěrech své zprávy stanoví.“

9 Článek 10 nařízení č. 1073/1999, nazvaný „Předávání informací [OLAF]“, stanoví:

„1. Aniž jsou dotčeny články 8, 9 a 11 tohoto nařízení a nařízení (Euratom, ES) č. 2185/96, může [OLAF] kdykoli předat příslušným orgánům dotčených členských států informace získané při vnějších vyšetřováních.

2. Aniž jsou dotčeny články 8, 9 a 11 tohoto nařízení, předá ředitel [OLAF] soudním orgánům dotčeného členského státu informace získané [OLAF] při vnitřním vyšetřování skutečností, které by mohly být předmětem trestního stíhání. S výhradou potřeb vyšetřování informuje ředitel současně dotčený členský stát.

3. Aniž jsou dotčeny články 8 a 9 tohoto nařízení, může [OLAF] kdykoli předat příslušnému orgánů, subjektu, úřadu nebo agentuře informace získané při vnitřních vyšetřováních.“

10 Článek 11 nařízení č. 1073/1999, nazvaný „Dozorčí výbor“, stanoví:

„1. Dozorčí výbor posiluje nezávislost [OLAF] pravidelnou kontrolou provádění jeho vyšetřovací funkce.

Dozorčí výbor sdělí na žádost ředitele nebo z vlastního podnětu svá stanoviska k činnosti [OLAF], do provádění právě probíhajících vyšetřování však nezasahuje.

[...]

7. Ředitel předá dozorčímu výboru každý rok program činností [OLAF] uvedených v článku 1 tohoto nařízení. Pravidelně informuje výbor o činnostech [OLAF], o jeho vyšetřováních, jejich výsledcích a o důsledcích, které z nich byly vyvozeny. Pokud vyšetřování trvá déle než devět měsíců, informuje ředitel dozorčí výbor o důvodech, které brání uzavřít vyšetřování, a o odhadované době potřebné k jeho dokončení. Ředitel informuje výbor o případech, ve kterých orgán, subjekt, úřad nebo agentura nepostupovaly v souladu s jeho doporučeními. Ředitel informuje výbor o případech vyžadujících předání informací soudním orgánům členského státu.

[...]“

11 Článek 12 odst. 3 druhý a třetí pododstavec nařízení č. 1073/1999 stanoví:

„Ředitel pravidelně podává zprávu Evropskému parlamentu, Radě, Komisi a Účetnímu dvoru o výsledcích vyšetřování prováděných [OLAF] při zachování jejich důvěrnosti, zachování zákonných [legitimních] práv dotčených osob a v případě potřeby při dodržení vnitrostátních předpisů použitelných v řízení před soudem.

Výše uvedené orgány zajišťují dodržování důvěrnosti vyšetřování prováděných [OLAF], zachování zákonných [legitimních] práv osob dotčených osob a v případě potřeby dodržení vnitrostátních předpisů vztahujících se na soudní řízení.“

12 Rozhodnutí Komise 1999/396/ES, ESUO, Euratom ze dne 2. června 1999 o podmínkách a postupech vnitřního vyšetřování pro boj proti podvodům, úplatkářství a jiné nedovolené činnosti poškozující zájmy Společenství (Úř. věst. L 149, s. 57; Zvl. vyd. 01/03, s. 118) ve svém článku 4 upravuje způsob vyrozumění dotčené osoby takto:

„Vyvstanou-li možné osobní důsledky pro člena, úředníka či zaměstnance Komise, je dotčená osoba urychleně vyrozuměna, pokud to nenarušuje vyšetřování. V žádném případě nesmějí být z vyšetřování vyvozeny závěry, které jmenovitě poukazují na některého člena, úředníka či zaměstnance Komise, aniž by byla dotčené osobě dána možnost vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se jí týkají.

V případech, které vyžadují zachování naprostého utajení pro účely vyšetřování a při kterých je žádoucí použití vyšetřovacích postupů spadajících do pravomoci vnitrostátního justičního orgánu, může být člen, úředník či zaměstnanec Komise se souhlasem předsedy Komise nebo případně jejího generálního tajemníka vyzván k vyjádření později.“

- 13 Článek 2 jednacího řádu dozorčího výboru OLAF (Úř. věst. 2000, L 41, s. 12), nazvaný „Dodržování souladu s právem“, stanoví:

„Dozorčí výbor dohlíží na to, aby OLAF při výkonu svých činností plně dodržoval lidská práva a základní svobody a jednal v souladu se Smlouvami a sekundárním právem, zejména v souladu s Protokolem o výsadách a imunitách a služebním řádem úředníků.“
(neoficiální překlad)

- 14 Článek 14 odst. 1 až 3 jednacího řádu dozorčího výboru OLAF stanoví:

„1. Schůze dozorčího výboru jsou neveřejné. Jeho porady, jakož i jakékoli dokumenty, na základě kterých rozhoduje, jsou důvěrné, nerozhodne-li dozorčí výbor jinak.

2. Dokumenty a informace předkládané ředitelem OLAF podléhají ustanovením článku 287 ES o ochraně tajemství.

3. Dozorčí výbor rozhoduje na základě dokumentů a návrhů stanovisek, zpráv nebo rozhodnutí.“ (*neoficiální překlad*)

15 Článek 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „EÚLP“), podepsané dne 4. listopadu 1950 v Římě, týkající se práva na spravedlivý proces stanoví:

„[...]

2. Každý, kdo je obviněn z trestného činu, se považuje za nevinného, dokud jeho vina nebyla prokázána zákonným způsobem.

3. Každý, kdo je obviněn z trestného činu, má tato minimální práva:

a) být neprodleně a v jazyce, jemuž rozumí, podrobně seznámen s povahou a důvodem obvinění proti němu;

b) mít přiměřený čas a možnosti k přípravě své obhajoby;

[...]“

- 16 Listina základních práv Evropské unie vyhlášená dne 7. prosince 2000 v Nice (Úř. věst. C 364, s. 1, dále jen „Listina“) stanoví:

„Článek 41

Právo na řádnou správu

1. Každý má právo na to, aby jeho záležitosti byly orgány, institucemi a jinými subjekty Unie řešeny nestranně, spravedlivě a v přiměřené lhůtě.

2. Toto právo zahrnuje především:

- právo každého být vyslechnut před přijetím jemu určeného individuálního opatření, které by se jej mohlo nepříznivě dotknout;

- právo každého na přístup ke spisu, který se jej týká, při respektování oprávněných zájmů důvěrnosti a profesního a obchodního tajemství;

- povinnost správních orgánů odůvodňovat svá rozhodnutí.

3. Každý má právo na to, aby mu Unie v souladu s obecnými zásadami společnými právním řádům členských států nahradila škodu způsobenou jejími orgány nebo jejími zaměstnanci při výkonu jejich funkce.

[...]

Článek 48

Presumpce nevinny a právo na obhajobu

1. Každý obviněný se považuje za nevinného, dokud jeho vina nebyla prokázána zákonným způsobem.

2. Každému obviněnému je zaručeno respektování práv na obhajobu.“

Skutkový základ sporu

¹⁷ Žalobce Y. Franchet je bývalým generálním ředitelem Eurostatu, žalobce D. Byk je bývalým ředitelem Eurostatu (statistického úřadu Evropských společenství).

- 18 Několik vnitřních auditů Eurostatu odhalilo možné nesrovnalosti ve finančním řízení. V důsledku toho zahájil OLAF řadu vyšetřování týkajících se zejména smluv uzavřených Eurostatem se společnostmi Eurocost, Eurogramme, Datashop, Planistat a CESD Communautaire a dotací, které byly těmito společnostem poskytnuty.
- 19 Dne 4. července 2002 předal OLAF lucemburským soudním orgánům spis k vyšetřování týkajícímu se společnosti Eurocost a druhý spis k vyšetřování týkajícímu se společnosti Eurogramme.
- 20 Dne 13. listopadu 2002 zaslal Y. Franchet generálnímu řediteli OLAF dopis následujícího znění:

„[...]

Dozvěděl jsem se od Výboru pro rozpočtovou kontrolu (Cocobu), že jste mi poskytli informace týkající se spisu, který jste zaslali lucemburským soudním orgánům, které nemám k dispozici. Dočetl jsem se v časopisu Stern, že jste uvnitř Eurostatu zjistili ‚celou řadu případů‘, k nimž mi Vaše útvary nic nesdělily.

[...]“

- 21 Evropský parlament dne 13. března 2003 přijal rezoluci k věci Eurostat.
- 22 Generální ředitel OLAF zaslal dne 19. března 2003 francouzským soudním orgánům dopis, v jehož předmětu bylo uvedeno „Předání informací týkajících se skutků s možnou trestněprávní kvalifikací CMS č. IO/2002/0510 – Eurostat/Datashop/Planistat“ (dále jen „dopis ze dne 19. března 2003“), doprovázený zprávou dvou vyšetřovatelů OLAF, zaslouanou téhož dne generálnímu řediteli OLAF, jejíž předmět zněl „Oznámení skutků s možnou trestněprávní kvalifikací CMS č. IO/2002/0510 – Eurostat/Datashop/Planistat“ (dále jen „zpráva ze dne 19. března 2003“).
- 23 Generální ředitel OLAF dne 3. dubna 2003 zaslal generálnímu tajemníkovi Komise stručnou zprávu o probíhajících vyšetřováních týkajících se Eurostatu.
- 24 Žalobci požádali dne 19. května 2003 Komisi o „pomoc podle článku 24 služebního řádu při ochraně [jejich] dobré pověsti a [jejich] práva na obhajobu před autory a širiteli živých informací“ a o uvolnění ze svých funkcí, aby mohli zajistit svoji obhajobu.
- 25 Žalobci byli dne 21. května 2003 na vlastní žádost přeloženi.
- 26 Dne 26. května 2003 zaslali žalobci generálnímu řediteli dva dopisy, v nichž ho zejména žádali, aby je „bez zbytečného odkladu informoval o výtkách a obviněních, které [vůči nim] OLAF vznesl“, a bylo tak zaručeno dodržení jejich práva na obhajobu v rámci výslechů naplánovaných na konec června 2003. Požádali o neomezený přístup ke spisu. Zdůraznili, že před předáním spisů soudním orgánům nebyli informováni ani

vyslechnuti. Dále uvedli, že „se zdá být rovněž zjevné, že došlo k úniku důvěrných informací z OLAF do tisku, přičemž je možné, že tyto úniky byly organizovány úmyslně v rámci kampaně, jejímž cílem je očernění a znedůvěryhodnění Eurostatu, či dokonce dalších, v rámci Komise vysoce postavených, osob“.

27 Téhož dne žalobci rovněž zaslali dva dopisy dozorčímu výboru OLAF a informovali jej, že se z tisku dozvěděli, že OLAF zaslal vnitrostátním soudním orgánům spisy obsahující obvinění týkající se „trestných činů zpronevěry, zastírání zpronevěry a založení zločinného spolčení“, že nebyli ze strany OLAF nikdy vyslechnuti a že došlo k únikům informací. Požádali dozorčí výbor, aby se „vyjádřil k nepřijatelnému jednání OLAF, který buď stál za těmito úniky, nebo nepřijal veškerá nebytná opatření k zabránění těmto únikům, v důsledku čehož za ně nese plnou odpovědnost [...], a uložil OLAF povinnost zajistit, aby [jejich] základní práva byla plně respektována“.

28 Dne 26. května 2003 zaslali žalobci další dva dopisy – první generálnímu tajemníkovi Komise a druhý jednomu z generálních ředitelů – a požadovali, aby Komise upřesnila obsah pomoci, kterou jim hodlá poskytnout. Rovněž požádali o možnost seznámit se se skutečnostmi ze spisu OLAF, které má Komise případně k dispozici.

29 Žalobci se dne 5. června 2003 obrátili na generálního ředitele OLAF s žádostí o přístup ke spisu ještě před výslechy naplánovanými na konec června 2003.

- 30 Dne 11. června 2003 pověřila Komise útvar interního auditu (ÚIA) přezkoumáním uzavřených smluv a dotací poskytnutých Eurostatem v souvislosti s dohledem nad udělením absolutoria. ÚIA vypracoval tři zprávy, první ze dne 7. července, druhou ze dne 24. září a třetí ze dne 22. října 2003.
- 31 V průběhu měsíců června a července 2003 se sešel Výbor Parlamentu pro rozpočtovou kontrolu (Cocobu), v rámci něhož proběhla rozprava k záležitosti Eurostat, jíž se účastnili mimo jiné někteří členové Komise.
- 32 Dne 18. června 2003 se žalobci znovu obrátili na generálního ředitele OLAF a zdůraznili, že „právo být vyslechnut vyžaduje, aby dotčená osoba byla informována o skutečnostech, které jsou jí kladeny za vinu, a měla přístup ke spisu“, a tedy že výsledky naplánované na konec června nemohou řádně proběhnout. Uvedli, že „jednání budou moci pokračovat, jakmile bude umožněn přístup ke spisu a právní zástupci a jejich klienti budou mít potřebný čas na to, aby se seznámili s písemnostmi ze spisu“.
- 33 Dne 23. června 2003 při prvním výsledku OLAF předložil Y. Franchet úvodní prohlášení doplněné právním sdělením týkajícím se práva na obhajobu. Dne 25. a 26. června 2003 jej OLAF vyslechl ke spisu Eurocost. Dne 26. a 27. června 2003 byl vyslechnut ke spisům Datashop a Planistat a dne 2. července 2003 ke spisu CESD Communautaire.
- 34 Dne 1. července 2003 zaslal pan P., vedoucí odboru generálního sekretariátu Komise, členům Komise sdělení týkající se schůzky Cocobu a rozpravy s generálním tajemníkem Komise a generálním ředitelem OLAF ze dne 30. června 2003.

- 35 Daniel Byk byl ve dnech 3. a 4. července 2003 vyslechnut OLAF ke spisům Datashop a Planistat. Rovněž předložil úvodní prohlášení doplněné právním sdělením týkajícím se práva na obhajobu.
- 36 Komise se dne 9. července 2003 rozhodla zahájit disciplinární řízení proti žalobcům. Toto řízení bylo okamžitě přerušeno z důvodu, že vyšetřování OLAF dosud probíhalo. Komise vytvořila rovněž multidisciplinární pracovní skupinu tzv. „task-force“ (dále jen „task-force“).
- 37 Téhož dne Komise uveřejnila tiskovou zprávu s titulkem „Komise přijímá opatření v důsledku případů zpronevěry v Eurostatu“ (IP/03/979).
- 38 Žalobci zaslali dne 17. července 2003 předsedovi Komise dopis, kterým jej informovali o své situaci.
- 39 Dne 22. července 2003 zaslali žalobci dopis Komisi, v němž poukázali na pochybení, kterých se Komise údajně dopustila a za něž nese odpovědnost. Rovněž požadovali, aby jim Komise předala dokumenty citované v rozhodnutích o zahájení disciplinárních řízení.
- 40 Protokoly z výsledků žalobců konaných na konci června a začátkem července byly vyhotoveny dne 11. srpna 2003.

- 41 Dne 24. září 2003 předal generální ředitel OLAF předsedovi Komise „shrnutí již uzavřených věcí Eurostat“. Podle doprovodného dopisu „tento stručný materiál nelze v žádném případě považovat za závěrečnou zprávu o vyšetřování ve smyslu nařízení č. 1073/1999“ a „jeho jediným cílem je upozornit na nejdůležitější závěry vyplývající z provedených vyšetřování“.
- 42 Toto shrnutí, k němuž byla přiložena zpráva s názvem „Zpráva task-force Eurostat (TFES) – Shrnutí a závěry“ a informativní materiál o Eurostatu, který se opíral o druhou prozatímní zprávu vypracovanou ÚIA, bylo téhož dne předáno Parlamentu.
- 43 OLAF vyhotovil dne 25. září 2003 závěrečné zprávy o vyšetřování ve smyslu článku 9 nařízení č. 1073/1999 v případech Eurocost, Datashop, Planistat a CESD Communautaire.
- 44 Předseda Komise téhož dne přednesl své stanovisko v Cocobu a rovněž přednesl projev na konferenci předsedů politických skupin Parlamentu.
- 45 Žalobci dne 25. září 2003 zaslali Komisi dopis, v němž odkazovali na dokumenty, které byly předány Parlamentu dne 24. září 2003. V tomto dopisu uvedli, že „je nepřijatelné, aby byli veřejně osočováni, aniž by měli přístup k dokumentům, které je obviňují“, a tázali se, zda „je obvyklé, aby se z tisku znovu dovídali, že jsou obviněni z několik

případů zpronevěry“. Dále tímto dopisem Komisi žádali, aby jim předala tyto zprávy, jakož i dokumenty, o které již žádali v dopise ze dne 22. července 2003, a sice:

- „– zprávu ze dne 3. dubna 2003 (004201) a zprávy ze dne 19. března 2003 (003441 a 003440) vypracované OLAF;

- zprávu Generálního ředitelství pro rozpočet ze dne 4. července 2003 („DGBUDG Report – Analysis of audit reports on Eurostat systems for grants and procurement“);

- zprávu ÚIA Komise ze dne 7. července 2003 („First Interim Report – IAS examination of Eurostat contracts and grants: reportable events“);

- tři zprávy vypracované [ÚIA], task-force a OLAF pro účely výlehu [předsedy Komise] konaného dne 25. září 2005“.

⁴⁶ Komise přijala dne 1. října 2003 rozhodnutí o reorganizaci Eurostatu s účinností od 1. listopadu 2003. Došlo ke zrušení jednoho ředitelství a jedné ředitelské funkce.

⁴⁷ Žalobci obdrželi dne 10. října 2003 opis konečných zpráv ze dne 25. září 2003 o případech Eurocost, Datashop a CESD Communautaire, jakož i opis tří dokumentů předaných Parlamentu dne 24. září 2003, které byly zmíněny výše v bodě 42. Téhož dne obdrželi dokumenty zmíněné v rozhodnutích o zahájení disciplinárních řízení, o něž

žádali v dopisech z 22. července a 25. září 2003, s výjimkou dopisu a zprávy ze dne 19. března 2003, s odůvodněním, že „se jedná o zásilku, kterou OLAF zaslal francouzským soudním orgánům v Paříži, a je tudíž nedílnou součástí vyšetřování na vnitrostátní úrovni“.

48 Žalobci dne 23. října 2003 podali na základě čl. 90 odst. 1 služebního řádu úředníků Evropských společenství (dále jen „služební řád“), ve znění rozhodném pro skutkový stav věci, žádost o náhradu újmy způsobené pochybeními Komise, včetně pochybení, za něž nese odpovědnost OLAF.

49 Orgán oprávněný ke jmenování (dále jen „OOJ“) tuto žádost zamítl rozhodnutím ze dne 10. května 2004, které žalobci obdrželi dne 17. května 2004.

50 Žalobci dne 19. května 2004 podali stížnost na základě čl. 90 odst. 2 služebního řádu směřující proti rozhodnutí ze dne 10. května 2004. Dne 5. srpna 2004 žalobci svoji stížnost doplnili.

51 Rozhodnutím ze dne 27. října 2004, které bylo žalobcům oznámeno dopisem ze dne 3. listopadu 2004, OOJ tuto stížnost výslovně zamítl.

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

- 52 Návrhem došlým kanceláři Soudu dne 28. ledna 2005 podali žalobci tuto žalobu.
- 53 Soud (třetí senát) rozhodl na základě zprávy soudce zpravodaje zahájit ústní část řízení a v rámci organizačních procesních opatření stanovených v článku 64 jednacího řádu Soudu vyzval účastníky řízení k předložení určitých dokumentů a odpovědi na určité písemné otázky. Účastníci řízení těmto požadavkům částečně vyhověli ve stanovených lhůtách.
- 54 Soud usnesením ze dne 6. června 2007 na základě čl. 65 písm. b), čl. 66 odst. 1 a čl. 67 odst. 3 druhého pododstavce jednacího řádu uložil Komisi povinnost předložit veškeré dokumenty, které byly předány francouzským soudním orgánům v rámci případu Eurostat, současně však uvedl, že tyto dokumenty nebudou v tomto stadiu předány žalobcům. Této výzvě bylo vyhověno.
- 55 Komise předložila dne 11. června 2007 vyjádření k odpovědím žalobců na otázky a na výzvy Soudu k předložení dokumentů. Téhož dne žalobci předložili vyjádření k odpovědím Komise na tyto otázky a výzvy.
- 56 Řeči a odpovědi účastníků řízení na ústní otázky Soudu byly vyslechnuty na jednání konaném dne 3. října 2007.

57 Účastníci řízení na jednání potvrdili, že z dokumentů, které Komise předložila na základě opatření nařízeného Soudem v rámci dokazování, neměli žalobci k dispozici pouze přílohy ke zprávě ze dne 19. března 2003, stížnost ze dne 10. července 2003 a závěrečnou zprávu ve věci Planistat. Žalobci souhlasili s tím, že Soud v případě potřeby použije informace obsažené v těchto dokumentech, které jim nebyly sděleny, o čemž byl učiněn záznam do protokolu. Soud měl za to, že je nezbytné vycházet pouze z dokumentů, které měli žalobci k dispozici.

58 Komise na jednání na výzvu Soudu předložila zprávu OLAF ze dne 16. května 2003. Žalobci proti tomuto podání neměli námitek, o čemž byl učiněn záznam do protokolu.

59 Žalobci navrhují, aby Soud rozhodl následovně:

- Komisi se ukládá povinnost zaplatit žalobcům částku vyčíslenou prozatím na 1 milion eur coby náhradu za majetkovou a nemajetkovou újmu;
- Komisi se ukládá náhrada nákladů řízení.

60 Komise navrhuje, aby Soud rozhodl následovně:

- žaloba se zamítá;
- žalobcům se ukládá náhrada nákladů řízení.

Právní otázky

- 61 Žalobci na podporu své žaloby na náhradu škody poukazují na existenci pochybení ze strany OLAF a Komise, na vznik závažné majetkové a nemajetkové újmy a na vztah přímé příčinné souvislosti mezi tvrzenými pochybeními a újmou, která jimi byla způsobena.
- 62 Komise v úvodu napadá to, že žalobci předložili určité dokumenty dozorčího výboru OLAF, které jsou přílohou žaloby.
- 63 Komise má rovněž za to, že žaloba na náhradu škody je zčásti předčasná.

*I – K návrhu na odstranění některých příloh žaloby**A – Argumenty účastníků řízení*

- 64 Komise navrhuje, aby některé dokumenty dozorčího výboru OLAF, které žalobci předložili na podporu své žaloby, byly ze spisu odstraněny. Jedná se o šest příloh k žalobě.

- 65 Komise jednak tvrdí, že tyto dokumenty jsou interní povahy a nejsou určeny ke zveřejnění. Dále tvrdí, že je žalobci získali neoprávněnými prostředky, a tedy by měly být ze spisu odstraněny, a to včetně odkazů a citací převzatých do žaloby (rozsudek Soudního dvora ze dne 17. prosince 1981, Ludwigshafener Walzmühle Erling a další v. Rada a Komise, 197/80 až 200/80, 243/80, 245/80 a 247/80, Recueil, s. 3211, body 13 až 16).
- 66 Komise zdůrazňuje, že interní důvěrné dokumenty mohou být žalobci na podporu jejich žaloby předloženy pouze tehdy, jsou-li schopni prokázat, že je získali zákonným způsobem.
- 67 V daném případě se skutečně jedná o interní dokumenty dozorčího výboru OLAF, které jsou podle článku 14 jednacího řádu tohoto výboru důvěrné. Dozorčí výbor podle tvrzení Komise nikdy nerozhodl o odtajnění těchto dokumentů a jejich zveřejnění ani o tom, že mají být předány žalobcům pro účely jejich obhajoby. Vzhledem k tomu, že se podle ní jedná o dokumenty, které měly zůstat výhradně interní, nemůže skutečnost, že nenesly označení „důvěrné“, mít za následek, že pozbudou své důvěrnosti.
- 68 Komise je toho názoru, že by žalobci měli v každém případě uvést, jakými zákonnými cestami se jim tyto dokumenty podařilo získat, např. cestou žádosti o přístup, které dozorčí výbor OLAF vyhověl. Odůvodnění toho, že žalobci uvedené dokumenty získali zákonným způsobem, nemůže podle Komise spočívat v tom, že předloží osvědčení o tom, že nevynesli, neodcizili ani nezadrželi žádný interní dokument vyhotovený sekretariátem dozorčího výboru OLAF, z čehož je Komise nikdy neobviňovala.

- 69 Konečně je Komise toho názoru, že žádný z těchto dokumentů není takové povahy, aby jakýmkoli způsobem prokazoval údajná pochybení OLAF nebo Komise.
- 70 Žalobci zpochybňují důvěrnou povahu těchto dokumentů, jakož i skutečnost, že je získali protiprávním způsobem.
- 71 Žalobci zdůrazňují, že kdyby v takovém případě, o jaký se jedná v tomto řízení, v rámci něhož je vznesen návrh na náhradu škody, nebylo možné vyjádřit se k dokumentům, které skutečně prokazují pochybení OLAF a Komise a jsou podstatnými skutečnostmi pro založení odpovědnosti, ani by nebylo možné k nim získat přístup, pak je zřejmé, že by tím došlo k závažnému a skutečnému porušení celkové ochrany práva na obhajobu a účinné soudní ochrany.
- 72 Žalobci tvrdí, že předmětné dokumenty potvrzují jejich stanovisko, pokud jde o kritiku fungování OLAF, což je skutečný důvod, proč Komise napadá jejich předložení.

B – Závěry Soudu

- 73 Komise tvrdí, že některé přílohy k žalobě jsou interními důvěrnými dokumenty dozorcího výboru OLAF, které žalobci nezískali v souladu s právem. Jedná se o následující dokumenty.
- přepis vystoupení generálního tajemníka Komise před dozorcím výborem OLAF dne 3. září 2003; generální tajemník údajně nebyl v okamžiku svého vystoupení na

takovýto záznam upozorněn a později byl předsedou výboru ujištěn, že tento dokument zůstane čistě interním dokumentem tohoto výboru a jeho sekretariátu;

- sdělení sekretariátu dozorčího výboru určené jeho předsedovi a jednomu z jeho členů ze dne 5. března 2003;

- sdělení sekretariátu dozorčího výboru určené jeho předsedovi ze dne 27. května 2003;

- zápis ze schůze dozorčího výboru konané ve dnech 2. a 3. září 2003;

- zprávu dozorčího výboru ze dne 15. ledna 2004 vydanou na žádost Parlamentu týkající se procedurálních otázek, které vyvolala vyšetřování vedená ve věci Eurostat;

- informativní materiál sekretariátu dozorčího výboru ze dne 10. října 2003 k průběhu vyšetřování OLAF ve věci Eurostat a jejich dopadů na situaci OLAF.

⁷⁴ Je třeba uvést, že případná důvěrná povaha předmětných dokumentů ani skutečnost, že tyto dokumenty byly případně získány neoprávněně, nebrání tomu, aby byly ponechány ve spise.

- 75 Neexistuje totiž ustanovení, které by výslovně zakazovalo přihlížet k důkazům, které byly získány protiprávně, např. v rozporu se základními právy.
- 76 Soudní dvůr sice v rozsudku *Ludwigshafener Walzmühle Erling a další v. Rada*, citovaném výše v bodě 65, kterého se dovolává Komise, konstatoval, že vzhledem k tomu, že existuje pochybnost jak o povaze sporného dokumentu, tak o tom, zda jej vedlejší účastníci řízení získali zákonným způsobem, je nutné odstranit dokument ze spisu (bod 16).
- 77 Orgán tak má obecně právo požadovat odstranění interního dokumentu, nebyl-li získán zákonným způsobem tím, kdo se jej dovolává. Interní dokument má totiž důvěrnou povahu, ledaže by orgán, který je jeho autorem, připustil jeho zpřístupnění.
- 78 Soudní dvůr nicméně ve své pozdější judikatuře nevyloučil, že i interní dokumenty mohou být v některých případech oprávněně součástí spisu k určité věci (usnesení Soudního dvora ze dne 19. března 1985, *Tordeur a další*, 232/84, bod 8, a ze dne 15. října 1986, *LAISA v. Rada*, 31/86, bod 5). Krom toho Soud v některých případech přihlédl k některým písemnostem, ačkoli u nich nebylo prokázáno, že byly získány zákonným způsobem.
- 79 V některých situacích tak nebylo vyžadováno, aby žalobce prokázal, že důvěrný dokument, kterého se dovolává na podporu své teze, získal legálně. Soud zvažil jednotlivé chráněné zájmy a dospěl k závěru, že je třeba posoudit, zda zvláštní okolnosti, jako například to, že předložení dokumentu je rozhodující pro zajištění kontroly řádnosti postupu, jímž byl napadený akt přijat (viz v tomto smyslu rozsudek Soudu ze

dne 6. března 2001, *Dunnett a další v. EIB*, T-192/99, Recueil, s. II-813, body 33 a 34), nebo pro dokázání existence zneužití pravomoci (viz v tomto smyslu rozsudek ze dne 29. února 1996, *Lopes v. Soudní dvůr*, T-280/94, Recueil FP, s. I-A-77 a II-239, bod 59), odůvodňují ponechání dokumentu ve spisu.

80 Je třeba uvést, že v projednávané věci umožňuje specifický rámec této žaloby mít za to, že je nutné předmětné dokumenty ve spisu ponechat. Tyto dokumenty jsou totiž nezbytné pro účely posouzení jednání OLAF v rámci vyšetřování týkajících se Eurostatu. Zvláštní povaha projednávané žaloby, v rámci níž se žalobci snaží prokázat protiprávnost jednání OLAF, tedy odůvodňuje ponechání těchto dokumentů ve spisu (viz v tomto smyslu rozsudek *Dunnett a další v. EIB*, citovaný výše v bodě 79, body 33 a 34).

81 K tomu je třeba připomenout, že se jedná o podkladové dokumenty dozorčího výboru OLAF, jehož úkolem je podle článku 2 jeho jednacího řádu dohlížet na to, „aby OLAF při výkonu svých činností plně dodržoval lidská práva a základní svobody a jednal v souladu se Smlouvami a sekundárním právem, zejména v souladu s Protokolem o výsadách a imunitách a služebním řádem úředníků“, a o přepis vystoupení generálního tajemníka Komise před tímto výborem. Krom toho, je třeba poukázat na skutečnost, že žalobci se nacházejí v nevýhodném postavení při dokazování případného protiprávního jednání OLAF. Konečně je třeba uvést, že tyto dokumenty mohou prokázat skutky, které žalobci vytýkají OLAF, a tedy mohou mít jistý význam pro řešení tohoto sporu.

82 Proto vzhledem k povaze předmětných dokumentů a ke zvláštním okolnostem sporu je třeba zamítnout návrh na odstranění těchto dokumentů ze spisu.

II – *K předčasnosti žaloby*A – *Argumenty účastníků řízení*

- 83 Komise poukazuje na to, že většina tvrzení žalobců o údajných nedostatcích v postupu vyšetřování je předčasné povahy.
- 84 Komise dodává, že nevznáší námitku nepřijatelnosti žaloby, ale poukazuje na její předčasnost, neboť jednak má za to, že některé žalobní důvody žalobců týkající se procesních pochybení Komise nebo OLAF mohou být posouzeny pouze s přihlédnutím k následkům, které by tato pochybení mohla mít na případné budoucí konečné rozhodnutí v trestních nebo disciplinárních řízeních (rozsudek Soudu ze dne 18. prosince 1992, *Cimenteries CBR a další v. Komise*, T-10/92 až T-12/92 a T-15/92, *Recueil*, s. II-2667, bod 48), a jednak za předpokladu, že by jí nebo OLAF mohla být pochybení kladena za vinu, odvíjelo by se v takovém případě posouzení způsobené újmy podle jejího názoru od příslušných trestněprávních nebo disciplinárních rozhodnutí. Posouzení údajné nemajetkové újmy se tak podle ní odvíjí od míry jejich „viny“ a následky pochybení OLAF nebo Komise za předpokladu, že budou prokázána, není možné posoudit bez přihlédnutí k případným pochybením žalobců.
- 85 Komise odkazuje na rozsudek Soudního dvora ze dne 28. března 1979, *Granaria v. Rada a Komise* (90/78, *Recueil*, s. 1081, bod 6), a poukazuje na to, že Soud má možnost rozhodnout v první fázi řízení o tom, zda jednání OLAF a Komise může založit odpovědnost Společenství, přičemž o otázce rozsahu nemajetkové újmy bude případně rozhodnuto v pozdější fázi v závislosti na povaze zjištěných pochybení.

86 Žalobci údajnou předčasnost žaloby zpochybňují a mají za to, že návrhová žádání Komise nejsou v tomto ohledu jasná.

87 Žalobci tvrdí, že žaloba splňuje veškeré podmínky přípustnosti a hmotněprávní podmínky, které jsou nezbytné ke vzniku odpovědnosti Komise a k tomu, aby Soud mohl provést soudní přezkum.

88 Podle nich nic nesevědí ve prospěch názoru, že žaloba na náhradu škody je subsidiární k zahájení disciplinárního řízení a vyšetřováním vedeným soudními orgány členského státu. Bylo by v rozporu se základní zásadou práva na účinnou soudní ochranu a řádný výkon spravedlnosti, kdyby budoucí a nejistá událost mohla sama o sobě podmínit a paralyzovat žalobu na náhradu škody s tím následkem, že by škoda nadále narůstala a poškozeným by bylo upřeno právo dosáhnout její náhrady.

89 Žalobci jsou toho názoru, že jejich škoda vznikla a trvá od okamžiku, kdy se Komise pochybení dopustila, a s postupujícím časem pouze narůstá.

B – Závěry Soudu

90 Je nesporné, že vnitrostátní soudní řízení dosud probíhají. Nicméně možné výsledky těchto řízení nemohou mít na řízení v této věci vliv. V tomto řízení totiž nejde o to, zda jsou skutečnosti, které jsou žalobcům vytýkány, prokázány, či nikoli, neboť k řešení této otázky není Soud příslušný. V daném případě se tak nejedná o to, zda se žalobci v rámci

své profesní činnosti dopustili pochybení, či nikoli, nýbrž jde o to přezkoumat způsob, jakým OLAF vedl a uzavřel vyšetřování, které na ně jmenovitě poukazuje a případně jim připisuje odpovědnost za nedostatky, které byly zveřejněny ještě před konečným rozhodnutím, jakož i způsob, jakým Komise jednala v kontextu tohoto vyšetřování. I kdyby vnitrostátní soudy považovaly žalobce za nevinné, nezhojí to rovněž nutně případnou újmu, která jim byla způsobena.

- 91 Vzhledem k tomu, že údajná újma tvrzená v rámci tohoto řízení se odlišuje od újmy, kterou by mohla potvrdit zprošťující rozhodnutí vnitrostátních soudních orgánů, nelze tedy návrhová žádání směřující k náhradě škody odmítnout jako předčasná s tím, že žalobci mohou takovýto návrh vznést až po případných konečných rozhodnutích vnitrostátních soudních orgánů.
- 92 Vzhledem k tomu, že žaloba není předčasná, není tedy namístě ponechávat otázku povahy a rozsahu škody až na případnou pozdější fázi řízení.

III – *Ke vzniku mimosmluvní odpovědnosti Společenství*

- 93 Z ustálené judikatury vyplývá, že vznik mimosmluvní odpovědnosti Společenství za protiprávní jednání jeho orgánů ve smyslu čl. 288 druhého pododstavce ES je vázán na splnění souboru podmínek, kterými jsou: protiprávnost jednání vytýkaného orgánům,

skutečná existence škody a existence příčinné souvislosti mezi tvrzeným jednáním a uplatňovanou škodou (rozsudek Soudního dvora ze dne 29. září 1982, *Oleifici Mediterranei v. EHS*, 26/81, Recueil, s. 3057, bod 16; rozsudky Soudu ze dne 11. července 1996, *International Procurement Services v. Komise*, T-175/94, Recueil, s. II-729, bod 44; ze dne 16. října 1996, *Efisol v. Komise*, T-336/94, Recueil, s. II-1343, bod 30, a ze dne 11. července 1997, *Oleifici Italiani v. Komise*, T-267/94, Recueil, s. II-1239, bod 20).

94 Není-li jedna z těchto podmínek splněna, musí být žaloba v plném rozsahu zamítnuta, aniž by bylo nutné zkoumat ostatní podmínky (rozsudek Soudu ze dne 20. února 2002, *Förde-Reederei v. Rada a Komise*, T-170/00, Recueil, s. II-515, bod 37; viz v tomto smyslu rozsudek Soudního dvora ze dne 15. září 1994, *KYDEP v. Rada a Komise*, C-146/91, Recueil, s. I-4199, bod 81).

95 Co se týče první podmínky, judikatura vyžaduje, aby bylo prokázáno dostatečně závažné porušení právní normy přiznávající práva jednotlivcům (rozsudek Soudního dvora ze dne 4. července 2000, *Bergaderm a Goupil v. Komise*, C-352/98 P, Recueil, s. I-5291, bod 42). Co se týče požadavku, podle kterého musí být porušení dostatečně závažné, je rozhodujícím kritériem, na základě něhož lze mít za to, že je tento požadavek splněn, skutečnost, že dotčený orgán Společenství zjevným a závažným způsobem překročil meze kladené jeho posuzovací pravomocí. Pokud tento orgán disponuje pouze značně omezeným nebo dokonce žádným prostorem pro uvážení, pouhé porušení práva Společenství může stačit k prokázání existence dostatečně závažného porušení (rozsudek Soudního dvora ze dne 10. prosince 2002, *Komise v. Camar a Tico*, C-312/00 P, Recueil, s. I-11355, bod 54, a rozsudek Soudu ze dne 12. července 2001, *Comafrice a Dole Fresh Fruit Europe v. Komise*, T-198/95, T-171/96, T-230/97, T-174/98 a T-225/99, Recueil, s. II-1975, bod 134).

96 Žalobci tvrdí, že pochybení se dopustil jak OLAF, tak Komise a že za veškerá tato pochybení lze činit odpovědnou pouze Komisi. OLAF podle nich pochybil jak vůči jejich osobám, tak vůči Komisi.

- 97 Soud má tedy za to, že je třeba nejprve zkoumat, zda se OLAF nebo Komise dopustily dostatečně závažného porušení právní normy přiznávající práva jednotlivcům.

A – *K protiprávnosti jednání OLAF*

1. K pochybením OLAF při předávání spisů týkajících se věci Eurostat francouzským a lucemburským soudním orgánům

a) Argumenty účastníků řízení

- 98 Žalobci zaprvé zdůrazňují, že, pokud jde o předávání informací ze strany OLAF, existuje jasný rozdíl mezi vnějším a vnitřním vyšetřováním. Poukazují na nejasnost ohledně povahy vyšetřování a povahy zásilky ze dne 19. března 2003 určené francouzským soudním orgánům. Podle prohlášení generálního ředitele OLAF učiněných před Výborem pro rozpočtovou kontrolu (Cocobu) dne 30. června 2003 se jednalo o „vnější spis“, který ovšem uvádí jména žalobců. Vyšetřování však podle nich bylo čistě vnitřní, což vyžadovalo, aby dotčený orgán byl o vyšetřování informován před jakýmkoli jeho vydáním ven.

- 99 Žalobci tvrdí, že OLAF tedy kvalifikoval své vnitřní vyšetřování jako vyšetřování vnější, aby tak kryl svá procedurální pochybení spočívající v tom, že Komise ani dozorčí výbor nebyly informovány před tím, než OLAF předal spis k věci Eurostat francouzským a lucemburským soudním orgánům.
- 100 Žalobci dále uvádí, že nebyli předem vyrozuměni ani o tom, že OLAF předá francouzským soudním orgánům spis k případu Datashop a Planistat a že Y. Franchet nebyl vyrozuměn o předání spisu k případu Eurocost, který se D. Byka netýkal, lucemburským soudním orgánům.
- 101 OLAF tak podle nich úmyslně porušil zásadu řádné správy, zásadu kontradiktornosti, právo na obhajobu a požadavek shromažďování důkazů ve prospěch i v neprospěch, které jsou zakotveny zejména v EÚLP a Listině.
- 102 Žalobci se rovněž dovolávají článku 4 rozhodnutí 1999/396 a odkazují k tomu na rozhodnutí evropského veřejného ochránce práv ze dne 26. dubna 2002 o stížnosti zapsané pod značkou 781/2001/IJH přijaté ohledně OLAF. Podle tohoto rozhodnutí „toto ustanovení zakazuje OLAF učinit nepříznivé závěry o osobě, ohledně které vede vyšetřování, dokud dotýčnou osobu neinformuje o obviněních, která proti ní směřují, a skutečnostech, o které se opírají, a dokud jí nedá příležitost k tomu, aby vyjádřila své stanovisko“ (*neoficiální překlad*). Veřejný ochránce práv měl dále za to, že se „[j]edná [...] o běžný prvek každého efektivního a spravedlivého vyšetřování“ a že „[n]avíc svědectví, kterému nelze takto oponovat, obvykle nemá důkazní hodnotu“ (*neoficiální překlad*).

- 103 Žalobci jsou toho názoru, že Komise vykládá články 4 a 10 nařízení č. 1073/1999 a článek 4 rozhodnutí 1999/396 příliš restriktivně, a postupuje tak v rozporu se základními právy. Podle takového výkladu by rozhodnutí OLAF o pozdržení informací, které mají být poskytnuty orgánu, v zásadě nepodléhalo přezkumu, takže by OLAF mohl přijmout takovéto rozhodnutí s tím, že se zproští bez skutečného časového omezení jakékoli informační povinnosti.
- 104 Žalobci tvrdí, že OLAF ani Komise nikdy nevysvětlily, proč bylo vyžadováno naprosté utajení a čím byla odůvodněna údajná nutnost pozdržet předání informací Komisi, s výjimkou stručné zprávy o probíhajících vyšetřováních týkajících se Eurostatu, kterou dne 3. dubna 2003 generální ředitel OLAF zaslal generálnímu tajemníkovi Komise (viz výše bod 23). Pokud jde o nutnost odložit předání informací dotčenému úředníkovi, generální tajemník podle toho, co se podařilo žalobcům zjistit, nikdy neprojevil souhlas, který předepíše čl. 4 druhý pododstavec rozhodnutí 1999/396.
- 105 Žalobci rovněž odkazují na návrh nařízení Parlamentu a Rady ze dne 10. února 2004, kterým se mění nařízení č. 1073/1999 [KOM(2004) 103 konečné], a na návrh interinstitucionální dohody ze dne 14. srpna 2003 o zavedení pravidel k zajištění rychlé výměny informací mezi OLAF a Komisí v rámci vnitřního vyšetřování [SEK(2003) 871 konsolidované], který počítá zejména s povinností zajistit obsažnost informací OLAF. Rovněž podle návrhu nařízení, kterým se mění nařízení č. 1073/1999, by měl být dotčený úředník vyslechnut v okamžiku, kdy je informace sdělena vnitrostátním soudním orgánům, což podle žalobců nepředstavuje změnu oproti stávajícímu nařízení, neboť se jedná, jak uvedla Komise, pouze o zakotvení základních zásad, které jsou obsaženy zejména v Listině. Žalobci uvádí, že byli OLAF vyslechnuti proto, že slyšení požadovali, a nikoli proto, že je k tomu OLAF vyzval.
- 106 Konečně jsou žalobci toho názoru, že OLAF „nasměroval“ francouzské soudní orgány tím, že uvedl trestněprávní kvalifikaci skutečností, které, jak se domníval, zjistil v případě Eurostat, což ovšem odporuje jeho roli, jež spočívá v provádění správních vyšetřování. Zpráva ze dne 19. března 2003, která byla zaslána francouzským soudním

orgánům, podle nich obsahuje opravdovou právní analýzu oznamovaných skutečností podle francouzského práva a dává jim trestněprávní kvalifikaci podle francouzského práva, což překračuje rámec sdělení informací na základě nařízení č. 1073/1999.

¹⁰⁷ Komise zaprvé tvrdí, že žalobci se nemohou dovolávat povinnosti OLAF informovat ji ani povinnosti vyslechnout je nebo je uvědomit před předáním informací vnitrostátním soudním orgánům bez ohledu na kvalifikaci vyšetřování (vnitřní nebo vnější).

¹⁰⁸ Komise tvrdí, že na základě článku 10 nařízení č. 1073/1999 OLAF musí předat soudním orgánům dotčeného členského státu informace získané při vnitřním vyšetřování skutečností, které by mohly být předmětem trestního stíhání, zatímco v rámci vnějšího vyšetřování je toto předání pouhou možností. Žádné ustanovení tohoto článku nestanoví, že tomuto předání musí předcházet či jej doprovázet informování dotčeného orgánu nebo případně dotčených úředníků.

¹⁰⁹ Komise odkazuje na čl. 4 odst. 5 nařízení č. 1073/1999 a konstatuje, že skutečnost, že orgán, k němuž náleží úředníci, kteří by mohli být osobně dotčeni, nebyl informován, může být odůvodněna nutností pozdržet tuto informaci. I za předpokladu, že by v daném případě nebylo možné tento odklad odůvodnit, případné neinformování Komise nemá vliv na řádnost řízení, které se týká žalobců, neboť žalobci nebyli absencí této informace nijak poškozeni.

- 110 Pokud jde o právo žalobců být vyslechnuti a informováni, Komise tvrdí, že podle článku 4 rozhodnutí 1999/396 informování úředníka, u něhož mohou vyvstat osobní důsledky, podléhá podmínce, že nenaruší vyšetřování, přičemž splnění této podmínky je ponecháno na posouzení OLAF. Povinnost umožnit dotčenému vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se jej týkají, je podle Komise rozhodující v okamžiku, kdy OLAF činí závěry na základě provedeného vyšetřování, přitom tato povinnost může být v některých zvláštních případech splněna později pouze se souhlasem předsedy Komise nebo jejího generálního tajemníka, avšak nikoli v okamžiku, kdy na základě článku 10 nařízení č. 1073/1999 OLAF předává v průběhu vyšetřování informace soudním orgánům členského státu.
- 111 Navíc žalobcům bylo podle Komise v souladu s článkem 4 rozhodnutí 1999/396 umožněno vyjádřit se k veškerým skutečnostem, které se jich týkaly, ještě před tím, než OLAF učinil závěry z vyšetřování, která se jich týkala.
- 112 V rozporu s tím, co uvádí žalobci, je podle Komise nesprávné tvrdit, že rozhodnutí OLAF pozdržet informaci, která má být předána orgánu, v zásadě nepodléhá kontrole. Tuto kontrolu je však možné provést až na konci vyšetřování, pokud na vyšetřování nenavazují další kroky, nebo na konci trestněprávního nebo disciplinárního řízení. Podle Komise je tedy absence informací odůvodněna nutností naprostého utajení pro účely vyšetřování nebo nutností použít vyšetřovacích prostředků, které spadají do pravomoci vnitrostátního soudního orgánu, a snahou o kontrolu tohoto odůvodnění v ranějším stadiu byl toto odůvodnění „dostalo na frak“.
- 113 Komise dále zdůrazňuje, že pochybení může plynout pouze z porušení právního rámce, který existoval v rozhodné době, a nikoli z porušení ustanovení obsaženého v návrhu nového právního rámce, který byl představen až následně.

- 114 Zadruhé, Komise tvrdí, že trestněprávní kvalifikace, které OLAF uvedl k protiprávním skutkům, které předává vnitrostátnímu soudnímu orgánu, jsou pouhými označeními, kterými uvedený orgán není nikterak vázán. Jedná se o pouhou úvahu pracovníků OLAF, kteří jsou pověřeni takovýmto případem, protože předání soudnímu orgánu je odůvodněno pouze v případě, že má OLAF za to, že předmětné skutky mohou být trestněprávně kvalifikovány. Komise zdůrazňuje, že vnitrostátní soudní orgány, na které se OLAF obrátí, mají i nadále naprostou volnost v tom, zda přijmou nebo zúží toto podání, a OLAF nepřísluší tyto orgány jakkoli instruovat.
- 115 Dále si podle ní žalobci nesprávně vykládají bod 3.4.3 zprávy Komise ze dne 2. dubna 2003 o vývoji činnosti OLAF [KOM(2003) 154 konečné]. Komise nikdy neměla v úmyslu tvrdit, že předání věci vnitrostátnímu soudnímu orgánu má ten účinek, že je uvedený orgán vázán, pokud jde o výsledky OLAF, ba právě naopak.

b) Závěry Soudu

Ke kvalifikaci vyšetřování

- 116 Je třeba připomenout, že podle nařízení č. 1073/1999 se vyšetřování prováděná OLAF dělí na vyšetřování vnější, tj. vně orgánů Společenství, a vyšetřování vnitřní, tj. uvnitř orgánů. Procesní pravidla, podle kterých OLAF musí postupovat, se liší v závislosti na povaze vyšetřování.
- 117 Žalobci tvrdí, že OLAF kvalifikoval svá vnitřní vyšetřování jako vyšetřování vnější, aby tak kryl svá procesní pochybení. Vyšetřování podle nich bylo čistě vnitřní povahy, což

podle nich vyžadovalo, aby dotčený orgán, dozorčí výbor OLAF a dotčení úředníci byli o vyšetřování informováni před tím, než dojde k jakémukoli vydání ven.

- 118 Soud konstatuje, že v průběhu jednotlivých zkoumaných vyšetřování skutečně došlo k nejasnostem ohledně jejich povahy.
- 119 V tomto ohledu ze stručné zprávy ze dne 3. dubna 2003 (viz výše bod 23) vyplývá, že OLAF kvalifikoval vyšetřování týkající se spisů k případu Eurocost (předaných lucemburským soudním orgánům) a k případu Datashop (předaných francouzským soudním orgánům) jako vnitřní. Ve „shrnutí již uzavřených věcí Eurostat“ bylo vyšetřování vedené v případě Eurocost kvalifikováno jako vnitřní, vyšetřování týkající se případu Eurogramme jako vnější, vyšetřování týkající se případu CESD Communautaire jako vnitřní a vyšetřování týkající se případu Datashop jako vnitřní. Rovněž se v něm uvádí, že z vnitřního vyšetřování týkajícího se sítě Datashop vyšla najevo ústřední úloha společnosti Planistat, což byl důvod, proč OLAF zahájil dne 18. března 2003 vnější vyšetřování této společnosti.
- 120 Přitom ze sdělení z 1. července 2003 (viz výše bod 34) týkajícího se schůze Výboru pro rozpočtovou kontrolu (Cocobu) a rozpravy s generálním tajemníkem Komise a generálním ředitelem OLAF ze dne 30. června 2003 vyplývá, že tato kvalifikace je nejasná. Podle tohoto sdělení generální ředitel OLAF poukázal na to, že v případě Eurostat se prolínají vnitřní a vnější aspekty, a konkrétně že v případě Eurocost a Eurogramme byla vnější složka vyšetřování téměř uzavřena a předána lucemburským soudním orgánům a v případech Datashop a Planistat dochází k těmž prolínání vnitřních a vnějších aspektů.

- 121 Krom toho ve zprávě dozorčího výboru OLAF ze dne 15. ledna 2004 o procedurálních otázkách, které vyvolávají vyšetřování vedená v případě Eurostat, která byla vypracována na žádost Parlamentu, uvedený výbor uvedl následující:

„OLAF se rovněž setkal s potížemi při uplatňování ustanovení nařízení týkajících se vnitřních a vnějších vyšetřování. Na počátku OLAF zahájil vnější vyšetřování a až poté, co vyšlo najevo, že by mohlo dojít k obvinění úředníků, byla zahájena vyšetřování vnitřní. Toto čistě administrativní dělení těchto spisů bylo příčinou nejasností.“

- 122 Ze spisu nicméně vyplývá, že přinejmenším na konci vyšetřování byly případy Datashop a CESD Communautaire spisy vnitřními, zatímco případy Eurogramme a Planistat byly spisy vnějšími. Nicméně vyplývá z něj rovněž, že případy Datashop a Planistat byly úzce spjaty.

- 123 Je třeba určit povahu zásilky ze dne 19. března 2003 určené francouzským soudním orgánům. K tomu je třeba uvést, že skutečnost, že spisová značka uvedená v dopisu a zprávě ze dne 19. března 2003 zmiňuje vnější spis Planistat (otevřený předcházejícího dne), a nikoli vnitřní spis Datashop, je irelevantní. Takováto skutečnost nemůže zprostit procesních povinností vztahujících se k vnitřním vyšetřováním, týkají-li se úředníků. Krom toho i přes odkaz na vnější spis ve zprávě ze dne 19. března 2003 vyšetřovatelé odkazují na příslušné ustanovení nařízení č. 1073/1999 týkající se předávání informací získaných OLAF při vnitřních vyšetřováních. V dopisu ze dne 19. března 2003 není výslovně upřesněno, zda se jedná o vnitřní či vnější vyšetřování. Nicméně podle jeho předmětu se jedná o „[p]ředání informací týkajících se skutků s možnou trestněprávní kvalifikací“, což odpovídá obsahu čl. 10 odst. 2 nařízení č. 1073/1999, který upravuje předávání informací získaných při vnitřních vyšetřováních skutečností, které by mohly být předmětem trestního stíhání. Skutečnost, že nebyl uveden odkaz na vnitřní spis, tak nemá za následek, že by bylo dovoleno ignorovat právo na obhajobu osob, jejichž jména jsou ve spisu uvedena. V každém případě pod spisovou značkou je uvedeno „Eurostat/Datashop/Planistat“. Krom toho sám generální ředitel OLAF ve své zprávě ze dne

3. dubna 2003 (viz výše bod 23) konstatoval, že vnitřní spis Datashop, který se týká úředníků, byl předán státnímu zastupitelství v Paříži (Francie).

¹²⁴ Proto je třeba mít pro účely tohoto řízení za to, že zaslání spisu k případu Eurocost lucemburským soudním orgánům dne 4. července 2002 se týkalo vnitřního vyšetřování a stejně tomu tak bylo i u zaslání spisu k případu Datashop – Planistat francouzským soudním orgánům dne 19. března 2003.

¹²⁵ Je tedy třeba zkoumat, zda OLAF při předávání spisů k vnitřním vyšetřováním vnitrostátním soudním orgánům porušil právní normu, která přiznává práva jednotlivcům.

Vyrozumění žalobců, Komise a dozorčího výboru OLAF

– Vyrozumění žalobců

¹²⁶ Žalobci uvádí, že nebyli předem vyrozuměni o předání spisu k případu Datashop – Planistat francouzským soudním orgánům a že Y. Franchet nebyl vyrozuměn ani o předání spisu k případu Eurocost, který se D. Byka netýkal, lucemburským soudním orgánům. OLAF tak podle nich úmyslně porušil zásadu řádné správy, zásadu

kontradiktornosti, právo na obhajobu a požadavek shromažďování důkazů ve prospěch i v neprospěch, které jsou zakotveny zejména v EÚLP a Listině. Rovněž se odvolávají na článek 4 rozhodnutí 1999/396.

- 127 Soud připomíná, že vyrozumívání dotčených úředníků je upraveno pouze v rámci vnitřních vyšetřování v článku 4 rozhodnutí 1999/396, kterým Komise definovala uplatňování podmínek a postupů vnitřního vyšetřování.
- 128 Z ustanovení čl. 4 prvního pododstavce rozhodnutí 1999/396 vyplývá, že dotčený úředník musí být urychleně vyrozuměn o možných osobních důsledcích, pokud to nenarušuje vyšetřování, a že v žádném případě nesmějí být z vyšetřování vyvozeny závěry, které jmenovitě poukazují na některého člena, úředníka či zaměstnance Komise, aniž by byla dotyčné osobě dána možnost vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se jí týkají [usnesení předsedy Soudního dvora ze dne 8. dubna 2003, *Gómez-Reino v. Komise*, C-471/02 P(R), Recueil, s. I-3207, bod 63].
- 129 Porušení těchto ustanovení, která upravují podmínky, za nichž lze skloubit dodržování práva dotčeného úředníka na obhajobu s nároky kladenými na důvěrnost, které jsou typické pro každé vyšetřování této povahy, by bylo porušením podstatných formálních náležitostí vyšetřovacího postupu (usnesení *Gómez-Reino v. Komise*, bod 128 výše, bod 64).
- 130 Článek 4 rozhodnutí 1999/396 se však netýká výslovně předávání informací vnitrostátním soudním orgánům, a nestanoví tedy povinnost informovat dotčeného úředníka před takovýmto předáním. Podle článku 10 nařízení č. 1073/1999 OLAF totiž může (vnější vyšetřování) nebo musí (vnitřní vyšetřování) předat informace

vnitrostátním soudním orgánům. K tomuto předání informací tedy může dojít před učiněním „závěrů vyvozených z vyšetřování“, které jsou obvykle zahrnuty do zprávy o vyšetřování.

- ¹³¹ Navíc podle usnesení *Gómez-Reino v. Komise*, bod 128 výše (bod 68) závěry vyvozené OLAF z vyšetřování, které jmenovitě poukazují na úředníka ve smyslu článku 4 rozhodnutí 1999/396, jsou nutně těmi závěry, které jsou obsaženy ve zprávě vyhotovené pod vedením ředitele tohoto úřadu, jak stanoví článek 9 nařízení č. 1073/1999, a opatření, která učiní dotčený orgán na základě vnitřního vyšetřování, mohou být zejména disciplinární nebo soudní povahy.
- ¹³² Je tedy docela dobře možné mít za to, že v okamžiku předání informací vnitrostátním soudním orgánům neexistovala ještě žádná zpráva ve smyslu článku 9 nařízení č. 1073/1999, kterou by OLAF předal Komisi a která by se týkala osobně žalobců.
- ¹³³ Je však třeba ještě přezkoumat, zda „informace“ předané lucemburským nebo francouzským soudním orgánům musí být případně chápány tak, že obsahují „závěry, které jmenovitě poukazují“ na žalobce.
- ¹³⁴ Pokud jde zaprvé o předání spisu k případu Eurocost lucemburským soudním orgánům dne 4. července 2002, je v průvodním dopise uvedeno, že Y. Franchet ani zástupci

Eurostatu nebyli OLAF vyloučeni, a to záměrně, aby tím nebyly ohroženy výsledky soudního vyšetřování. Je tedy nepochybné, že Y. Franchet nebyl k tomuto případu před tím, než byl spis předán lucemburským soudním orgánům, vyloučen.

135 V tomto dopise se uvádí, že Y. Franchet je jedním ze zakladatelů a byl rovněž předsedou, místopředsedou a členem představenstva společnosti Eurocost, pravidelně se účastnil valných hromad společnosti Eurocost a podepsal pracovní smlouvu ředitele společnosti Eurocost v době, kdy byl předsedou. Generální ředitel OLAF zdůrazňuje, že zde existuje potenciální střet zájmů a že závěry vnitřního auditu vynesly na světlo četné nedostatky a případy zpronevěr, jichž se dopustily odpovědné osoby ze společnosti Eurocost na úkor Eurostatu“. Pokud jde o „účetní machinace s cílem zakrýt zpronevěry na úkor Eurostatu“, uvádí se v dopise, že byla zmiňována existence mlčky uzavřených dohod s Eurostatem. Jsou rovněž zmíněny případy „dvojitého či dokonce trojitého financování některých výdajů“.

136 Je třeba uvést, že na tento průvodní dopis, který výslovně zmiňoval Y. Francheta v souvislosti s potenciálním střetem zájmů, musí být nahlíženo tak, že obsahuje „závěry, které jmenovitě poukazují“ na Y. Francheta. V tomto ohledu je třeba rovněž zdůraznit, že generální ředitel OLAF ve zprávě ze dne 3. dubna 2003 (viz výše bod 23) uvedl, že „procureur d'État de Luxembourg (lucemburský státní zástupce) v dopise ze dne 10. července 2002 nenamítal nic proti výsledku obviněných úředníků vyšetřovateli OLAF“ a že „generální ředitel [Eurostatu] by mohl být do věci zapleten“.

137 Pokud se jedná za druhé o předání spisu k případu Datashop – Planistat francouzským soudním orgánům dne 19. března 2003, je nesporné, že žalobci nebyli vyzumeni ani jim nebylo umožněno se ke spisu před jeho předáním vyjádřit. Dále je třeba připomenout, že v předmětu dopisu ze dne 19. března 2003 bylo uvedeno, že se jedná o „[p]ředání informací týkajících se skutků s možnou trestněprávní kvalifikací“ a v předmětu doprovodné zprávy „[o]známení skutků s možnou trestněprávní kvalifikací.“

138 Generální ředitel OLAF v dopise ze dne 19. března 2003 uvádí, že aniž je dotčeno posouzení ze strany francouzských soudních orgánů, „záležitost se jeví tak, že OLAF odhalil podvodné jednání s možnou trestněprávní kvalifikací, kterým byla způsobena škoda rozpočtu Společenství“, a dodává, že „z vyšetřování vyplynulo, že tyto skutky byly dílem vedoucích pracovníků společnosti Planistat Europe SA se sídlem v Paříži, ve spolupachatelství s evropskými úředníky“.

139 Ve zprávě ze dne 19. března 2003 se v „přehledu skutků, které jsou předmětem vyšetřování“, v bodě 2.3, nazvaném „Zjištění učiněná v průběhu vyšetřování“, uvádí, že vnitřní audit Eurostatu ze září 1999 týkající Datashops nacházejících se v Bruselu (Belgie), Lucemburku (Lucembursko) a Madridu (Španělsko), na jehož základě bylo zahájeno vyšetřování OLAF, „vynes[í] na světlo četné nedostatky, k nimž došlo v rámci řízení těchto tří Datashops v letech 1996 až 1999“ a že „v daném případě významná část obrátů ‚vykazovaných‘ těmito třemi Datashops – mezi 50 až 55 % – byla převáděna do tajného fondu, jehož využívání podléhalo schválení úředníka Eurostatu“.

140 Rovněž se v ní uvádí, že „jediní, kdo mají o celé záležitosti celkový přehled, jsou vedoucí pracovníci Groupe Planistat a pravděpodobně D. Byk, vedoucí odboru Eurostatu, francouzský státní příslušník“, že z „tajného fondu byly [...] po schválení D. Bykem, ředitelem Eurostatu s francouzskou státní příslušností“, propláceny falešné faktury, že „tímto způsobem [byla] vyfakturována a vyplacena částka okolo 922 500 [eur]“ a že „Eurostat strategií tajných fondů vyrovnal závažnou ztrátu společnosti Planistat Europe SA, která měla za normálních okolností zůstat na smluvním partnerovi Komise“, a dále se v ní uvádí, že „tajný fond zároveň sloužil k placení výdajů za restaurace, hotely, cestování [...] některých úředníků Eurostatu, mezi něž patřil i D. Byk.“

141 V rámci popisu předmětných trestných činů v bodě 3.1, nazvaném „Zpronevěra“, je uvedeno následující:

„To, že někteří úředníci vytvořili síť hospodářských subjektů, jejímž jedním z cílů je ukrýt před Komisí část příjmů plynoucích z prodeje statistických produktů nebo služeb Společenství, může představovat zneužití ‚finančních prostředků, hodnot nebo jiných věcí‘ ve smyslu článku 314-1 Code pénal (trestní zákoník), který definuje zpronevěru. Skutková podstata trestného činu byla naplněna za součinnosti úředníků Společenství, vedoucích pracovníků skupiny Planistat a vedoucích pracovníků dotčených Datashops. Není možné, že by si úředníci Společenství nebyli vědomi ustanovení platného finančního nařízení, podle něhož měli povinnost odvést veškeré příjmy.“

Navíc tito úředníci předmětné částky použili pro účely, které nesouvisí se zájmem Společenství, neboť tyto peníze zjevně sloužily ke hrazení výdajů, které nebyly upraveny ve smlouvě společnosti Planistat Europe SA uzavřené s Komisí, nebo k úhradě osobních výdajů úředníků. Z tohoto použití na jiné účely než účely Společenství vyplývá podvodný úmysl.“

142 Poté, co bylo ve zprávě pojednáno o otázce zastírání zpronevěry v případě společnosti Planistat, uvádí se v jejím bodě 3.3, nazvaném „Zločinné spolčení“, následující:

„Zločinným spolčením je podle článku 450-1 Code pénal, ‚každá skupina vytvořená či dohoda uzavřená za účelem přípravy, naplňující jeden či několik materiálních znaků, jednoho či více trestných činů nebo jednoho či více přečinů, za něž lze uložit trest odnětí svobody v délce nejméně pěti let [...]‘

Je otázkou, zda nelze v rámci tohoto případu rovněž použít tuto kvalifikaci, neboť k úspěšnému rozkrádání prostředků Společenství bylo zapotřebí spolčení úředníků a vedoucích pracovníků Planistat a Datashop, kteří se dopustili zpronevěry.

[...]“

¹⁴³ Konečně, v bodě 3.5, nazvaném „Uplatnění francouzského práva na protiprávní jednání spáchané Francouzi v zahraničí“, se uvádí:

„[...]“

V tomto případě mají Y. Franchet, ředitel Eurostatu, i D. Byk, vedoucí odboru Eurostatu, oba úředníci Evropské komise s místem výkonu práce v Lucemburku, kteří možná vytvořili celý systém nebo jeho část, francouzskou státní příslušnost.

Na základě výše uvedených informací je možné tvrdit, že OLAF čelí rozsáhlému rozkrádání finančních prostředků Společenství, na jehož počátku je série skutků, které lze trestněprávně kvalifikovat, nerozhodne-li příslušný soudní orgán jinak.

Je proto třeba předat tuto zprávu a příložené písemnosti státnímu zástupci v Paříži.“

144 Ze zprávy ze dne 19. března 2003 jasně vyplývá, že obsahuje „závěry, které jmenovitě poukazují“ na žalobce.

145 Proto před tím, než byl spis k případu Eurocost předán v případě Y. Francheta lucemburským soudním orgánům a spis k případu Datashops – Planistat týkající se Y. Francheta a D. Byka francouzským soudním orgánům, měli být oba na základě článku 4 rozhodnutí 1999/396 v zásadě vyrozuměni a vyslechnuti ke skutečnostem, které se jich týkají.

146 Tento článek nicméně upravuje výjimku týkající se případů, které vyžadují zachování naprostého utajení pro účely vyšetřování a při kterých je žádoucí použití vyšetřovacích postupů spadajících do pravomoci vnitrostátního soudního orgánu. V takovýchto případech povinnost vyzvat úředníka k tomu, aby se vyjádřil, může být se souhlasem generálního tajemníka Komise odložena. K tomu, aby mohl být úředník vyrozuměn později, musí tedy být současně splněna dvojitá podmínka, a to nutnost zachování naprostého utajení pro účely vyšetřování a požadavek použití vyšetřovacích postupů spadajících do pravomoci vnitrostátního soudního orgánu. Dále je třeba předem získat souhlas generálního tajemníka Komise.

147 V tomto ohledu, pokud jde o předání spisu k případu Eurocost lucemburským soudním orgánům, z dopisu generálního tajemníka Komise ze dne 2. srpna 2002 zaslání generálnímu řediteli OLAF vyplývá, že generální tajemník Komise dal souhlas k tomu, aby dotčené osoby nebyly vyrozuměny. Odůvodnil to tím, že „do doby, než bude znám výsledek diskusí probíhajících mezi [jejich] útvary ohledně způsobu zlepšení stávajících postupů, [je možné], aby dal svůj souhlas s návrhem [generálního ředitele OLAF] k tomu, aby zúčastněné osoby nebyly o věci, která je uvedena v předmětu, vyrozuměny.“

Generální tajemník Komise tak nezmínil žádnou z výše uvedených podmínek. V každém případě byl tento souhlas dán až poté, co byl předmětný spis předán.

- 148 Pokud jde o předání spisu k případu Datashop – Planistat francouzským soudním orgánům, ze zprávy ze dne 3. dubna 2003, která tedy následovala po předání uskutečněném dne 19. března 2003, vyplývá, že generální ředitel OLAF v ní uvedl, že úředníci Eurostatu a Úřadu pro úřední tisky Evropských společenství jsou do případu zapleteni, že tato část byla předána francouzským soudním orgánům a je třeba úředníky vyzoomět později v souladu článkem 4 rozhodnutí 1999/396 z důvodu nutnosti zachovat naprosté utajení pro účely vyšetřování. Není však žádným způsobem zmíněna druhá výše uvedená podmínka.
- 149 Komise krom toho v odpovědi na písemnou otázku Soudu uvedla, že její generální tajemník „[neměl] příležitost dát svůj souhlas s odkladem povinnosti vyzvat žalobce k vyjádření“.
- 150 Podmínky pro použití výjimky stanovené článkem 4 nařízení 1999/396, která umožňuje pozdržet vyzoomění, tedy nebyly v daném případě naplněny.
- 151 Je třeba poukázat na to, že povinnost požádat generálního tajemníka Komise o souhlas a získat tento souhlas není pouhou formalitou, kterou by bylo případně možné splnit v pozdějším stadiu. Požadavek získat takovýto souhlas by totiž ztratil svůj smysl, kterým je zaručit, že bude zachováno právo dotčených úředníků na obhajobu, že jejich

vyrozumění může být odloženo pouze ve skutečně výjimečných případech a že k posouzení této výjimečnosti je příslušný nejen OLAF, ale vyžaduje se rovněž posouzení generálního tajemníka Komise.

152 Za těchto okolností OLAF porušil článek 4 rozhodnutí 1999/396 a právo žalobců na obhajobu při předávání spisu k případu Datashop – Planistat francouzským soudním orgánům a stejně tak uvedený článek a právo Y. Francheta na obhajobu při předávání spisu k případu Eurocost lucemburským soudním orgánům.

153 Je nepochybné, že právní norma, která byla v daném případě porušena a podle které osoby, které jsou předmětem vyšetřování, musí být o této skutečnosti vyrozuměny a musí jim být umožněno vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se jich týkají, přiznává práva jednotlivcům (viz v tomto smyslu a *per analogiam* rozsudek Soudu ze dne 12. září 2007, Nikolaou v. Komise, T-259/03, Sb. rozh. s. II-99, zveřejněné shrnutí, bod 263).

154 Článek 4 rozhodnutí 1999/396 sice poskytuje OLAF prostor pro posouzení v případech, které vyžadují zachování naprostého utajení pro účely vyšetřování a vyžadují použití vyšetřovacích postupů spadajících do pravomoci vnitrostátního soudního orgánu (viz *per analogiam* rozsudek Nikolaou v. Komise, bod 153 výše, bod 264). Avšak pokud jde o způsoby přijímání rozhodnutí o tom, že dotčení úředníci budou vyrozuměni později, nemá OLAF žádný prostor pro uvážení. Stejně tak nemá žádný prostor pro uvážení při ověřování podmínek, za nichž se použije článek 4 rozhodnutí 1999/396.

155 Jak bylo uvedeno výše, podmínky a způsoby použití této výjimky nebyly v daném případě dodrženy, neboť OLAF nezmínil použití takovýchto vyšetřovacích prostředků

a nepožádal, a tím spíše včas nezískal, souhlas generálního tajemníka Komise k tomu, aby mohl úředníky, jichž se vyšetřování týká, vyzvat k tomu, aby se vyjádřili, až s časovým odstupem.

156 Za těchto okolností se OLAF tím, že nedodržel svou informační povinnost, dopustil dostatečně závažného porušení právní normy, která přiznává práva jednotlivcům.

– Informování Komise

157 Žalobci tvrdí, že OLAF Komisi předem neinformoval o předání spisů týkajících se Eurostatu lucemburským a francouzským soudní orgánům. Soud má za to, že tento argument je třeba chápat tak, že se jedná o otázku, zda Komise měla být informována jiným způsobem než způsobem podle článku 4 rozhodnutí 1999/396 za tím účelem, aby její generální tajemník dal svůj souhlas, což již bylo zkoumáno výše.

158 K tomu je třeba připomenout, že OLAF musí na základě čl. 10 odst. 2 nařízení č. 1073/1999 předat soudním orgánům příslušného členského státu informace získané při vnitřním vyšetřování skutečností, které by mohly být předmětem trestního stíhání, zatímco v rámci vnějších vyšetřování je toto předání nepovinné. V daném případě je třeba si povšimnout, že zprávy o vyšetřování nebyly dosud vyhotoveny, a že tudíž předání spisů spočívalo *a priori* v předání informací – třebaže tyto informace obsahovaly závěry, které jmenovitě poukazovaly na žalobce – a nikoli v předání zpráv o vyšetřování, které je upraveno článkem 9 nařízení č. 1073/1999. Podle čl. 10 odst. 3 je předání informací získaných při vnitřních vyšetřováních dotčenému orgánu rovněž

nepovinné. Žádné z ustanovení tohoto článku nehovoří o tom, že předání informací vnitrostátním soudním orgánům musí předcházet nebo že jej musí doprovázet informování dotčeného orgánu.

159 Informování dotčeného orgánu v rámci vnitřních vyšetřování je upraveno v čl. 4 odst. 5 nařízení č. 1073/1999. Toto ustanovení nicméně neupravuje žádnou lhůtu k poskytnutí této informace. Nestanoví například, že by dotčený orgán musel být informován před předáním informací vnitrostátním soudním orgánům. Mimoto obsahuje výjimku pro případy, kdy je nutné za účelem vyšetřování zachovat naprosté utajení. V takovém případě může OLAF informaci pozdržet. Ze spisu vyplývá, že OLAF měl přinejmenším u spisu k případu Datashop – Planistat za to, že se jedná o případ, který vyžaduje za účelem vyšetřování zachování naprostého utajení (viz zprávu ze dne 3. dubna 2003 citovanou výše v bodě 23). Je třeba mít na paměti, že rozhodnutí o tom, zda je třeba této výjimky využít, je v diskreční pravomoci OLAF.

160 V daném případě je třeba poukázat na to, že OLAF neměl podle čl. 4 odst. 5 nařízení č. 1073/1999 povinnost informovat Komisi před předáním informací vnitrostátním soudním orgánům.

161 OLAF tedy neporušil články 4 a 10 nařízení č. 1073/1999 tím, že neinformoval Komisi před předáním informací vnitrostátním soudním orgánům.

162 Žalobci každopádně neprokázali, jakým způsobem byla poškozena jejich práva skutečností, že Komise nebyla informována před předáním informací vnitrostátním soudním orgánům, s výhradou závěrů uvedených výše k problematice použití článku 4 nařízení 1999/396. Je totiž třeba poukázat na skutečnost, že ustanovení uvedená

v předchozím bodě neobsahují právní normy, které by jednotlivcům přiznávaly práva, jejichž dodržování zajišťuje soud Společenství.

– Informování dozorčího výboru OLAF

¹⁶³ Žalobci poukazují na to, že před předáním informací lucemburským a francouzským soudním orgánům nebyl informován ani dozorčí výbor OLAF.

¹⁶⁴ Soud v této souvislosti připomíná, že podle čl. 11 odst. 7 nařízení č. 1073/1999 v rámci pravidelné kontroly výkonu vyšetřovací činnosti, kterou provádí dozorčí výbor, „[ř]editel informuje výbor o případech vyžadujících předání informací soudním orgánům členského státu“. Je třeba uvést, že znění tohoto ustanovení naznačuje, že k informování musí dojít před předáním informací. V opačném případě by totiž nehovořilo o „případech vyžadujících předání informací“, což je výraz, který poukazuje na budoucí událost. Tento výklad je rovněž podpořen prohlášením předsedy dozorčího výboru OLAF před House of Lords Select Committee on the European Union (Zvláštní výbor Sněmovny lordů pro Evropskou unii, Spojené království) ze dne 19. května 2004, v němž uvedl, že „OLAF má povinnost informovat [dozorčí] výbor před tím, než cokoli zašle soudnímu orgánu.“

¹⁶⁵ Z odpovědi Komise na písemnou otázku soudu vyplývá, že generální ředitel OLAF informoval dozorčí výbor o předání spisů k případům Eurocost a Eurogramme

lucemburským soudním orgánům dne 25. října 2002, tj. až následně po předání uskutečněném dne 4. července 2002. Stejně tak byl dozorčí výbor informován dne 24. března 2003 o předání spisu k případu Datashop – Planistat francouzským soudním orgánům, tj. rovněž po předání uskutečněném dne 19. března 2003.

166 OLAF tedy porušil čl. 11 odst. 7 nařízení č. 1073/1999. Je však ještě třeba ověřit, zda se jedná o právní normu, která jednotlivcům přiznává práva, jejichž dodržování zajišťuje soud Společenství.

167 K tomu je třeba připomenout, že i když podle čl. 11 odst. 1 nařízení č. 1073/1999 dozorčí výbor OLAF nezasahuje do provádění právě probíhajících vyšetřování, podle článku 2 svého jednacího řádu „dohlíží na to, aby OLAF při výkonu svých činností plně dodržoval lidská práva a základní svobody a jednal v souladu se Smlouvami a sekundárním právem, zejména v souladu s Protokolem o výsadách a imunitách a služebním řádem“.

168 Tento výbor má tedy za úkol chránit práva osob, které jsou vyšetřovány OLAF. Je tedy nepochybné, že smyslem povinnosti konzultovat výbor před předáním informací vnitrostátním soudním orgánům je přiznat práva dotčeným osobám.

169 Je tedy třeba mít za to, že porušením čl. 11 odst. 7 nařízení č. 1073/1999 OLAF porušil právní normu přiznávající práva jednotlivcům.

- 170 Dále vzhledem k tomu, že čl. 11 odst. 7 nařízení č. 1073/1999 stanoví, že informování dozorcího výboru je bezpodmínečnou povinností a neponechává žádný prostor pro uvážení, jedná se tedy o dostatečně závažné porušení.

Ovlivňování vnitrostátních soudních orgánů

- 171 Žalobci tvrdí, že OLAF „nasměroval“ francouzské soudní orgány tím, že uvedl trestněprávní kvalifikaci skutečností, které, jak se domníval, zjistil v případě Eurostat, což podle nich odporuje jeho roli, jež spočívá v provádění správních vyšetřování.

- 172 Soud připomíná, že je výlučně a plně na vnitrostátních orgánech, jak naloží s informacemi, které jim byly předány OLAF. Těmto orgánům tak přísluší, aby samy ověřily, zda takové informace odůvodňují nebo vyžadují, aby bylo zahájeno trestní stíhání. V důsledku toho soudní ochrana proti takovým stíháním musí být zajištěna na vnitrostátní úrovni se všemi zárukami upravenými vnitrostátním právem, včetně těch vyplývajících ze základních práv, která, tvořící nedílnou součást obecných zásad práva Společenství, musí být rovněž dodržována členskými státy při uplatňování právní úpravy Společenství [rozsudky ze dne 13. července 1989, Wachauf, 5/88, Recueil, s. 2609, bod 19; ze dne 10. července 2003, Booker Aquaculture a Hydro Seafood, C-20/00 a C-64/00, Recueil, s. I-7411, bod 88, a usnesení předsedy Soudního dvora ze dne 19. dubna 2005, Tillack v. Komise, C-521/04 P(R), Sb. rozh. s. I-3103, bod 38).

- 173 Argument žalobců týkající se ovlivňování vnitrostátních soudních orgánů je tedy irelevantní.

2. Zveřejnění informací ze strany OLAF

a) Argumenty účastníků řízení

¹⁷⁴ Žalobci vytýkají OLAF, že porušil povinnost zachovat důvěrnost, která je zakotvena zejména články 8 a 12 nařízení č. 1073/1999, zásadu řádné správy a zásadu presumpce nevin. Zprvce podle nich došlo k únikům ohledně předání spisu k případu Datashop – Planistat francouzským soudním orgánům. Žalobci se dozvěděli v květnu 2003 z tisku o obviněních směřujících proti jejich osobám a o tom, že se věci začaly zabývat francouzské soudní orgány.

¹⁷⁵ Zadruhé k těmto únikům údajně docházelo opakovaně. Žalobci tvrdí, že úniky vychází buď ze zprávy a informací předaných vnitrostátním soudním orgánům, nebo přímo z rozhovorů, které žalovaní vedli s vyšetřovateli OLAF mezi 23. červnem a 4. červencem 2003. Jejich původ je tedy podle nich řádně prokázán. Vysvětlení poskytnutá vyšetřovatelům OLAF se následujícího dne nebo o několik dní později objevila téměř v doslovném přepisu v tisku.

¹⁷⁶ Skutečnost, že OLAF dne 24. září 2003 předal předsedovi Komise „shrnutí již uzavřených věcí Eurostat“, zakládá podle žalobců porušení povinnosti zachovat důvěrnost. Tento dokument nebyl žalobcům podle jejich tvrzení předán a generální ředitel OLAF si byl podle nich musel být vědom toho, že uvedený dokument bude následujícího dne předsedou Komise veřejně použit a že den předtím byl zveřejněn v Parlamentu.

- 177 OLAF navíc žalobce údajně veřejně označil – a to i prostřednictvím úniků informací do tisku – za pachatele celé řady trestných činů, což podle nich podnítilo přesvědčení o jejich vině a negativně ovlivnilo posouzení skutkového stavu francouzským soudem, takže došlo k porušení zásady presumpce nevin. Generální ředitel OLAF údajně učinil prohlášení pro tisk a před Výborem pro rozpočtovou kontrolu (Cocobu), jimiž kvalifikoval případ jako závažný a vážný, takže v rámci těchto prohlášení vyřkl k dané věci soud, ačkoli vyšetřování dosud probíhala. OLAF tedy rovněž nesplnil povinnost zachovat důvěrnost.
- 178 Komise argumenty žalobců zpochybňuje a tvrdí, že je na nich, aby dokázali pravdivost svých obvinění či tvrzení, která vážně poškozují dobrou pověst OLAF.
- 179 Pokud jde o předání „shrnutí již uzavřených věcí Eurostat“ ze dne 24. září 2003, Komise odkazuje na článek 10 nařízení č. 1073/1999 a uvádí, že i kdyby se jednalo o vnější vyšetřování, OLAF směl předat tyto informace i Komisi, neboť se jí tato záležitost týkala z titulu ochrany finančních zájmů Společenství.
- 180 Konečně, Komise má za to, že výtky týkající se porušení presumpce nevin je nepodložená. OLAF podle ní nemůže ohledně žalobců přijmout žádné soudní nebo disciplinární rozhodnutí, neboť není soudním nebo disciplinárním orgánem. Třebaže porušení presumpce nevin mohlo pocházet rovněž od jiných orgánů veřejné správy, žalobci podle ní neprokázali, za jakých okolností je OLAF veřejně označil za pachatele celé řady trestných činů.

b) Závěry Soudu

K únikům informací

- ¹⁸¹ Žalobci tvrdí, že došlo k únikům ohledně předání spisu k případu Datashop – Planistat francouzským soudním orgánům. Dále tvrdí, že k únikům došlo opakovaně.
- ¹⁸² Soud připomíná, že podle judikatury je v rámci žaloby na náhradu škody na žalobci, aby prokázal, že jsou splněny podmínky vzniku mimosmluvní odpovědnosti Společenství ve smyslu čl. 288 druhého pododstavce ES (rozsudky Soudu ze dne 19. března 2003, *Innova Privat-Akademie v. Komise*, T-273/01, Recueil, s. II-1093, bod 23, a ze dne 17. prosince 2003, *DLD Trading v. Rada*, T-146/01, Recueil, s. II-6005, bod 71). Jestliže tedy žalobci v projednávané věci neprokázali, že zveřejnění informací o vyšetřování, jehož se stali předmětem, bylo výsledkem vyzrazení informací, za něž lze činit odpovědným OLAF, nelze mu takovéto zveřejnění v zásadě vytýkat (viz v tomto smyslu rozsudek *Nikolaou v. Komise*, bod 153 výše, bod 141).
- ¹⁸³ Toto pravidlo je však méně přísné v případech, že škodná událost mohla vzniknout z několika rozdílných příčin a orgán Společenství nepředložil žádný důkaz, z něhož by bylo možné zjistit, která z nich způsobila škodnou událost, ačkoli to byl právě orgán Společenství, kdo mohl nejlépe opatřit potřebné důkazy, takže přetrvávající nejistota musí být přičtena k tíži orgánu Společenství (viz v tomto smyslu rozsudek Soudního dvora ze dne 8. října 1986, *Leussink-Brummelhuis v. Komise*, 169/83 a 136/84, Recueil, s. 2801, body 16 a 17). Uvedený přístup je třeba zaujmout při zkoumání toho, zda žalobci prokázali, že některé informace byly vyzrazeny OLAF nebo některým z jeho zaměstnanců, aniž by bylo v tomto stadiu předjímáno, jak Soud posoudí otázku, zda je

případné vyzrazení informací protiprávním jednáním OLAF (viz v tomto smyslu rozsudek Nikolaou v. Komise, bod 153 výše, bod 142).

– K existenci a obsahu úniků informací

¹⁸⁴ Je třeba uvést, že existence úniků musí být v projednávané věci považována za nespornou skutečnost. Sama Komise totiž na jednání připustila, že „proběhla komunikace s vnitrostátními soudními orgány, že jistě čas od času došlo k únikům informací, které se o několik týdnů později objevily v tisku“. I přesto, že tedy Komise obecně připouští existenci úniků informací, trvá na tom, že je na žalobcích, aby prokázali, že došlo k úniku informací z OLAF. Žalobci připouští, že nemají písemné důkazy o tom, že úniky způsobila konkrétní osoba. To, že informace unikly z OLAF, však podle nich naznačuje soubor nepřímých důkazů a domněnek.

¹⁸⁵ K tomu, je třeba poznamenat, že přepis vystoupení generálního tajemníka Komise před dozorcím výborem OLAF dne 3. září 2003 zmiňuje existenci úniků informací. Je třeba citovat pasáž tohoto přepisu, jehož odstranění ze spisu Komise požadovala, který dokazuje existenci potíží:

„Pokud jde o výsledky osob, naprosto souhlasím s tím, že se jedná o skutečný problém. Vše může fungovat, jestliže je zachována důvěrnost. Existuje-li skutečně důvěrnost, je spis připravený OLAF předán státnímu zastupitelství a je na státním zastupitelství, aby posoudilo, zda je, či není třeba osoby vyslechnout. To všechno je v pořádku, pokud nedochází k únikům informací. Bohužel v současnosti z OLAF všechno [uniká]. Tedy

takzvaná důvěrnost – jsem [Y. Franchet nebo D. Byk], [dočtu] se ve *Financial Times*, že jsem obviněn z rozkrádání finančních prostředků Společenství. Promiňte, ale vaše dobré jméno je zničeno. Takhle to nejde, tito lidé jsou i po následném úplném očištění profesně i osobně zlikvidováni. Jedná se tedy o vážnou věc. Je to zahrávání si s kariérou lidí, jejich soukromím a osobní integritou. Jsem tedy toho názoru, že jestliže se nám nepodařilo zabránit únikům informací, je třeba si dávat pozor na to, co píšeme a říkáme; namísto je spíše opatrnost.“

186 Dále ve sdělení sekretariátu dozorčího výboru OLAF ze dne 27. května 2003 určeném předsedovi dozorčího výboru se uvádí:

„Zejména v německém a následně ve francouzském tisku vyšlo několik článků, které informují o tom, že OLAF předal informace státnímu zastupitelství v Paříži.

Zdá se, že úniky informací do německého tisku se časově kryjí jednak s cestami některých vedoucích pracovníků OLAF do Německa, a jednak s oslavami padesátého výročí Eurostatu.

Přiložený článek z deníku *Libération* uveřejněný dne 22. května 2003 byl, jak se zdá, napsán výlučně na základě předání informací OLAF státnímu zastupitelství v Paříži. Článek je podepsán dvěma novináři, kteří působí v Bruselu, což ukazuje na to, že k úniku informací došlo v Bruselu, a nikoli v Paříži.“

187 Ve zprávě dozorčího výboru OLAF o procedurálních otázkách, které vyvolávají vyšetřování vedená v případě Eurostat, ze dne 15. ledna 2004 vypracované na žádost Parlamentu se rovněž uvádí následující:

„Vývoj tohoto případu byl poznamenán tím, že OLAF, ať již úmyslně, či neúmyslně, předal tisku a orgánům informace a prohlášení, s nimiž mělo být vzhledem k tomu, že ohrožují individuální práva osob, které jsou vyšetřovány, a rovněž řádný průběh vyšetřování, zacházeno jako s důvěrnými.“

188 Rovněž ze sdělení z 1. července 2003 (viz výše bod 34) vyplývá, že úniky byly v očích generálního ředitele OLAF nepochybné, neboť uvedl, že „pokud se jedná o úniky informací, v této věci vede bezpečnostní služba Komise vyšetřování“.

189 Za těchto okolností je třeba uvést, že existence úniků je již dostatečně prokázána na základě výše uvedených dokumentů.

190 Žalobci ve své odpovědi na písemnou otázku Soudu uvádí, že informace a obraty použité v dopisu a zprávě OLAF ze dne 19. března 2003 sloužily jako základ pro první řadu článků či pro veřejné postoje zaujaté sdělovacími prostředky a evropskými poslanci, kteří zjevně měli přístup k dokumentům. Citují k tomu několik novinových článků.

- 191 Ve vyjádření k odpovědi žalobců Komise zpochybňuje skutečnost, že předložené novinové články prokazují existenci úniků, zejména pak úniků z OLAF, a konstatuje, že se jedná o tvrzení bez důkazu. Tvrdí, že v těchto člancích není nic, co by umožňovalo tvrdit, že úniky týkající se předání spisů francouzským soudním orgánům, k němuž došlo dne 19. března 2003, či jakákoli jiná událost jsou dílem OLAF.
- 192 Soud k tomu uvádí, že novinové články předložené žalobci potvrzují existenci úniků informací. Obsahují odkazy mimo jiné na „dobře informované zdroje“ a přímé citace z dopisu a ze zprávy ze dne 19. března 2003, které byly zaslány francouzským soudním orgánům.
- 193 Je třeba citovat z některých z těchto článků, abychom mohli podrobněji prozkoumat obsah úniků.
- 194 V článku uveřejněném dne 26. dubna 2003 se v *Süddeutsche Zeitung* uvádí:

„Měl by to být sváteční den. Dne 16. května Statistický úřad Evropských společenství oslaví 50 let své existence [...]

Je však možné, že oslava bude méně velkolepá, než se očekává. Těsně před tímto významným jubileem čelí vedení Eurostatu ostré kritice. Podle informací *Süddeutsche Zeitung* vyplývají z vnitřního auditu závažná obvinění. Hovoří se o ‚tajných fondech‘, do

nichž plynuly prostředky z organizací financovaných Evropskou unií. OLAF [...] tuto záležitost již několik měsíců aktivně vyšetřuje.

[...] Nejpozději od roku 1999 bylo z oficiálních účtů zpronevěřeno nejméně 900 000 eur – částka odpovídající příjmům z těchto ‚Data Shops‘. Objevilo se podezření, že se z těchto tajných fondů obohatili vysoce postavení úředníci.

Zatím je známo jen velmi málo podrobností. Dokud nebude prokázán opak, je třeba všechny zúčastněné osoby považovat za nevinné. Pokud se obvinění potvrdí, bude se jednat o mimořádně smělý podvod. [...]

Mezi podezřelými je i management, v jehož čele stojí Francouz Yves Franchet. Právě Franchet je jedním ze zakladatelů společnosti Eurocost, která po dlouhé období dostávala finanční pomoc od Statistického úřadu. Jak v březnu uvedl Evropský parlament, Eurocost je obviňován zejména z machinací v účetní závěrce. [...]

Aféra Eurostat by se mohla znovu rozhořet díky tomuto novému obvinění ohledně tajných fondů. Evropská poslankyně paní S. uvedla: ‚Pokud se toto závažné obvinění potvrdí, dostává tato aféra novou dimenzi‘ [...]

195 *Financial Times* uveřejnily dne 16. května 2003 jiný článek, podle něhož:

„Francouzské státní zastupitelství zahájilo vyšetřování trestných činů týkající se údajného ‚rozsáhlého rozkrádání‘ finančních prostředků Evropské unie, do něhož mají být zapleteni dva hlavní vedoucí pracovníci Eurostatu [...]

[...]

Informace o vyšetřování trestných činů vyšla na veřejnost uprostřed pětidenních oslav padesátého výročí Eurostatu [...]

V této chvíli se jedná o vyšetřování vedené proti neznámému pachateli, které zahájil tribunal de grande instance v Paříži. Vyšetřování bylo zahájeno v reakci na vyšetřování OLAF [...], vedené proti dvěma vysoce postaveným francouzským úředníkům, panu Yvesovi Franchetovi, který je již dlouhá léta ředitelem Eurostatu, a Danielu Bykovi, řediteli jednoho ze šesti ředitelství Eurostatu.

Podle spisu, který OLAF předal 1[9]. března francouzským soudním orgánům, jsou oba muži podezříváni z toho, že otevřeli bankovní účet v nejmenované lucemburské depozitní bance, na něž bylo uloženo až 900 000 eur, která měla dorazit na účty Eurostatu.

[...]“

- 196 V jiném článku napsaném týmě bruselským novinářem je odkazováno na „vyšetřování trestných činů vedené francouzským státním zastupitelstvím ohledně obvinění, která se vznášejí nad Yvesem Franchetem, generálním ředitelem, a Danielem Bykem, jedním z ředitelů instituce“, neboť jsou „podezřelí z toho, že byli zapleteni do zřízení bankovního účtu v nejmenované lucemburské depozitní bance, který unikl dohledu finančních kontrolorů“. Tento článek zmiňoval rovněž případy Eurocost, Eurogramme a CESD Communautaire.
- 197 V článku, který vyšel v *La Voix du Luxembourg* dne 16. května 2003, se uvádí, že „v návaznosti na důkladné vyšetřování a podle dobře informovaného zdroje vychází najevo, že tento případ je daleko závažnější“ a že „existuje důkaz, že v dopise s datem 19. března zasláném státnímu zástupci u Tribunal de grande instance v Paříži generální ředitel [OLAF] oznámil, že bylo odhaleno ‚podvodné jednání s možnou trestněprávní kvalifikací, kterým byla způsobena škoda rozpočtu Společenství‘“. Je třeba poukázat na skutečnost, že tento článek obsahuje přímé citace z dopisu a zprávy ze dne 19. března 2003, které byly zaslány francouzským soudním orgánům.
- 198 Z těchto článků tedy vyplývá, že je velmi pravděpodobné, že tisk měl k dispozici některé informace týkající se předání informací francouzským soudním orgánům. V těchto článcích jsou zmiňovány „tajné fondy“ a žalobci jsou jmenovitě uváděni coby osoby, které mohly vytvořit celý systém nebo jeho část.
- 199 Krom toho Y. Franchet zaslal dne 14. května 2003 generálnímu tajemníkovi Komise anonymní dopis, který obdržel a který byl podle něj zaslán lucemburskému deníku. Je třeba uvést, že tento anonymní dopis, jehož předmět zní „50. výročí Eurostatu“, obsahuje výňatky z dopisu a zprávy ze dne 19. května 2003, které byly zaslány francouzským soudním orgánům, a výslovně uvádí jména žalobců. Je rovněž třeba uvést, že tyto výňatky jsou totožné s těmi, které jsou obsaženy v článku, který vyšel v *La Voix du Luxembourg*, citovaném výše v bodě 197.

200 Krom toho vyplývá z prohlášení ze dne 16. května 2003 k Eurostatu, které bylo uveřejněno v tiskové zprávě z 19. května 2003 (IP/03/709) a které žalobci přiložili k písemné odpovědi určené Soudu, že Komise „lituje porušení důvěrného charakteru tohoto vyšetřování OLAF, které dostává do složité situaci především úředníky, kteří byli zmíněni ve sdělovacích prostředcích, ale i Komisi, která není s to rozhodnout o dalším případném postupu, dokud nebude mít k dispozici příslušné informace pocházející z vyšetřování OLAF“. Komise v něm uvádí, že zjistila, „že ve sdělovacích prostředcích [...] kolují informace o údajné protiprávní činnosti související s ‚datashops‘ Eurostatu a možném zapletení některých úředníků Eurostatu“ a že „tato obvinění [...] jsou předmětem vyšetřování OLAF, k jehož některým aspektům OLAF předal spis francouzskému státnímu zastupitelství“.

201 Na základě všech těchto dokumentů je tedy třeba učinit závěr, že v obecné rovině došlo k únikům informací a že se žalobci o předání spisu k případu Datashop – Planistat francouzským soudním orgánům dozvěděli až z tisku, což ani Komise nezpochybňuje.

202 Pokud jde o otázku, zda lze tyto úniky přičítat OLAF, Komise na otázku Soudu položenou na jednání uvedla, že vzhledem k tomu, že informace obsažené v dokumentech předaných francouzským soudním orgánům byly sděleny dozorcímu výboru OLAF a její právní službě před tím, než se tyto informace objevily v tisku, není možné s jistotou prokázat, že informace mohly uniknout pouze z OLAF. Soud má v tomto ohledu za to, že postačuje konstatování, že OLAF by nesl odpovědnost za případný únik informací z dozorcího výboru OLAF a Společenství by každopádně bylo odpovědné i v případě, že informace unikly z právní služby Komise.

203 Za těchto okolností a vzhledem k tomu, že Komise ani nezmínila možnost, že by se zdroj úniků informací mohl nacházet mimo Společenství, např. na straně francouz-

ských soudních orgánů, skutečnost, že informace mohla být známa této instituci stojící mimo Společenství, nebrání domněnce, že zdrojem této informace byl OLAF nebo jiný zdroj, za který Společenství musí nést odpovědnost.

- 204 Existenci úniků týkajících se předání spisu k případu Datashop – Planistat francouzským soudním orgánům je tedy třeba považovat za prokázanou. Dále veškeré nepřímé důkazy předkládané k tomuto případu, stejně tak jako jeho kontext (viz výše provedená analýza jednotlivých dokumentů), umožňují dospět k závěru, že zdrojem úniků informací byl OLAF, a jelikož neexistují nepřímé důkazy o tom, že zdrojem úniků byla spíše právní služba Komise, je namíste předpokládat, že zdrojem těchto úniků je právě OLAF.
- 205 Pokud jde o údajné úniky týkající se rozhovorů žalobců s vyšetřovateli OLAF v době od 23. června do 4. července 2003 či úniky týkající se zpráv, je třeba uvést, že výše zkoumané dokumenty explicitně neprokazují, že u těchto rozhovorů a zpráv došlo k únikům informací. Žalobcům se toto tvrzení nepodařilo prokázat ani novinovými články, které předložili. Existence těchto možných úniků tedy není dostatečně prokázána.
- 206 Vzhledem k výše uvedenému je třeba učinit závěr, že nepředložila-li Komise žádný důkaz o tom, že informace mohly uniknout z jiného zdroje, je OLAF odpovědný za úniky týkající se informací obsažených v dopise a zprávě ze dne 19. března 2003 o předání spisu k případu Datashop – Planistat francouzským soudním orgánům a za to, že se tyto informace objevily následně po tomto úniku v tisku.

207 Je tedy třeba zkoumat, zda OLAF porušil právní normu, která přiznává práva jednotlivcům.

– Analýza tvrzených porušení právních norem, které přiznávají práva jednotlivcům, jež mohla pramenit z toho, že OLAF vyzradil informace

208 Žalobci zejména poukazují na porušení povinnosti zachovávat důvěrnost vyšetřování OLAF, porušení zásady řádné správy a porušení zásady presumpce nevinny.

209 Pokud jde o zásadu presumpce nevinny, Soud připomíná, že tato zásada, která je základním právem a je zakotvena v čl. 6 odst. 2 EÚLP a čl. 48 odst. 1 Listiny, přiznává jednotlivcům práva, jejichž dodržování zajišťuje soud Společenství (rozsudek ze dne 4. října 2006, Tillack v. Komise, T-193/04, Sb. rozh. s. II-3995, bod 121).

210 Podle judikatury Evropského soudního dvora pro lidská práva (dále jen „ESD“) se čl. 6 odst. 2 EÚLP vztahuje na celé trestní řízení nezávisle na výsledku stíhání, a nikoli pouze na zkoumání opodstatněnosti obvinění. Toto ustanovení zaručuje každému, že nebude označen za viníka trestného činu ani s ním nebude jako s viníkem zacházeno, dokud jeho vina nebude soudně prokázána. Vyžaduje zejména, aby členové soudu při výkonu své funkce nepřistupovali k obviněnému s přesvědčením, že spáchal stíhaný skutek. Presumpce nevinny je porušena prohlášeními či rozhodnutími, která odrážejí dojem, že osoba je vinna, která vedou veřejnost k přesvědčení o její vině nebo která předjímají posouzení skutkového stavu příslušným soudem (Viz ESD, rozsudek Pandy v. Belgie ze dne 21. září 2006, § 41–42).

- 211 Evropský soudní dvůr pro lidská práva dále judikoval, že ačkoli zásada presumpce nevinny zakotvená v čl. 6 odst. 2 EÚLP patří mezi prvky spravedlivého soudního procesu, jak jej vyžaduje čl. 6 odst. 1 EÚLP, není v trestním řízení pouhou procesní zárukou: její význam je širší a vyžaduje, aby žádný zástupce státu neprohlásil o osobě, že se dopustila trestného činu, do doby, než je její vina soudně prokázána (viz ESD, rozsudek *Y. B. a další v. Turecko* ze dne 28. října 2004, § 43). Soudní dvůr pro lidská práva již ve svém rozsudku *Alenet de Ribemont v. Francie* ze dne 10. února 1995 (řada A č. 308, § 35–36), na který poukazují žalobci, uvedl, že porušení presumpce nevinny může být způsobeno nejen soudcem nebo soudem, ale rovněž jiným orgány veřejné správy, přičemž připomněl, že EÚLP musí být vykládána způsobem, který zajistí ochranu konkrétních a účinných práv, a nikoli práv teoretických a iluzorních. Evropský soudní dvůr pro lidská práva zdůrazňuje význam volby slov, které zástupci státu použijí v prohlášeních, která formulují před tím, než je osoba souzena a uznána vinou za spáchání trestného činu. Pro účely použití čl. 6 odst. 2 EÚLP je rozhodný skutečný smysl předmětných prohlášení, a nikoli jejich doslovné znění. Nicméně o otázce, zda prohlášení zástupce orgánu veřejné správy porušuje zásadu presumpce nevinny, musí být rozhodnuto v kontextu konkrétních skutkových okolností, za nichž bylo sporné prohlášení učiněno (výše uvedený rozsudek *Y. B. a další v. Turecko*, § 44).
- 212 Evropský soudní dvůr pro lidská práva dále uznal, že čl. 6 odst. 2 EÚLP nemůže, s ohledem na článek 10 EÚLP, který zaručuje ochranu svobody projevu, zabránit orgánům veřejné správy v tom, aby informovaly veřejnost o probíhající vyšetřování trestného činu, vyžaduje však, aby tak činily s veškerou diskretností a zdrženlivostí, které vyžaduje respektování presumpce nevinny (*Alenet de Ribemont v. Francie*, bod 211 výše, § 38, a *Y. B. a další v. Turecko*, bod 211 výše, § 47).
- 213 Logickým vyústěním této zásady je povinnost OLAF zachovat důvěrnost, kterou mu ukládá čl. 8 odst. 2 nařízení č. 1073/1999.

- 214 Rovněž bylo judikováno, že se úřad musí vzhledem ke své povinnosti postupovat s řádnou péčí a zásadě řádné správy jednak vyvarovat toho, aby předal tisku informace, které by mohly být dotčenému úředníkovi na újmu, a dále musí přijmout veškerá nezbytná opatření k tomu, aby zabránil v rámci orgánu jakémukoli šíření informací, které by mohly poškodit úředníkovu dobrou pověst (viz usnesení Soudu ze dne 12. prosince 1995, *Connolly v. Komise*, T-203/95 R, Recueil, s. II-2919, bod 35).
- 215 V projednávané věci žalobci tvrdí, že je OLAF veřejně – a to včetně úniků informací do tisku – označil za pachatele celé řady trestných činů, což podněcovalo přesvědčení o jejich vině a předjímalo posouzení skutkového stavu francouzským soudem, čímž byla porušena zásada presumpce nevinny.
- 216 Je třeba připomenout, že například v novinovém článku ze dne 16. května 2003 citovaném výše v bodě 195, který vyšel ve *Financial Times*, je jasně uvedeno, na základě informací pocházejících s nejvyšší pravděpodobností díky únikům informací z OLAF, že se žalobci možná dopustili „rozsáhlého rozkrádání finančních prostředků Společenství“. Toto prohlášení zjevně porušuje zásadu presumpce nevinny, neboť odráží dojem, že žalobci jsou vinni, a podněcuje veřejnost k přesvědčení o jejich vině.
- 217 Tím, že OLAF nechal uniknout na veřejnost informace, která již v sobě zahrnovaly takovéto tvrzení, porušil zásadu presumpce nevinny. Těmito úniky informací rovněž porušil povinnost zachovat důvěrnost vyšetřování a tím, že zapříčinil zveřejnění citlivých informací z vyšetřování v tisku, porušil zájem na řádné správě, neboť v průběhu vyšetřování umožnil široké veřejnosti přístup k důvěrným informacím, kterými úřad disponoval.

- 218 Jak již bylo uvedeno výše, ze zásady presumpce nevinu plynou jednotlivcům práva. Je třeba poukázat na to, že z povinnosti zachovávat důvěrnost rovněž plynou práva těm jednotlivcům, kteří jsou dotčeni vyšetřováním OLAF, neboť mohou oprávněně očekávat, že při vyšetřování, která se jich týkají, budou dodržována jejich základní práva. Stejně tak mají žalobci právo dovolávat se v projednávané věci zásady řádné správy, která zahrnuje právo na to, aby záležitosti každého byly vyřizovány při zachování důvěrnosti.
- 219 Je třeba uvést, že se jedná o dostatečně závažná porušení těchto právních norem, neboť OLAF je povinen dbát o to, aby nedocházelo k takovýmto únikům porušujícím základní práva dotčených osob, jako je presumpce nevinu, přičemž úřad nemá žádný prostor pro posouzení ohledně dodržování této povinnosti.

K zásilce ze dne 24. září 2003

- 220 Žalobci tvrdí, že OLAF porušil povinnost zachovávat důvěrnost tím, že dne 24. září 2003 zaslal předsedovi Komise „shrnutí již uzavřených věcí Eurostat“.
- 221 Toto shrnutí bylo zasláno předsedovi Komise generálním ředitelem OLAF. Podle doprovodného dopisu mu posledně jmenovaný předal „krátké shrnutí již uzavřených věcí Eurostat, které mohou být předmětem případného zveřejnění“. Generální ředitel krom toho upřesnil, že „tuto stručnou zprávu nelze v žádném případě považovat za závěrečnou zprávu o vyšetřování ve smyslu nařízení č. 1073/1999“. Dále pak uvedl, že „jediným záměrem tohoto pracovního dokumentu obecné povahy je představit hlavní závěry, které vyplynuly z provedených vyšetřování“. V samotném shrnutí se ke každému

spisu (Eurocost, Eurogramme, Datashop, Planistat a CESD Communautaire) uvádí předmět vyšetřování, jeho výsledky a závěry.

222 K tomu postačuje připomenout, že podle čl. 10 odst. 3 nařízení č. 1073/1999 může OLAF kdykoli předat příslušnému orgánu informace získané při vnitřních vyšetřováních. Žalobci si navíc ve svých tvrzeních mírně protirečí, neboť OLAF na jedné straně vytýkají, že Komisi nepředal některé informace, a na druhé straně mu vytýkají, že tak u jiných informací učinil. Dále je třeba připomenout, že žalobci již byli k těmto spisům vyslechnuti při výsleších provedených v červnu a červenci 2003, takže nemohou tvrdit, že před zasláním těchto informací nebyli vyslechnuti.

223 Vzhledem k tomu, že OLAF měl právo předat tento dokument Komisi, je v každém případě třeba uvést, že nemůže být činěn odpovědným za skutečnost, že předseda Komise tento dokument případě veřejně použije a že bude veřejně šířen v Parlamentu. Tento aspekt bude zkoumán níže v rámci posouzení případného protiprávního jednání Komise.

K postojům generálního ředitele OLAF

224 Žalobci tvrdí, že generální ředitel OLAF zaujal k případu postoj tím, že jej kvalifikoval jako závažný a vážný, a to jak v tisku, tak ve svých prohlášeních před Výborem pro rozpočtovou kontrolu (Cocobu).

- 225 Co se týče údajných prohlášení generálního ředitele OLAF v tisku, Soud konstatuje, že o nich žalobci nepodali žádný důkaz. Navíc neprokázali, v čem skutečnost, že generální ředitel OLAF prohlásil v televizním rozhovoru dne 30. června 2003, že případ Eurostat je „závažný případ“, narušila důvěrnost případu. V každém případě žalobci nepředložili žádný důkaz, který by umožňoval ověřit obsah těchto prohlášení v televizním vysílání.
- 226 Pokud jde o prohlášení generálního ředitele OLAF před Výborem pro rozpočtovou kontrolu (Cocobu) dne 30. června a 16. července 2003, ani u nich žalobci neprokázali, v čem skutečnost, že generální ředitel kvalifikoval případ Eurostat jako „neobvyklý“ a „netypický“, narušila důvěrnost spisu.
- 227 Žalobci však v tomto ohledu rovněž poukazují na porušení zásady presumpce nevin.
- 228 V tomto ohledu je třeba zkoumat, co generální ředitel OLAF řekl ve svých prohlášeních učiněných před Výborem pro rozpočtovou kontrolu (Cocobu). Podle sdělení z 1. července 2003 konstatoval generální ředitel OLAF ve svém vystoupení na jednání Výboru pro rozpočtovou kontrolu (Cocobu) dne 30. června 2003, že „OLAF bude pokračovat ve vnitřním vyšetřování a pánové Franchet a Byk budou vyslechnuti. Vyšetřování však nebude možné dokončit do konce června“. Dále tvrdil, že „[p]okud jde o otázku, proč nebyla přijata disciplinární opatření, jako např. postavení mimo službu, [poukazuje] na váhání OLAF a především [zdůrazňuje], že OLAF nechtěl ohrozit vyšetřování tím, že by okamžitě spustil poplach“. Uvedl krom toho, že „pánové Franchet a Byk se ani na okamžik nepokusili pozměnit směr vyšetřování“. Generální ředitel OLAF ve svém vystoupení před Výborem pro rozpočtovou kontrolu (Cocobu) dne 16. července 2003 zdůraznil, že „případ, kdy je do záležitosti zapletený generální ředitel, je naprosto výjimečný“ a že „zpočátku tato skutečnost nebyla zřejmá“. Dále uvedl, že

„auditorská zpráva ještě nutně neznamená, že existují důkazy“. Rovněž uvedl, že Y. Franchet byl vyzooměn o zahájení vyšetřování, jakož i o předání výsledků lucemburským soudním orgánům.

229 Je třeba poukázat na to, že i když generální ředitel OLAF žalobce ve svých vystoupeních před Výborem pro rozpočtovou kontrolu (Cocobu) výslovně zmínil, nelze mít za to, že porušil zásadu presumpce nevinu. Jeho vystoupení byla totiž spíše informativní povahy, zejména jako odpověď na otázky členů Výboru pro rozpočtovou kontrolu (Cocobu), spíše než že by podněcovala přesvědčení o vině žalobců.

230 Za těchto okolností OLAF neporušil v tomto ohledu zásadu presumpce nevinu.

3. K údajným pochybením týkajícím se vyhotovení a předání sdělení a závěrečných zpráv

a) Argumenty účastníků řízení

231 Žalobci odkazují na rozhodnutí veřejného ochránce práv ze dne 3. července 2003 týkající se stížnosti na OLAF zapsané pod značkou 1625/2002/IJH, podle kterého zásada řádné zprávy vyžaduje, aby správní vyšetřování OLAF byla vedena „obezřetně, nestranně a objektivně“. Podle nich však toto nebylo v daném případě splněno.

- 232 OLAF totiž podle nich uvedl závěry již ve sdělení z 1. července 2002 týkajícím se případu Eurocost, ačkoli ani zdaleka ještě tento případ nedošetřil a nevyslechl Y. Francheta, na nějž bylo nicméně poukazováno v zásilce ze 4. července 2002 určené lucemburským soudním orgánům.
- 233 Krom toho „shrnutí již uzavřených věcí Eurostat“ ze dne 24. září 2003 ani závěrečná zpráva OLAF podle žalobců nezohledňují informace, které žalobci uvedli v průběhu výslechnů k případům Eurocost, Datashop – Planistat a CESD Communautaire provedených v červnu a červenci 2003. OLAF podle žalobců ani neuvedl důvody, proč nebyly tyto informace zohledněny. Pouhá poznámka o tom, že dotčení popírají svoji odpovědnost, podle nich neznamena, že byli vyšetřovateli OLAF řádně vyslechnuti.
- 234 Žalobci dále tvrdí, že OLAF jim své závěry před tím, než vyhotovil závěrečné zprávy, nesdělil, čímž opět porušil jejich právo být vyslechnuti.
- 235 Žalobci zdůrazňují, že v bodě 10 odůvodnění nařízení č. 1073/1999 se uvádí, že závěry vyšetřování mohou být založeny pouze na skutečnostech s důkazní hodnotou. OLAF tedy měl povinnost zohlednit v závěrech veškeré zjištěné skutečnosti a neměl právo vykládat je v závislosti na účelu nebo cíli, který si předem vytyčil.
- 236 OLAF podle nich dále činil značný nátlak na vnitrostátní soudní orgány, aby přikročily k trestnímu stíhání žalobců. Předání závěrečných zpráv k případům CESD Communautaire a Datashop – Planistat francouzským soudním orgánům podle nich

odporuje čl. 9 odst. 4 nařízení č. 1073/1999, neboť o tom, jaké kroky, ať už disciplinární, či soudní, budou na základě závěrečné právy podniknuty, rozhoduje příslušný orgán, a nikoli OLAF.

237 Komise zdůrazňuje, pokud jde o povinnost vést vyšetřování obezřetně a nestranně, že OLAF může sám rozhodnout o tom, v jakém okamžiku považuje za nutné předat informace získané v průběhu vyšetřování. Komise zpochybňuje, že by vyšetřovatelé uvedli, že předali informace bez přesné a úplné znalosti skutečností, jichž se týkají. Sami žalobci podle ní připouští, že byli vyšetřovateli OLAF vyslechnuti. Vyšetřovatelé je ovšem mohli vyslechnout až v okamžiku, kdy to dovoľoval postup ve vyšetřování, což podle ní relativizuje tvrzení žalobců, že byli vyslechnuti teprve na svoji žádost.

238 Co se týče nezohlednění informací, které žalobci sdělili OLAF při výsleších v červnu a červenci 2003, Komise konstatuje, že případy nyní spadají do pravomoci francouzských a lucemburských soudních orgánů, a že se tedy necítí povinna vyjadřovat se v rámci tohoto řízení k meritu těchto případů. OLAF podle ní v žádném případě nemá povinnost sdílet názor žalobců. Navíc „shrnutí již uzavřených věcí Eurostat“ podle ní upřesňuje, že dotčení úředníci byli vyslechnuti a popírají svoji odpovědnost.

239 Pokud jde o údajný nátlak činěný ze strany OLAF na francouzské soudní orgány spočívající údajně v tom, že předání zpráv o vyšetřování mělo být podle čl. 9 odst. 4 nařízení č. 1073/1999 úkolem Komise, a nikoli OLAF, Komise zdůrazňuje, že toto ustanovení OLAF nijak nebrání v tom, aby vnitrostátnímu soudnímu orgánu zaslal pro informaci závěrečnou zprávu o vnitřním vyšetřování, zejména pak nikoli v případě, kdy tento orgán byl informován již v průběhu vyšetřování. Toto ustanovení podle ní příslušnému orgánu svěřuje odpovědnost za to, že z výsledků vnitřního vyšetřování vyvodí disciplinární či právní důsledky, které bude považovat za vhodné.

b) Závěry Soudu

240 Zprvč, pokud jde o materiál ze dne 1. července 2002, postačuje uvést, že tento materiál neobsahuje žádnou zmínku o Y. Franchetovi, a to ani implicitní. Každopádně vzhledem k tomu, že Soud již výše dospěl k závěru, že Y. Franchet měl být vyslechnut v souvislosti s předáním spisu k případu Eurocost lucemburským soudní orgánům, není již třeba zkoumat otázku, zda měl být vyslechnut k tomuto materiálu, který byl součástí spisu zaslaného uvedeným orgánům.

241 Zadruhé, pokud jde o údajné nezohlednění informací, které uvedli žalobci, při vyhotovování závěrečných zpráv, postačuje uvést, že žalobci se omezují na dalekosáhlé vylíčení skutečností, aniž by však k nim předložili jakýkoli důkaz. Soudu mimoto nepřísluší přezkoumávat tyto spisy. Jak navíc konstatuje Komise, OLAF a jeho vyšetřovatelé nemají povinnost sdílet názor žalobců. Krom toho ve „shrnutí již uzavřených věcí Eurostat“ ze dne 24. září 2003 bylo zdůrazněno, že dotčení úředníci vyslyšení útvaru OLAF popřeli svoji odpovědnost za skutky, které jsou jim vytýkány. Tvrdili zejména, že vždy jednali v zájmu Komise.

242 Dále pokud jde o argument, že závěry vyšetřování mohou být založeny pouze na skutečnostech s důkazní hodnotou, a že tedy OLAF měl povinnost zohlednit veškeré zjištěné skutečnosti, aniž by je vykládal v závislosti na účelu nebo cíli, který si předem vytyčil, postačuje uvést, že žalobci nijak neprokázali, že by OLAF založil své závěry na důkazech postrádajících důkazní hodnotu nebo že si předem vytyčil určitý cíl.

243 Krom toho, pokud jde o údajné porušení povinnosti uvést odůvodnění v tom směru, že OLAF nevysvětlil důvody, proč nezohlednil vyjádření žalobců, postačuje uvést, že podle ustálené judikatury porušení povinnosti uvést odůvodnění, která je zakotvena v článku 253 ES, nemůže samo o sobě založit odpovědnost Společenství (rozsudky Soudního dvora ze dne 15. září 1982, Kind v. EHS, 106/81, Recueil, s. 2885, bod 14; ze dne 6. června 1990, AERPO a další v. Komise, C-119/88, Recueil, s. I-2189, bod 20, a ze dne 30. září 2003, Eurocoton a další v. Rada, C-76/01 P, Recueil, s. I-10091, bod 98; rozsudky Soudu ze dne 18. září 1995, Nölle v. Rada a Komise, T-167/94, Recueil, s. II-2589, bod 57; ze dne 13. prosince 1995, Exporteurs in Levende Varkens a další v. Komise, T-481/93 a T-484/93, Recueil, s. II-2941, bod 104; ze dne 20. března 2001, Cordis v. Komise, T-18/99, Recueil, s. II-913, bod 79, a ze dne 6. prosince 2001, Emesa Sugar v. Rada, T-43/98, Recueil, s. II-3519, bod 63). Tento argument proto musí být odmítnut.

244 Každopádně povinnost uvést odůvodnění neznamená, že se vyžaduje, aby byly diskutovány veškeré skutkové a právní otázky, které účastníci řízení nadnesli v průběhu řízení (viz v tomto smyslu rozsudek soudního dvora ze dne 17. ledna 1984, VBVB a VBVB v. Komise, 43/82 a 63/82, Recueil, s. 19, bod 22; rozsudky Soudu ze dne 5. prosince 2002, Stevens v. Komise, T-277/01, Recueil FP, s. I-A-253 a II-1273, bod 71, a ze dne 1. dubna 2004, N v. Komise, T-198/02, Recueil FP, s. I-A-115 a II-507, bod 109).

245 Žalobci se tedy nemohou dovolávat toho, že se OLAF nevypořádal s veškerými skutečностями a námitkami, které mu sdělili.

246 Zatřetí, pokud jde o argument žalobců spočívající v tom, že OLAF jim nepředložil své závěry před vypracováním závěrečné zprávy, čímž bylo porušeno jejich právo být vyslechnuti, postačuje uvést, že žalobci byli k projednáváním případům vyslechnuti na konci června a začátkem července 2003, tj. se značným předstihem před tím, než OLAF

v září 2003 vypracoval tyto zprávy. Právo být vyslechnut nevyžaduje, aby OLAF předložil žalobcům své závěry.

247 Začtvrté, pokud jde o předání závěrečných zpráv vnitrostátním soudním orgánům a údajný nátlak, který na ně byl činěn, je třeba připomenout, že čl. 9 odst. 4 nařízení č. 1073/1999 stanoví, že zpráva vypracovaná po skončení vnitřního vyšetřování a jakýkoli jiný s ním související dokument jsou předány dotčenému orgánu, subjektu, úřadu nebo agentuře. Orgán, subjekt, úřad nebo agentura musí vyvodit z vyšetřování důsledky, zejména disciplinární nebo právní, a uvědomit o nich ředitele OLAF.

248 Rovněž je třeba připomenout, že čl. 10 odst. 2 nařízení č. 1073/1999 stanoví, že ředitel OLAF předá soudním orgánům dotčeného členského státu informace získané OLAF při vnitřním vyšetřování skutečností, které by mohly být předmětem trestního stíhání.

249 V projednávané věci OLAF na základě čl. 10 odst. 2 nařízení č. 1073/1999 francouzským soudním orgánům informace již předal. Je třeba uvést, že čl. 9 odst. 4 nařízení č. 1073/1999 nebrání OLAF v tom, aby vnitrostátnímu soudnímu orgánu zaslal pro informaci závěrečnou zprávu o vnitřním vyšetřování, zejména pak ne v případě, kdy tento orgán byl informován již v průběhu vyšetřování. Článek 9 odst. 4 uvedeného nařízení příslušnému orgánu svěřuje odpovědnost za to, že z výsledků vnitřního vyšetřování vyvodí disciplinární či právní důsledky, které bude považovat za vhodné, a uvědomí o nich ředitele OLAF.

250 Žalobcům se každopádně nepodařilo prokázat, že OLAF skutečně činil značný nátlak na francouzské soudní orgány.

251 Z výše uvedeného vyplývá, že se žalobcům nepodařilo prokázat, že OLAF jednal protiprávně, pokud jde o vypracování a předání materiálů a závěrečných zpráv, s výjimkou protiprávního jednání, které již bylo konstatováno v rámci zkoumání předání informací lucemburským a francouzským soudním orgánům.

4. K odmítnutí přístupu k některým dokumentům

a) Argumenty účastníků řízení

252 Žalobci tvrdí, že OLAF tím, že jim odmítl předat celý spis, nejenže porušil jejich základní práva, ale jednal navíc v rozporu s požadavkem řádné správy. V příslušné právní úpravě totiž není nic, čím by bylo odůvodněno odmítnutí předání vyšetřovacího spisu a *a fortiori* zprávy o vyšetřování (vnějším nebo vnitřním) osobě, která je OLAF podezírána, a to bez ohledu na to, zda vyšetřování podezření zcela či částečně potvrdí.

253 Nelze podle nich připustit, že by OLAF měl právo odmítnout přístup k těmto dokumentům s obecným odůvodněním, že je třeba zajistit efektivitu naplňování úkolu, který mu byl svěřen, zachování důvěrnosti tohoto úkolu a nezávislosti OLAF. Vzhledem k tomu, že přístup k dokumentům je základním právem, mělo by být každé možné omezení posuzováno restriktivně.

254 Komise poukazuje na to, že OLAF tomuto přístupu nijak protiprávně nebránil, neboť v tomto směru nemá v počátečním stadiu, které představuje jeho vyšetřování, žádnou povinnost. Spis je přístupný až v pozdějším stadiu, jsou-li na základě zpráv OLAF

podniknuty kroky v rámci disciplinárního či soudního řízení. Navíc rozhodné dokumenty byly žalobcům údajně předloženy v průběhu výslechů v závislosti na otázkách, které jim byly kladeny.

b) Závěry Soudu

²⁵⁵ Je třeba připomenout, že OLAF nemá povinnost umožnit úředníkovi Společenství, u něhož se má za to, že je dotčen vnitřním vyšetřováním – před vydáním konečného rozhodnutí jeho OJ, které nepříznivě zasahuje do jeho právního postavení – přístup k dokumentům, které jsou předmětem takového vyšetřování, nebo které OLAF sám při této příležitosti vypracoval; jinak by totiž mohla být narušena efektivita a důvěrnost jeho úkolu, jakož i jeho nezávislost. Konkrétně pouhá skutečnost, že se zdá, že část důvěrného vyšetřovacího spisu byla neoprávněně předána tisku, není sama o sobě důvodem k tomu, aby byla ve prospěch úředníka, který je údajně dotčen, učiněna výjimka ze zachování důvěrnosti tohoto spisu a vyšetřování vedeného OLAF. Dodržování práva dotčeného úředníka na obhajobu je dostatečně zaručeno článkem 4 rozhodnutí 1999/396 (usnesení Soudu ze dne 18. prosince 2003, Gómez-Reino v. Komise T-215/02, Recueil FP, s. I-A-345 a II-1685, bod 65; rozsudek Nikolaou v. Komise, bod 153 výše, bod 241).

²⁵⁶ Článek 4 rozhodnutí 1999/396 tak OLAF neukládá povinnost zpřístupnit dokumenty, které jsou předmětem vnitřního vyšetřování, nebo dokumenty, které sám vypracoval, zejména proto, že výklad uvedeného ustanovení, který by jej k tomu nutil, by narušoval práci této instituce (rozsudek Nikolaou v. Komise, bod 153 výše, bod 242).

- 257 Tento přístup není v rozporu s požadavkem na dodržování práva na řádnou správu, jež je zakotveno v článku 41 Listiny, podle něhož toto právo zahrnuje právo každého na přístup ke spisu, který se jej týká, při respektování oprávněných zájmů důvěrnosti a profesního a obchodního tajemství. Přístup ke spisu tedy může být podle této zásady odmítnut, je-li to nutné z důvodu ochrany důvěrnosti.
- 258 Vzhledem k tomu, že tento výklad vylučuje jakoukoliv povinnost OLAF zpřístupnit jeho spis před přijetím konečné zprávy, je třeba odmítnout argumentaci žalobců týkající se přístupu k vyšetřovacímu spisu.
- 259 Pokud jde o přístup k závěrečné zprávě, je třeba uvést, že této otázky se žádná z povinností plynoucích z článku 4 rozhodnutí 1999/396 netýká. Pokud jde o zásadu kontradiktornosti, bylo by možné prokázat existenci protiprávního jednání OLAF pouze za předpokladu, že by konečná zpráva byla zveřejněna nebo by byl v návaznosti na ni přijat akt, který nepříznivě zasahuje do právního postavení žalobců (viz v tomto smyslu a *per analogiam*, rozsudek Nikolaou v. Komise, bod 153 výše, body 267 a 268).
- 260 Žalobci v projednávané věci netvrdí, že zprávy byly zveřejněny ještě před tím, než jim byly předány. Pokud by adresáti konečných zpráv, tj. Komise a lucemburské a francouzské soudní orgány, měly v úmyslu vydat v případě žalobců na základě závěrečných zpráv takovýto akt, bylo by v takovém případě na nich, a nikoli na OLAF, aby žalobcům podle svých vlastních procesních pravidel umožnili přístup k těmto závěrečným zprávám (viz v tomto smyslu rozsudek Nikolaou v. Komise, bod 153 výše, bod 269).
- 261 Je tedy třeba dospět k závěru, že pokud jde o přístup k závěrečným zprávám, nedopustil se OLAF v dané věci žádného protiprávního jednání.

262 Každopádně, jak vyplývá z výše uvedeného bodu 47, žalobci získali na žádost přístup k závěrečným zprávám, s výjimkou závěrečné zprávy o vyšetřování případu Planistat, které se týká vnější složky případu Datashop – Planistat.

5. K projednání věci Eurostat v přiměřené lhůtě a k porušení článků 6 a 11 nařízení č.1073/1999

a) Argumenty účastníků řízení

263 Žalobci OLAF vytýkají skutečnost, že závěrečné zprávy o vyšetřování byly vypracovány až 25. září 2003, tj. téměř za tři roky od zahájení vyšetřování či za tři a půl roku od okamžiku, kdy bylo u OLAF učiněno oznámení, pokud jde o případy Eurocost a Datashop – Planistat, a osmnáct měsíců po zahájení vyšetřování či téměř dva roky od okamžiku, kdy bylo u OLAF učiněno oznámení, pokud jde o případ CESD Communautaire. Tyto lhůty jsou podle žalobců nepřiměřené a neodůvodněné z pohledu devítiměsíční lhůty stanovené v čl. 11 odst. 7 nařízení č. 1073/1999 a povinnosti stanovené v čl. 6 odst. 5 téhož nařízení, podle něhož vyšetřování musí probíhat bez přerušení po dobu, která je přiměřená okolnostem a složitosti případu.

264 Yves Franchet tvrdí, že předal OLAF auditorské zprávy, které jsou podkladem pro vyšetřování, již v březnu 2000 (případ Eurocost) a v lednu 2001 (případ CESD Communautaire). Finanční kontrolor měl k dispozici auditorskou zprávu týkající se případu Datashop – Planistat od února 2000 a předal ji OLAF v březnu 2000. OLAF své vyšetřování v případech Eurocost a Datashop – Planistat zahájil až 6. října 2000 a v případě CESD Communautaire dne 18. března 2002, takže mu trvalo 8 měsíců

(případy Eurocost a Datashop – Planistat) a čtyři měsíce (případ CESD Communautaire), než rozhodl o zahájení vyšetřování, aniž by si však našel čas na vyslechnutí žalobců.

265 Žalobci tvrdí, že OLAF nikdy neinformoval svůj dozorčí výbor o důvodech, proč vyšetřování nemohlo být uzavřeno ve lhůtě devíti měsíců, ani o předpokládaném datu skončení vyšetřování.

266 Proto tím, že mu především trvalo velmi dlouho, než vyšetřování zahájil, provedl a uzavřel, přičemž poměrně nekoherentně a na základě neúplných a neskončených vyšetřování věc předal soudním orgánům, jednal OLAF způsobem, který porušuje požadavek přiměřené lhůty a zásady řádné správy a hospodárnosti.

267 Žalobcům byla těmito průtahy údajně způsobena újma a mají právo si stěžovat na nepřiměřenou délku vyšetřování, a to i před tím, než mu byli skutečně podrobeni, či před tím, než bylo známo, že se jich toto vyšetřování týká.

268 Komise uznává, že mezi okamžikem, kdy OLAF obdržel oznámení o jednotlivých případech, okamžikem zahájení jednotlivých vyšetřování a okamžikem, kdy byla tato vyšetřování uzavřena, uplynula dlouhá doba. Tuto prodlevu částečně vysvětluje samotné vytvoření OLAF, který zahájil svoji činnost k 1. červnu 1999 s personálním obsazením bývalého útvaru „Koordinace boje proti podvodům“, který nahradil. Nástup nových pracovníků probíhal od poloviny roku 2001 do poloviny roku 2002, přičemž tato personální obměna vedla ke kompletní reorganizaci útvaru, změnám v řízení a k přerozdělení spisů.

269 Přesto však podle ní není lhůta sama o sobě nepřiměřená, vezme-li se v úvahu míra složitosti celé věci. OLAF byly případy týkající se této záležitosti oznámeny jednotlivě a až po nalezení souvislostí mezi jednotlivými případy, které bylo možné až po určité době, vyšla najevo závažnost problému.

b) Závěry Soudu

270 Připomeňme, že čl. 6 odst. 5 nařízení č. 1073/1999 stanoví, že vyšetřování probíhá bez přerušení po dobu, která je přiměřená okolnostem a složitosti případu.

271 Dále, čl. 11 odst. 7 nařízení č. 1073/1999 stanoví, že pokud vyšetřování trvá déle než devět měsíců, informuje ředitel dozorcí výbor o důvodech, které brání uzavřít vyšetřování, a o odhadované době potřebné k jeho dokončení.

272 Je tedy třeba dospět k závěru, že nařízení č. 1073/1999 nestanoví žádnou přesnou a závaznou lhůtu, v níž musí být vyšetřování OLAF završena.

273 K tomu je třeba připomenout, že povinnost dodržet při provádění správních řízení přiměřenou lhůtu je obecnou zásadou práva Společenství, jejíž dodržování zajišťuje

soud Společenství a která se coby jedna ze složek práva na řádnou správou objevuje v čl. 41 odst. 1 Listiny (rozsudek Soudu ze dne 11. dubna 2006, Angeletti v. Komise, T-394/03, Sb. rozh. FP, s. I-A-2-95 a II-A-2-441, bod 162).

274 Řízení vedené OLAF tedy nesmí překročit přiměřenou lhůtu, která se posuzuje v závislosti na okolnostech konkrétního případu.

275 V projednávané věci ze spisu vyplývá, že OLAF měl k dispozici od 17. března 2000, 12. dubna 2000 a 15. listopadu 2001 auditorské zprávy k případům Datashop, Eurocost a CESD Communautaire.

276 Ze spisu rovněž vyplývá, že OLAF zahájil svá vnitřní vyšetřování případů Datashop a Eurocost dne 6. října 2000 a případu CESD Communautaire dne 18. března 2002. Trvalo mu tedy téměř sedm měsíců, než zahájil vyšetřování případu Datashop, šest měsíců, než zahájil vyšetřování případu Eurocost, a čtyři měsíce, než zahájil vyšetřování případu CESD Communautaire.

277 Tato vyšetřování byla uzavřena zprávami o vyšetřování dne 25. září 2003. Vyšetřování případů Datashop a Eurocost tedy bylo uzavřeno přibližně po třech a půl roce od oznámení případů OLAF a téměř po třech letech od zahájení vyšetřování; vyšetřování případu CESD bylo uzavřeno přibližně po roce a deseti měsících od oznámení případu OLAF a po roce a půl od zahájení vyšetřování.

278 Je třeba uvést, že tyto lhůty lze považovat za relativně dlouhé.

279 Komise sama uznává, že mezi okamžikem, kdy OLAF obdržel oznámení o jednotlivých případech, okamžikem zahájení jednotlivých vyšetřování a okamžikem, kdy byla tato vyšetřování uzavřena, uplynula dlouhá doba. Tuto prodlevu podle ní částečně vysvětluje samotné vytvoření OLAF, který zahájil svoji činnost k 1. červnu 1999 s personálním obsazením bývalého útvaru „Koordinace boje proti podvodům“, který nahradil. Nástup nových pracovníků probíhal od poloviny roku 2001 do poloviny roku 2002, přičemž tato personální obměna vedla ke kompletní reorganizaci útvaru, změnám v řízení a k přerozdělení spisů.

280 Soud má za to, že takovéto vysvětlení nemůže samo osobě odůvodnit tyto dlouhé lhůty. Jak žalobci oprávněně tvrdí, dotčeným úředníkům nemohou být na újmu nedostatky administrativní organizace útvarů Komise. Skutečnost, že OLAF měl problémy se zahájením svého fungování, nemůže být důvodem k tomu, aby Komise byla zproštěna své odpovědnosti.

281 Avšak, jak tvrdí Komise, je třeba rovněž vzít v úvahu míru složitosti celé věci. Složitost věci Eurostat, která souvisí s jednotlivými vyšetřováními, která si vynutila, a případnou interakcí těchto vyšetřování, není zpochybňována a vyplývá přímo ze spisu.

282 Lhůty tedy nemohou být v daném případě považovány za nepřiměřené.

283 Pokud jde o argument žalobců, podle něhož OLAF nikdy neinformoval svůj dozorcí výbor o důvodech, proč vyšetřování nemohlo být ukončeno ve lhůtě devíti měsíců, ani

o odhadované době potřebné k jeho dokončení, postačuje uvést, že i kdyby tomu tak skutečně bylo, žalobci neprokázali, že se jedná o dostatečně závažné porušení právní normy, která přiznává práva jednotlivcům.

284 Za těchto okolností je třeba odmítnout žalobní důvod týkající se údajně nepřiměřené délky vyšetřování.

285 Z výše uvedeného vyplývá, že se OLAF dopustil několika pochybení, která mohou zakládat odpovědnost Společenství. Tato pochybení spočívají v předání informací lucemburským a francouzským soudním orgánům, aniž byli žalobci a dozorčí výbor OLAF předem vyslechnuti, a v únicích informací týkajících se předání spisu k případu Datashop – Planistat francouzským soudním orgánům.

B – *K protiprávnosti jednání Komise*

1. K vyzrazení informací Komisí

a) Argumenty účastníků řízení

286 Žalobci tvrdí, že orgány mají podle čl. 12 odst. 3 nařízení č. 1073/1999 povinnost zajistit

zachování důvěrnosti vyšetřování OLAF a legitimních práv dotčených osob, jakož i zachování základních práv, což Komise podle nich nedodržela.

287 V daném případě vedlo předávání informací či zpráv OLAF francouzským soudním orgánům údajně k „únikům informací z OLAF, které byly více či méně koordinované a pravděpodobně záměrné“, které následně vyústily v očerňující mediální kampaň vedenou proti žalobcům, která závažným způsobem poškodila jejich legitimní práva, čest a důstojnost. Stejně tak od chvíle, kdy proběhly výslechy žalobců vedené vyšetřovateli OLAF, měl tisk o věci Eurostat údajně velmi konkrétní informace. Komise tak podle žalobců nezajistila zachování důvěrnosti. Žalobci poukazují na to, že Komise tyto skutečnosti nepopírá.

288 Krom toho Komise podle nich sama šířila informace v rozporu se svojí povinností zachovávat důvěrnost a zásadami kontradiktornosti a presumpce nevin. Žalobci odkazují na tiskovou zprávu z 9. července 2003, v níž Komise oznámila, že zahajuje disciplinární řízení proti třem svým úředníkům. Třebaže bylo ve zprávě upřesněno, že o zahájení takovéhoto řízení bylo rozhodnuto, aniž byla dotčena zásada presumpce nevin, byla podle žalobců vydána v kontextu, v němž byla nutně porušena jejich legitimní práva. Komise dále v této tiskové zprávě údajně zveřejnila důvěrné informace týkající se aféry Eurostat, přičemž se opírala o vyšetřování, během nichž žalobci nebyli nikdy předem vyslechnuti.

289 Krom toho Komise údajně dne 24. září 2003 nechala v Parlamentu kolovat tři dokumenty, které žalobce obviňují či kritizují (viz výše bod 42), o nichž žalobci nebyli předem informováni, a k nimž se tedy nemohli vyjádřit a které byli žalobcům předány až

následně na jejich žádost dne 10. října 2003, a to i přes jejich rozsáhlé šíření v rámci orgánů a v tisku od 25. září 2003.

290 Žalobci tvrdí, že i když je předmětné dokumenty, které pocházejí od task-force a ÚIA, přímo a jmenovitě neobviňují, neboť úkolem těchto útvarů nebylo vyjádřit se formálně k existenci zpronevěry či někoho jmenovitě obvinít, samotná skutečnost, že obsahují otázky týkající se souladu některých zjištěných skutečností s právem, jim byla na újmu.

291 Žalobci ve své replice tvrdí, že šířením byla porušena rámcová dohoda o vztazích mezi Parlamentem a Komisí (příloha č. XIII jednacího řádu Parlamentu), podle níž musí tyto orgány, jedná-li se o jakoukoli důvěrnou informaci, respektovat zejména „základní práva osoby, včetně práv obhajoby a ochrany soukromého života“. Navíc důvěrné informace podle nich směly být předány pouze předsedovi Parlamentu, předsedům příslušných parlamentních výborů, předsednictvu a konferenci předsedů. V daném případě však informace byla šířena v daleko větší míře, neboť šířené dokumenty byly ve skutečnosti přístupné každému poslanci a navíc ještě tisku. Předseda Komise navíc údajně vystoupil před předsedy politických skupin, což je kategorie, která není v čl. 1 odst. 4 rámcové dohody uvedena.

292 Dále pak předseda Komise ve svém projevu proneseném dne 25. září 2003 na konferenci předsedů politických skupin Parlamentu údajně na adresu žalobců, především pak na adresu Y. Francheta, vyřkl velmi vážná obvinění. I když předseda Komise neobvinil jmenovitě Y. Francheta z protiprávního jednání, vytkl mu, že dovolil, aby k takovému jednání došlo. Yves Franchet byl údajně rovněž obviněn z toho, že

mylně informoval dozorujícího člena Komise, jak uznává Komise, a dále z toho, že měl zájem na „skrývání pravdy o skutečnostech z minulosti“.

293 Tímto obviněním, kterému nepředcházela žádná rozhovor s obviněným, který tak byl „předhozen“ členům Výboru pro rozpočtovou kontrolu (Cocobu) a tisku pouze na základě zpráv sepsaných v atmosféře podezření vůči Komisi, která tak musela ukázat svůj nesmlouvavý postoj, nejednal její předseda s úctou a poctivostí, kterou má každý občan právo od něj očekávat. Nerespektoval podle žalobců základní práva, konkrétně pak právo na obhajobu, a založil své soudy na chybných skutečnostech. Podle žalobců je nepřijatelné, aby výlučně z politických důvodů rozhodl o označení viníka, aby tak unikl jakékoliv kritice. Tato „strategie štítu“, jak ji nazval tisk, podle nich sloužila pouze k získání času.

294 Komise zdůrazňuje, že vzhledem k tomu, že OLAF jedná v rámci svých vyšetřovacích úkolů naprosto nezávisle, nepřísluší jí, aby do jím prováděných vyšetřovacích úkonů zasahovala. Komise je toho názoru, že článek 12 odst. 3 nařízení č. 1073/1999 jí ukládá povinnost zachovávat důvěrnost vyšetřování OLAF v rozsahu, v němž s nimi má být obeznámena. Komise nese veškerou odpovědnost, která je případně přičítána OLAF, což jí ale podle jejího názoru nedává žádnou pravomoc zasahovat do jeho vyšetřovacích úkonů s cílem zaručit jejich důvěrnost.

295 Pokud jde o tiskovou zprávu z 9. července 2003 a rozhodnutí přijatá téhož dne, je Komise toho názoru, že se jeví jako obzvláště opatrné, uměřené a dbají na ochranu jednotlivců, vezmeme-li v úvahu kontext, který byl „poznámenán vznikem nepopíratelné atmosféry napětí mezi orgány v důsledku procesu udělování absolutoria za rok 2001“.

296 Pokud jde o ony tři dokumenty předané Parlamentu dne 24. září 2003 (viz výše bod 42), Komise uvádí, že shrnutí a závěry činnosti task-force se žalobců žádným způsobem nedotýkají. Informativní materiál, který vycházel z druhé prozatímní zprávy ÚIA, obsahuje předběžné závěry, jejichž úplnost nelze zaručit, a nezabývá se otázkou možné přímé a individuální odpovědnosti žalobců, kteří si tudíž nemohou stěžovat na to, že jim tyto dokumenty nebyly předány předem a že jim nebyla dána možnost vyjádřit se. Tyto dokumenty podle Komise konstatují pouze systémové nedostatky. Dospět k závěru, že zprávy pocházející od takových struktur jako task-force či ÚIA mohou poškodit úředníky pouze z toho důvodu, že obsahují otázky ohledně regulérnosti některých úkonů či jednání, by se jednoduše rovnalo popření jakékoli možnosti auditorské činnosti.

297 Pokud jde o projev předsedy Komise ze dne 25. září 2003, ten se pustil do nesmlouvavé analýzy vážné situace, aniž by se však snažil učinit z žalobců „obětní beránky“. I když vytkl Y. Franchetovi, že navzdory doporučení předchozí Komise neodešel z některých subjektů dostatečně rychle a setrval ve smluvních vztazích s některými společnostmi, a to přes výsledky některých auditů, které měl k dispozici, což podle předsedy Komise bylo v rozporu se zásadou obezřetnosti v jejím základním významu, neobvinil žalobce z protiprávního jednání.

298 Komise tvrdí, že hlavní výtky učiněná na adresu Y. Francheta nespočívá v tom, že se osobně zapojil do zpronevěry nebo protiprávního jednání, ale v nedostatečnosti informace předané dozorujícímu členovi Komise, neboť dozorující člen Komise nebyl při nástupu do funkce o věci Eurostat informován. Komise uvádí, že předseda Komise rovněž jasně popsal komunikační problémy mezi OLAF a Komisí a připustil, že je nutné zkvalitnit finanční řízení na centrální kontrolní úrovni. Předseda Komise podle ní nikdy nepoukazoval na trestněprávní či disciplinární odpovědnost žalobců, ale jasně hovořil o „odpovědnosti administrativně-politické“ Y. Francheta.

b) Závěry Soudu

299 Úvodem, pokud se jedná o žalobní důvod uplatňovaný žalobci, podle kterého Komise nezajistila zachování důvěrnosti vyšetřování při předávání informací vnitrostátním soudním orgánům, postačuje uvést, že orgány sice na základě čl. 12. odst. 3 třetího pododstavce nařízení č. 1073/1999 zajišťují dodržování důvěrnosti vyšetřování prováděných OLAF a legitimních práv dotčených osob, avšak toto ustanovení nemůže být vykládáno tak, že ukládá Komisi všeobecnou povinnost zaručit, aby OLAF, který vykonává svá vyšetřování se vší nezávislostí, zachovával důvěrnost. Toto ustanovení totiž musí být vykládáno ve spojení s předcházejícím pododstavcem, podle kterého generální ředitel OLAF při dodržení týchž zásad podává pravidelně orgánům zprávu o výsledcích vyšetřování. Z článku 12 nařízení č. 1073/1999 tedy vyplývá, že v případě, že generální ředitel předal orgánům, včetně Komise, informace o vyšetřování, musí tyto orgány zajistit důvěrnost těchto informací a legitimní práva dotčených osob při nakládání s těmito informacemi.

300 Je tedy třeba zkoumat, zda Komise jednala protiprávně, když v rámci předmětných vyšetřování sama vyzradila některé informace.

K tiskové zprávě Komise ze dne 9. července 2003

301 Žalobci tvrdí, že sama Komise šířila informace v rozporu se svojí povinností zachovávat důvěrnost a zásadami kontradiktornosti a presumpce nevinny a odkazují přitom na tiskovou zprávu z 9. července 2003 (IP/03/979).

302 Citujme z této tiskové zprávy:

„Komise přijímá opatření v důsledku případů zpronevěry v Eurostatu

V posledních týdnech Komise přikročila k vlastnímu vyšetřování na půdě [Eurostatu]. Předběžné výsledky těchto analýz jasně nasvědčují existenci nedostatků a nesrovnalostí v systému řízení Eurostatu. I přes veškerý respekt k opatřením, která v současnosti přijal zcela nezávisle [OLAF], má Komise za to, že je třeba neodkladně čelit těmto znepokojivým zjištěním. Proto se dnes Komise dohodla na sérii opatření k vyřešení nejnaléhavějších problémů.

Předseda Komise [...] uvedl: ‚Trpělivě čekáme na výsledek jednotlivých probíhajících vyšetřování. Nicméně naše vlastní analýzy nám již nyní dávají důvody k tomu, abychom jednali, a Komisi velmi záleží na tom, aby se věci urychlily. Přijímáme dnes radikální a bolestivá, avšak nezbytná opatření. Ať již se v minulosti stalo cokoli, bude to vyšetřeno a Eurostat bude fungovat podle pravidel a zásad, k jejichž dodržování se Komise zavázala přísahou.‘

Opatření

Komise zahájila disciplinární řízení vůči třem úředníkům Komise. V mezidobí bude několik vedoucích pracovníků Eurostatu převedeno na jiná pracovní místa a budou jim svěřeny úkoly poradců.

II - 1690

Vyjde-li najevo, že se některý ze současných či bývalých zaměstnanců Eurostatu dopustil prohřešku proti finančnímu nařízení a služebnímu řádu, bude podroben disciplinárnímu řízení. Komise zdůrazňuje, že přijetím rozhodnutí o zahájení disciplinárního řízení nebo převedení na jiné pracovní místo není dotčena zásada presumpce nevinny.

[...]

[Analýza auditorských zpráv vypracovaných na základě interního auditu Eurostatu, kterou provedlo GR pro rozpočet,] dokazuje, že došlo k několika závažným porušením finančního nařízení a že kroky podniknuté na základě několika významných aspektů zpráv o interním auditu nešly dostatečně daleko, nebyly důsledné ani nevedly k přijetí zásadních opatření.

[...]

Výstupy [ÚIA] jsou prozatímní a ještě musí být potvrzeny. Nicméně tyto výstupy a první náznaky nasvědčují tomu, že došlo ke spáchání závažných protiprávních činů.

Na zprávu OLAF, ohlášenou na konec června, se dosud čeká.“

303 Žalobci tvrdí, že tato tisková zpráva poškozují jejich legitimní práva a porušuje zásadu presumpce nevinny.

304 Soud poukazuje na to, že žalobci nejsou v této tiskové zprávě výslovně jmenováni. Avšak vzhledem k tomu, že jejich jména již byla hojně veřejně šířena, zejména pak v květnu 2003, pokud jde o existenci nedostatků a nesrovnalostí v systému řízení Eurostatu, bylo nepochybné, že tato zpráva poukazuje na žalobce.

305 Komise totiž již sama sdělila veřejnosti jména žalobců v prohlášení k Eurostatu, které zveřejnila prostřednictvím tiskové zprávy ze dne 19. května 2003 (IP/03/709) a které žalobci předložili v odpovědi na písemnou otázku Soudu. V tomto prohlášení se uvádí:

„Minulý pátek Komise od OLAF obdržela krátkou prozatímní zprávu o probíhajících vyšetřováních týkajících se obvinění z nesrovnalostí, k nimž v minulosti došlo v Eurostatu, která potvrzuje, že z některých vyšetřovaných skutečností by mohla vyvstat osobní odpovědnost některých úředníků na vedoucích místech. Tato zpráva však zatím nepřináší důkaz usvědčující konkrétní úředníky. Dotyční úředníci navíc zatím nebyli vyslechnuti OLAF.

Komise se touto situací bude zabývat na své nadcházející střeďeční schůzi s cílem přijmout veškerá vhodná opatření k zajištění rychlého završení probíhajících vyšetřování a ochraně finančních zájmů Společenství, jakož i dobré pověsti orgánu a jeho úředníků. Komise se v tomto kontextu bude zabývat žádostmi Yvese Francheta, generálního ředitele Eurostatu, a Daniela Byka, ředitele Eurostatu, o přeložení z jejich současných postů, aby tak byly chráněny zájmy orgánu a oni sami byli schopni se hájit.

Komise žádá OLAF, aby urychlil probíhající vyšetřování, a zejména, aby dal úředníkům, u nichž se domnívá, že se jich věc může týkat, příležitost být k věci vyslechnuti.“

306 Komise tak dala jasně do souvislosti jména žalobců a tvrzené nesrovnalosti v rámci věci Eurostat. To se opakovalo dne 21. června 2003, kdy Komise vydala tiskovou zprávu s názvem „Komise jedná s cílem ochránit zájmy orgánu a svých zaměstnanců proti obviněním týkajícím se Eurostatu (IP/03/723)“, kterou žalobci předložili v odpovědi na písemnou otázku Soudu, a podle které:

„Komise se dnes zabývala situací vyvolanou obviněními týkajícími se Evropského statistického úřadu, Eurostatu. V tomto kontextu přijala čtyři opatření k ochraně zájmů orgánu a svých zaměstnanců.

Komise zaprvé vyhověla žádosti generálního ředitele Eurostatu Y. Francheta a ředitele Eurostatu D. Byka o jejich převedení na jinou práci po dobu vyšetřování. Tato převedení na jinou práci nejsou v žádném případě disciplinárním opatřením, ale byla přijata proto, aby byly chráněny zájmy orgánu a aby dotčeným osobám byly dány adekvátní prostředky k obhajobě proti těmto obviněním. Od dnešního dne jsou tedy oba dočasně jmenováni do funkcí poradců generálního ředitelství pro administrativu. Komise rovněž rozhodla o jmenování [M.V.A], současného generálního ředitele překladatelské služby, na přechodnou dobu generálním ředitelem Eurostatu, aby tak byla zajištěna kontinuita řízení Eurostatu.

Komise podotýká, že [OLAF] má v úmyslu vypracovat do konce letošního června v rámci svých vyšetřování zprávu o možném zapojení úředníků Komise do tohoto případu.

Zadruhé, Komise se vzhledem k situaci vyvolané okolo Y. Francheta a D. Byka, zejména pak ve sdělovacích prostředcích, rozhodla poskytnout oběma pomoc při obraně jejich dobré pověsti a jejich práva na obhajobu.

Zatřetí, Komise pověřila generální ředitelství pro rozpočet provedením analýzy Eurostatem vypracovaných auditorských zpráv s cílem ověřit, [že] v případě, který je předmětem vyšetřování OLAF, byla dodržena ustanovení finančního nařízení.

Konečně, Komise se rozhodla uplatnit občanskoprávní nárok v rámci trestního řízení zahájeného státním zastupitelstvím v Paříži, s cílem hájit jak občanskoprávní, tak finanční zájmy orgánu.

Komise zdůrazňuje, že vyšetřování OLAF probíhají, a dodává, že OLAF jednak poskytne úředníkům, kteří jsou vyšetřováním potenciálně dotčeni, příležitost k tomu, aby se k záležitosti vyjádřili, a jednak se pokusí dovést svá vyšetřování co nejrychleji do konce.

Komise by rovněž chtěla zdůraznit právo každého na presumpci nevinny a připomíná, že informace, kterou má k dispozici v tomto stadiu, neumožňuje učinit závěr ohledně odpovědnosti konkrétních úředníků.

OLAF byl vytvořen právě k tomu, aby hájil finanční zájmy Společenství, a je zaručena jeho funkční nezávislost a nezávislost v oblasti vyšetřování. Komise respektuje výsady OLAF. Zdrží se proto jakýchkoli kroků, které by mohly oslabit výsledek jeho vyšetřování, a nepředjímá výsledky vyšetřování. To však znamená, že Komise není schopna učinit vlastní závěry, dokud OLAF nedokončí svoji práci a nepředloží zprávu.“

307 Tato tisková zpráva tedy opět zřetelně spojila jména žalobců s obviněními týkajícími se věci Eurostat.

308 Vzhledem ke kontextu a publicitě, kterou samotná Komise dala žalobcům a jejich možnému zapojení do zpronevěry v Eurostatu, je tedy třeba uvést, že uveřejnění rozhodnutí Komise ze dne 9. července 2003 o zahájení disciplinárních řízení vůči třem jejím úředníkům mohlo dodat na věrohodnosti názoru, že žalobci mohou být vinni nebo přinejmenším podezřelí z případů zpronevěry, které jsou předmětem vyšetřování týkajících se řízení programů spadajících do pravomoci Eurostatu. Tento dojem není odstraněn poznámkou, že „Komise zdůrazňuje, že přijetím rozhodnutí o zahájení disciplinárního řízení nebo převedení na jiné pracovní místo není dotčena zásada presumpce nevinny“ (viz v tomto smyslu rozsudek Soudu ze dne 7. února 2007, Clotuche v. Komise, T-339/03, dosud nezveřejněno ve Sbírce rozhodnutí VS, bod 145, a Caló v. Komise, T-118/04 a T-134/04, dosud nezveřejněno ve Sbírce rozhodnutí VS, bod 120).

- 309 Je třeba uvést, že forma, jakou byla veřejnost informována o rozhodnutí ze dne 9. července 2003 o zahájení disciplinárních řízení, nevyhnutelně u veřejnosti, nebo přinejmenším části veřejnosti, vyvolala dojem, že žalobci byli zapleteni do machinací v Eurostatu (viz v tomto smyslu rozsudek Clotuche v. Komise, bod 308 výše, bod 219, a rozsudek Caló v. Komise, bod 308 výše, bod 155).
- 310 V tomto ohledu je třeba připomenout, že, jak již bylo konstatováno výše v bodech 210 a 211, zásada presumpce nevinny vyžaduje, aby byla osoba obviněná z protiprávního jednání považována za nevinnou, dokud její vina nebude mimo jakoukoli rozumnou pochybnost prokázána v rámci řízení. V okamžiku uveřejnění tiskové zprávy, stejně tak jako k dnešnímu dni, však vina žalobců nebyla ještě prokázána.
- 311 Nicméně je třeba rovněž připomenout, že orgánům nelze bránit v tom, aby informovaly veřejnost o probíhajících vyšetřováních (viz bod 212 výše). V projednávané věci však nelze mít za to, že Komise tak učinila s veškerou diskrétností a zdrženlivostí a při zachování vyváženosti mezi zájmy žalobců a zájmy orgánu. Vzhledem k publicitě, kterou se rozhodla dát aféře Eurostat, a důrazu na spojitost mezi žalobci a zpronevěrami překročila Komise rámec toho, co je odůvodněno služebním zájmem.
- 312 Za těchto okolností neobstojí argument Komise, že se tisková zpráva jeví jako obzvláště opatrná, uměřená a že dbá na ochranu jednotlivců, vezmeme-li v úvahu kontext, který byl „poznámenán vznikem nepopíratelné atmosféry napětí mezi orgány v důsledku procesu udělování absolutoria za rozpočtové období.“

- 313 Komise tak porušila zásadu presumpce neviný tím, že uveřejnila tuto tiskovou zprávu.
- 314 Jak bylo konstatováno výše v bodě 209, tato zásada přiznává práva jednotlivcům. Dále je třeba uvést, že za daných okolností musí být toto porušení považováno za dostatečně závažné, neboť, pokud jde o povinnost respektovat presumpci neviný, nemá Komise v tomto ohledu žádný prostor pro posouzení.

K dokumentům předaným Parlamentu dne 24. září 2003

- 315 Žalobci tvrdí, že Komise dne 24. září 2003 nechala v Parlamentu kolovat tři dokumenty, které žalobce obviňují či kritizují, o nichž žalobci nebyli předem informováni, a k nimž tedy neměli příležitost se vyjádřit.
- 316 Jedná se o „shrnutí již uzavřených věcí Eurostat“ vypracované generálním ředitelem OLAF, o zprávu nazvanou „Zpráva task-force Eurostat (TFES) – Shrnutí a závěry“ a informativní materiál o Eurostatu, který se opíral o druhou prozatímní zprávu vypracovanou ÚIA.
- 317 „Shrnutí již uzavřených věcí Eurostat“ bylo zasláno generálním ředitelem OLAF předsedovi Komise. Je třeba zdůraznit, že žalobci vytýkají skutečnost, že jim tento dokument nebyl předán a že nebyli vyslechnuti před jeho předáním, pouze Komisi. Postačuje však poukázat na to, že vzhledem k tomu, že se nejedná o dokument vypracovaný Komisí, neměla Komise povinnost vyslechnout žalobce před jeho

předáním Parlamentu. Dále, jak vyplývá z výše uvedených bodů 33 a 35, OLAF vyslechl žalobce v červnu a červenci 2003, tedy ještě před vypracováním tohoto shrnutí.

318 Dále, pokud jde o předmětné dokumenty task-force a ÚAI, žalobci tvrdí, že i když je tyto dokumenty přímo a jmenovitě neobviňují, neboť úkolem těchto útvarů nebylo vyjádřit se formálně k existenci zpronevěry či někoho jmenovitě obvinít, byla jim na újmu samotná skutečnost, že obsahují otázky týkající se souladu některých zjištěných skutečností s právem.

319 Soud k tomu uvádí, že dokument obsahující shrnutí a závěry zprávy task-force neobsahuje žádné přímé obvinění formulované na adresu žalobců. Nejedná se proto o akt, který nepříznivě zasahuje do právního postavení žalobců, takže se žalobci nemohou s úspěchem dovolávat zásady dodržování práva na obhajobu s cílem napadnout skutečnost, že nebyli před vypracováním tohoto dokumentu vyslechnuti. Žalobci nemohou ani uplatňovat nárok na náhradu případné újmy způsobené jeho zasláním Parlamentu.

320 Pokud jde o informativní materiál o Eurostatu, který se opírá o druhou prozatímní zprávu vypracovanou ÚIA, ani ten neobsahuje přímá obvinění žalobců. Žalobci tvrdí, že tento dokument obsahuje informace, které jsou na újmu obzvláště Y. Franchetovi v tom směru, že se v něm hovoří o nedostatku transparentnosti a komunikace mezi bývalým generálním ředitelem Eurostatu a dozorujícím členem Komise. Dále zdůrazňují, že se v něm uvádí, že „chybějící kontroly ve správě těchto prostředků mají za následek, že se na nepřijatelnou míru zvyšuje riziko možné zpronevěry a protiprávního jednání“. Soud nicméně poukazuje na to, že žalobci opomněli citovat následující větu, podle které „vzhledem k povaze mandátu ÚIA, [se nelze] vyslovit k možnosti zpronevěry, při níž dochází k osobnímu obohacení“. Je třeba uvést, že tyto skutečnosti neumožňují prokázat, že žalobci měli být k tomuto před vypracováním zprávy vyslechnuti ani že jim

její předání Parlamentu způsobilo újmu. Zpráva ÚIA, o niž se opíral tento materiál, každopádně ještě nebyla závěrečnou zprávou. Navíc nelze mít za to, že se jedná o akt, který nepříznivě zasahuje do právního postavení žalobců.

- 321 Konečně, žalobci v replice tvrdí, že šířením těchto tří dokumentů byla porušena rámcová dohoda mezi Parlamentem a Komisí (příloha XIII jednacího řádu Parlamentu), podle něhož by tyto dva orgány měly, jedná-li se o jakoukoli důvěrnou informaci, respektovat zejména „základní práva osoby, včetně práva na obhajobu a na ochranu soukromého života“.
- 322 Soud má za to, že se jedná o nový žalobní důvod předložený v průběhu řízení, který se neopírá o právní ani skutkové okolnosti, které vyšly najevo v průběhu řízení. Z tohoto důvodu musí být podle čl. 48 odst. 2 jednacího řádu odmítnut jako nepřijatelný.
- 323 Jen pro úplnost je třeba dodat, že žalobci žádným způsobem neprokázali, že Komise sdělila důvěrné informace jiným adresátům, než kteří jsou uvedeni v této rámcové dohodě, a že šířené dokumenty byly ve skutečnosti přístupné každému poslanci a navíc ještě tisku.

324 Vzhledem k tomu, že Komise neměla povinnost vyslechnout žalobce před předáním oněch tří předmětných dokumentů Parlamentu ani neměla povinnost je s nimi před tímto předáním seznámit, je tedy třeba tento žalobní důvod zamítnout.

K projevu předsedy Komise ze dne 25. září 2003

325 Žalobci tvrdí, že předseda Komise ve svém projevu ze dne 25. září 2003 proneseném na konferenci předsedů politických skupin Parlamentu vyřkl na adresu žalobců, zvláště pak na adresu Y. Francheta, velmi vážná obvinění, a tedy nerespektoval jejich základní práva.

326 Komise je toho názoru, že její předseda ve svém projevu žalobce z žádného protiprávního jednání neobvinil. Soud nicméně poukazuje na to, že Komise tento projev (viz body 297 a 298 výše) interpretuje způsobem, který neodráží realitu. Je pravda, že předseda Komise v tomto projevu kladl důraz na nedostatek transparentnosti a komunikace mezi generálním ředitelem Eurostatu a dozorujícím členem Komise. Naznačuje však, že není pochyb o tom, že do machinací byl zapleten i generální ředitel Eurostatu a další vysoce postavený úředník.

327 Uvedl například, že „nehledě na pokyny minulé Komise, aby z těchto orgánů odstoupil [...], generální ředitel nadále pokračuje ve spolupráci s těmito subjekty v jiné formě a za jiných podmínek“, že „došlo k překročení mezí“ a dále, že „několik auditorských zpráv [...] zdůrazňuje, že v některých případech se jedná o závažné či dokonce velmi závažné porušení platných předpisů, které poškozují finanční zájmy Unie“. Dále uvádí, že

Komisi se tyto skutečnosti vyjevily „v celé jejich závažnosti a rozsahu v květnu 2003 v první zprávě předané OLAF generálnímu tajemníkovi“, že „kromě závažnosti skutků bylo další bezprecedentní a velmi znepokojivou skutečností podezření týkající se samotného generálního ředitele Eurostatu a dalšího vysoce postaveného úředníka v případě Datashops“ a že „došlo k vypadnutí jednoho podstatného článku“, a to „legitimní důvěry, která byla politiky vložena v generálního ředitele, což na celý případ Eurostat vrhá úplně jiné světlo a žádá si detailní prostudování časové posloupnosti jednotlivých událostí.“

328 Dochází zejména k závěru, že předmětné skutečnosti „jsou kromě jejich možné trestněprávní kvalifikace navíc přehlídkou nesprávné praxe, laxního přístupu, [...] či dokonce amatérismu při řízení a kontrole, zjevných nesrovnalostí, hrozících zpronevěr a možná i skutečných zpronevěr“ a že „za toto všechno nesou odpovědnost nejvyšší vedoucí pracovníci Eurostatu“.

329 Dále, pokud jde o nedostatek komunikace mezi generálním ředitelem Eurostatu a dozorujícím členem Komise, předseda Komise uvádí, že od okamžiku, kdy jeho kabinet obdržel v červenci 2002 na jeho žádost „informativní materiál“ poté, co bylo zveřejněno prohlášení OLAF, v němž bylo oznámeno předání spisů týkajících se Eurostatu lucemburským soudním orgánům, „měl kabinet k dispozici několik dílů celé skládačky, dílů, které samy o sobě nepostačovaly k vyvolání reakce, neboť stále scházela nejdůležitější informace“, a sice „informace o podezření vztahujícím se k osobě generálního ředitele“. Dále připouští, že „každý může podle své vlastní administrativní kultury posuzovat tento zjevný nedostatek komunikace, a tedy reakce“, a dokonce, že „někteří mohou mít za to, že kabinet má povinnost ke zvýšené bdělosti a povinnost vyžadovat informaci, kterou mu generální ředitel nepředal z vlastního popudu“. Má

nicméně za to, že je třeba určit, „kdo měl zájem na skrývání pravdy o skutečnostech z minulosti“, a že to „rozhodně nebyl [člen Komise]“.

330 Je třeba uvést, že z těchto pasáží jasně vyplývá, že i když předseda Komise neobvinil jmenovitě Y. Francheta z protiprávního jednání, vytkl mu, že umožnil, aby k takovému protiprávnímu jednání došlo, a že podle něj není o jeho odpovědnosti pochyb. Navíc jej poměrně přímo obviňuje z toho, že zakrýval pravdu o předmětných skutečnostech. Rovněž zmiňuje „dalšího vysoce postaveného úředníka“, pokud jde o případ Datashop, což nenechává nikoho na pochybách, že se jedná o D. Byka, jehož jméno již bylo veřejně šířeno samotnou Komisí.

331 Za těchto okolností je třeba mít za to, že předseda Komise tímto projevem nerespektoval plně základní práva žalobců, zejména pak zásadu presumpce nevin, neboť taková prohlášení jako „za to všechno nesou odpovědnost nejvyšší vedoucí pracovníci Eurostatu“ a „podezření vztahující se k osobě generálního ředitele Eurostatu a dalšímu vysoce postavenému úředníkovi“, která jsou obsažena v tomto projevu, odráží pocit, že žalobci nesou vinu za zpronevěry, o nichž se v něm hovoří. Takovéto jednání je dostatečně závažným porušením této zásady, která přiznává práva jednotlivcům.

332 Z výše uvedeného vyplývá, že Komise svojí tiskovou zprávou ze dne 9. července 2003 a projevem svého předsedy ze dne 25. září 2003 porušila dostatečně závažným způsobem zásadu presumpce nevin na to, aby byla založena odpovědnost Společenství.

2. K disciplinárním řízením

a) Argumenty účastníků řízení

333 Žalobci tvrdí, že Komise jednala rozporuplně. Rozhodla totiž o zahájení disciplinárních řízení a vzápětí je přerušila s tím, že je třeba vyčkat výsledků správních vyšetřování, která započala, což je o to méně pochopitelné, že zahájení těchto disciplinárních řízení vycházelo ze skutečností, které se neliší od kontextu, v němž Komise rozhodla o poskytnutí pomoci žalobcům. Žalobci poukazují na to, že skutečnost, že bylo podáno trestní oznámení, nebrání orgánu pokračovat v disciplinárním řízení, neboť případná sankce může být na disciplinární úrovni uložena až po skončení trestního řízení vedeného před vnitrostátními soudními orgány.

334 Žalobci jsou toho názoru, že zahájení disciplinárního řízení ještě před tím, než byla skončena vnitřní vyšetřování, postrádá smysl a odporuje zásadě řádného řízení a řádné správy. Podle obecných prováděcích ustanovení upravujících vedení správních vyšetřování a disciplinárních řízení, zveřejněných v *Úředních sděleních* č. 86-2004 ze dne 30. června 2004, zahajuje disciplinární řízení generální ředitel pro personál a administrativu po obdržení zprávy vyšetřovacího a disciplinárního úřadu Komise (IDOC) nebo případně rovnou po obdržení zprávy OLAF.

335 Žalobci tvrdí, že v projednávané věci Komise, která zahájila dne 9. července 2003 několik souběžných vyšetřování a zahájila disciplinární řízení, jednala v panice s cílem „uklidnit emoce“, což podle nich vyplývá z toho, co řekl předseda dozorčího výboru OLAF při vystoupení generálního tajemníka Komise na schůzi dozorčího výboru konané dne 3. září 2003. Dříve, než Komise rozhodla o zahájení disciplinárního řízení

proti žalobcům, měla podle nich počkat na výsledek vnitřních vyšetřování, která zadala, výsledek práce OLAF a na začátek dosud nezahájené práce IDOC a na její výsledky.

336 Žalobci tvrdí, že i když rozhodnutí o zahájení disciplinárních řízení není aktem, který nepříznivě zasahuje do právního postavení žalobců, může způsobit újmu v důsledku ostuzující povahy, kterou takovéto rozhodnutí nevyhnutně má.

337 Komise zdůrazňuje, že rozhodnutí zahájit disciplinární řízení je pouhou přípravnou etapou řízení, která nepředjímá konečné stanovisko správy, a tudíž jej nelze považovat za akt, který nepříznivě zasahuje do právního postavení žalobců. Žalobci podle ní navíc neprokázali, že úkony OOJ byly zcela nelegální. Výtky, které OOJ uvedl na podporu zahájení disciplinárního řízení, podle ní byly podepřeny několika zprávami a informacemi, které OLAF uvedl ve svých materiálech z 3. a 19. dubna 2003.

338 Komise uvádí, že bylo vhodné přerušit disciplinární řízení vedené proti žalobcům, aby se tak předešlo případným interferencím mezi těmito řízeními a trestními řízeními, která již byla ohledně obdobných skutků zahájena, tím spíše, že vnitrostátní soudní orgány mají k dispozici vyšetřovací prostředky, kterými správní orgány nedisponují.

b) Závěry Soudu

- 339 Žalobci Komisi vytýkají, že jednak rozhodla o zahájení disciplinárních řízení a vzápětí je přerušila s tím, že je třeba vyčkat výsledků vyšetřování, a jednak zahájila disciplinární řízení před skončením vnitřních vyšetřování.
- 340 Soud na úvod připomíná, že rozhodnutí OOJ o zahájení disciplinárního řízení je pouhou přípravnou etapou řízení. Nepředjímá konečné stanovisko správy, a nelze jej tedy považovat za akt, který nepříznivě zasahuje do právního postavení žalobců ve smyslu článku 91 služebního řádu. Může tedy být napadeno pouze incidenčně v rámci žaloby směřující proti konečnému disciplinárnímu rozhodnutí, které nepříznivě zasahuje do úředníka právního postavení (rozsudek Soudu ze dne 13. března 2003, Pessoa e Costa v. Komise, T-166/02, Recueil FP, s. I-A-89 a II-471, bod 37).
- 341 Zaprvé, pokud jde o to, že disciplinární řízení byla přerušena, je třeba připomenout, že čl. 88 pátý pododstavec služebního řádu stanoví, že „pokud je úředník za stejné jednání trestně stíhán, je konečné rozhodnutí přijato až po vynesení pravomocného rozhodnutí soudem, který případ projednává“. Z tohoto ustanovení vyplývá, že OOJ nesmí na disciplinární úrovni s konečnou platností vyřešit situaci dotyčného úředníka tím, že by se vyslovil k jednání, které je zároveň předmětem trestního řízení, dokud rozhodnutí vydané trestním soudem, který případ projednává, není konečné (rozsudek Pessoa e Costa v. Komise, bod 340 výše, bod 45). Článek 88 pátý pododstavec tedy OOJ, který má vyřešit s konečnou platností situaci úředníka, proti němuž bylo zahájeno disciplinární řízení, nepřiznává žádnou diskreční pravomoc, na rozdíl od čl. 7 druhého pododstavce přílohy IX služebního řádu, podle kterého se v případě trestního řízení může disciplinární komise rozhodnout, že své stanovisko nevydá před rozhodnutím soudu

(rozsudek Soudu ze dne 19. března 1998, Tzoanos v. Komise, T-74/96, Recueil FP, s. I-A-129 a II-343, body 32 a 33, a ze dne 10. června 2004, François v. Komise, T-307/01, Sb. rozh. s. II-1669, bod 59).

342 Je třeba podotknout, že důvod existence čl. 88 pátého pododstavce služebního řádu je dvojitý. Zaprvé reaguje na obavu, aby nebylo nepříznivě ovlivněno postavení dotyčného úředníka v rámci trestního stíhání vedeného proti němu za skutky, které jsou navíc předmětem disciplinárního řízení (rozsudek Tzoanos v. Komise, bod 341 výše, bod 34). Zadruhé, přerušování disciplinárního řízení do doby, než bude skončeno trestní řízení, umožňuje vzít v potaz v rámci tohoto disciplinárního řízení skutková zjištění trestního soudu, jestliže se jeho rozhodnutí stalo konečným. K tomu je třeba připomenout, že čl. 88 pátý pododstavec zakotvuje zásadu „trestní řízení přerušuje řízení disciplinární“, což je odůvodněno zejména tím, že vnitrostátní trestní soudy mají rozsáhlejší vyšetřovací pravomoci než OJ (rozsudek Soudu ze dne 21. listopadu 2000, A v. Komise, T-23/00, Recueil FP, s. I-A-263 a II-1211, bod 37). Proto v případě, že tytéž skutky mohou být považovány za trestný čin i za porušení úřednickových služebních povinností, je správa vázána skutkovými zjištěními, která trestní soud učinil v rámci trestního řízení. Poté, co tento soud konstatoval existenci skutků, může správa přikročit k jejich právní kvalifikaci z hlediska pojmu „disciplinární provinění“, přičemž zejména ověří, zda tyto skutky představují nesplnění služebních povinností (rozsudek François v. Komise, bod 341 výše, bod 75).

343 Vzhledem k tomu, že v projednávané věci je nesporné, že předmětem disciplinárních řízení zahájených vůči žalobcům byly skutky, které se přinejmenším částečně shodovaly se skutky, které byly předmětem trestních řízení, nesměla Komise o situaci žalobců s konečnou platností disciplinárně rozhodnout, dokud s konečnou platností nerozhodne trestní soud (viz v tomto smyslu rozsudek François v. Komise, bod 341 výše, bod 73).

344 Za těchto okolností tedy Komisi nelze vytýkat, že disciplinární řízení zahájená vůči žalobcům přerušila; právě naopak, Komise měla povinnost je přerušit.

345 Dále pokud jde o to, že Komise zahájila disciplinární řízení ještě před skončením vnitřních vyšetřování, je pravda, že čl. 4 odst. 2 obecných prováděcích ustanovení, jimiž se upravuje provádění správních vyšetřování a disciplinárních řízení, na něž žalobci odkazují, stanoví:

„Generální ředitel pro personál a administrativu před zahájením vyšetřování konzultuje [OLAF], aby se ujistil, že OLAF neprovádí vyšetřování ani nemá v úmyslu tak učinit. Dokud OLAF provádí vyšetřování ve smyslu nařízení č. 1073/1999, nesmí být ohledně týchž skutků zahájeno žádné správní vyšetřování ve smyslu předchozího odstavce.“
(neoficiální překlad)

346 Podle tohoto ustanovení tedy nesmí být zahájeno žádné disciplinární řízení, dokud probíhá vyšetřování OLAF týkající se týchž skutků. Toto rozhodnutí však nebylo použitelné v okamžiku přijetí rozhodnutí o zahájení disciplinárních řízení dne 9. července 2003. V té době bylo třeba použít čl. 5 odst. 2 rozhodnutí Komise K(2002) 540 ze dne 19. února 2002 o provádění správních vyšetřování a disciplinárních řízení, který stanovil:

„Generální ředitel pro personál a administrativu před zahájením vyšetřování nejprve konzultuje [OLAF], aby se ujistil, že OLAF neprovádí vyšetřování ani nemá v úmyslu tak učinit.“ *(neoficiální překlad)*

347 Třebaže toto ustanovení výslovně nezakazuje zahájit disciplinární řízení ještě před tím, než je skončeno vyšetřování OLAF týkající se týchž skutků, je namíste si položit otázku ohledně jeho užitečnosti, kdyby nemělo být vykládáno právě v tomto smyslu. Jestliže bylo stanoveno, že generální ředitel pro personál a administrativu má povinnost ujistit se, že OLAF neprovádí vyšetřování ani nemá v úmyslu tak učinit, znamená to, že kdyby tomu tak bylo, nemohlo by být zatím disciplinární vyšetřování zahájeno.

348 Navíc čl. 5 odst. 7 rozhodnutí K(2002) 540 stanovil, že „jestliže OJ obdrží od OLAF zprávu o vyšetřování, má v případě potřeby nejméně dva týdny k jejímu prostudování a má-li za to, že je to potřebné, požádá OLAF o doplnění zprávy nebo o provedení dalšího správního vyšetřování.“ Právě na základě této zprávy OLAF o vyšetřování OJ rozhodoval o případném provedení správního vyšetřování a případně o zahájení disciplinárního řízení.

349 Dále je třeba připomenout, že čl. 9 odst. 4 nařízení č. 1073/1999 stanoví, že orgány musí z vyšetřování vyvodit důsledky, zejména disciplinární nebo právní.

350 Za těchto okolností je třeba mít za to, že Komise neměla dne 9. července 2003 rozhodnout o zahájení vyšetřování, jestliže vyšetřování OLAF týkající se týchž skutků nebyla dosud uzavřena. Takovéto rozhodnutí mohla přijmout až po 25. září 2003 poté, co obdržela závěrečné zprávy o vyšetřování.

351 Komise tedy porušila předpisy, jimiž se řídí disciplinární řízení a které zakazují zahájit disciplinární řízení před tím, než jsou uzavřena vyšetřování OLAF.

352 Je třeba poukázat na to, že cílem těchto předpisů je zejména chránit dotčeného úředníka zaručením toho, aby OOJ měl před zahájením disciplinárního řízení k dispozici přesná a relevantní zjištění, svědčící zejména v úředníkův prospěch, které byla prokázána v rámci vyšetřování vedeného OLAF, který disponuje rozsáhlými vyšetřovacími prostředky. Z toho vyplývá, že výše zmíněná pravidla, jimiž se řídí disciplinární řízení, jsou právními normami, které přiznávají práva jednotlivcům.

353 Dále je třeba uvést, že se jedná o dostatečně závažné porušení těchto norem, neboť Komise nemá, pokud jde o její povinnost dodržovat předpisy upravující disciplinární řízení, žádný prostor pro uvážení. Ze spisu navíc vyplývá, že není vyloučeno, že Komise zahájila tato disciplinární řízení s cílem „uklidnit emoce“, jak tvrdí žalobci. Komise tak dostatečně nezohlednila zájmy žalobců, když zahájila disciplinární řízení ještě před skončením vyšetřování.

3. K jednotlivým vyšetřováním Komise a jejich průběhu

a) Argumenty účastníků řízení

354 Žalobci tvrdí, že jejich základní práva mohla být porušena vytvořením task-force z důvodu, že task-force byla složena z úředníků, kteří nepatřili k OLAF, a kteří tedy nepodléhali přísným pravidlům, která úředníci OLAF musí splňovat v souladu s článkem 6 nařízení č. 1073/1999, pokud jde o jejich oprávnění, mandát a zachování důvěrnosti, a to i přesto, že task-force byla od 23. července 2003 podřízena přímo generálnímu řediteli OLAF. Navíc vzhledem k tomu, že Komise údajně rozhodla pro

účely případu Eurostat o zvýšení počtu zaměstnanců OLAF ve 20 odděleních, nebyly podle žalobců známy vzájemné vztahy těchto dvou pracovních skupin.

355 Žalobci jsou toho názoru, že nepřehlednost způsobená řízeními je důsledkem mnohosti administrativních vyšetřování. V případě Eurostat totiž současně probíhalo nejméně osm vyšetřování: nejméně pět vedených OLAF, jedno vyšetřování ÚIA, jedno vyšetřování task-force a jedno vyšetřování generálního ředitelství (GŘ) Komise pro rozpočet. Věc byla navíc předložena dvěma vnitrostátním soudním orgánům. Existence těchto jednotlivých vyšetřování, jejich konkrétní průběh a jejich překryvy vyvolávají řadu otázek, například otázku přiměřenosti těchto vyšetřování z hlediska nákladů.

356 Dopis generálního tajemníka Komise ze dne 10. října 2003 jejich otázky v tomto ohledu nezodpověděl. Poukazují na to, že až do 23. července 2003 bylo náplní task-force zabývat se vnitřními a vnějšími aspekty vyšetřování vedených OLAF a provádět správní vyšetřování s cílem posoudit odpovědnost zaměstnanců za finanční nesrovnalosti. Ve své zprávě ze dne 24. září 2003, nazvané „Zpráva task-force Eurostat (TFES) – Shrnutí a závěry“, task-force zdůraznila řadu problémů a pochybností, které se týkají právě žalobců a v každém případě Y. Francheta.

357 Žalobci tvrdí, že skutečnost, že task-force dostala k dispozici zaměstnance IDOC, není zcela bez důsledků pro správní vyšetřování, k němuž mohl být IDOC vyzván v rámci případu Eurostat. Vzhledem k tomu, že task-force podle nich nevyhnutelně zkoumala otázky vztahující se k žalobcům, které se mohly týkat jejich osobní účasti, mají za to, že IDOC prováděl vyšetřování mimo pole své působnosti.

358 Žalobci krom toho tvrdí, že Komise porušila zásadu řádné správy. Podle jejich tvrzení nebyli v rámci řady vyšetřování zahájených Komisí nikdy vyslechnuti. Bylo jim pouze umožněno vyjádřit se ke zprávě GŘ pro rozpočet z června 2003.

359 Tento přístup podle nich dokazuje chronický nedostatek komunikace a transparentnosti ve vztahu k Eurostatu. Žalobci si kladou otázku, proč se finanční kontrolor po předání auditorské zprávy k Datashop nikdy neobrátil na Eurostat s žádostí o vysvětlení nebo projednání a proč se s poplachem rovnou obrátil na OLAF. Finanční kontrolor podle tvrzení žalobců nezachoval pro Eurostat ani jednu kopii svého sdělení ze dne 2. března 2000 určeného pro OLAF, a to v rozporu s doporučeními obsaženými v tomto sdělení. Nikdy se Eurostatu nedotázal na případné nedostatky v jeho řídicích či kontrolních mechanismech, ačkoli on sám, ÚIA i GŘ pro rozpočet údajně vyjádřily v tomto směru své výhrady v roce 2003. Kdyby byly takovéto výhrady podloženy a existovaly důvody pro závažná obvinění formulovaná a uveřejněná předsedou Komise, měly by se tyto útvary obrátit na příslušného člena Komise. Podle žalobců však zůstaly několik let nečinné. Žalobci jsou toho názoru, že opakovanou nečinnost Komise nelze ničím odůvodnit.

360 Žalobci dále odkazují na dvě parlamentní interpelace adresované Komisi v červenci a říjnu 2003, z nichž je patrný úžas nad jednáním Komise a OLAF v případě Eurostat, jakož i nad přijatými rozhodnutími. Rovněž se v nich uvádí, že tisk mohl posoudit rozsah „škod“ napáchaných Komisí a OLAF.

361 Komise tvrdí, že pokud jde o vytvoření task-force, její generální tajemník žalobcům tuto otázku obšírně vysvětlil ve svém dopise ze dne 10. října 2003. Dále podle ní ze zprávy task-force ze dne 24. září 2003 jasně vyplývá, že task-force se soustředila na systémové nedostatky a neformulovala závěry týkající se konkrétních osob. Členové IDOC byli podle ní do task-force jmenováni *ad hoc*, aby tak byla rozšířena paleta schopností

task-force. Komise je toho názoru, že toto jmenování bylo možné, neboť na činnost task-force se nevztahovalo rozhodnutí K(2002) 540, nýbrž byla vedena cílem, který je odlišný od cílů správních vyšetřování a disciplinárních řízení, a sice vynést na světlo systémové nedostatky.

362 Komise je toho názoru, že žalobci každopádně nemohou posuzovat vhodnost způsobu, jakým se Komise rozhodla provést vnitřní vyšetřování, jejichž cílem bylo objasnit celkovou činnost Eurostatu, neboť tato jednotlivá vyšetřování nijak nezasáhla do jejich subjektivních práv.

363 Pokud jde o právo být vyslechnut, žalobci podle ní sami uznávají, že měli možnost vyjádřit se ke zprávě GR pro rozpočet z června 2003.

364 Konečně, Komise uvádí, že jí v tomto stadiu nepřísluší reagovat na tvrzení, která se vztahují právě k obsahu obvinění, která ji vedla k zahájení disciplinárních řízení vůči žalobcům. Podle ní budou argumenty žalobců, jimiž se snaží prokázat neopodstatněnost výhrad uvedených na jejich adresu, zkoumány až v rámci těchto řízení s veškerou úctou k právu na obhajobu.

b) Závěry Soudu

365 Zprvé, pokud jde o zřízení task-force, postačuje uvést, že žalobcům se nepodařilo konkrétním způsobem prokázat, čím samotné zřízení task-force porušilo jejich

základní práva a jakým způsobem případná nevhodnost zřízení task-force bezprostředně zasáhla do jejich práv. Tento argument je tedy třeba odmítnout.

³⁶⁶ Zadruhé, pokud jde o mnohočetnost vyšetřování, je třeba rovněž učinit závěr, že se žalobcům nepodařilo konkrétním způsobem prokázat, v čem samotné zahájení a existence těchto jednotlivých vyšetřování představují dostatečně závažné porušení právní normy, která jim přiznává práva. I kdyby takováto nepřehlednost byla skutečností, není na žalobcích, aby posuzovali vhodnost způsobu, jakým se Komise rozhodla provést vnitřní vyšetřování, jejichž cílem bylo, jak Komise uvedla, objasnit celkovou činnost Eurostatu. Dále otázka přiměřenosti vyšetřování ve vztahu k nákladům nijak nesouvisí s právní normou přiznávající práva jednotlivcům. Argument týkající se mnohočetnosti vyšetřování je tedy třeba odmítnout.

³⁶⁷ Zatřetí, pokud jde o tvrzené porušení zásady řádné správy tím, že Komise údajně žalobce v rámci mnohých svých vyšetřování nikdy nevyšlechla, postačuje uvést, že právo žalobců na to, aby byli vyslechnuti, bylo již zkoumáno výše v rámci přezkumu konkrétních argumentů uvedených k této otázce. Připomeňme pouze, že vzhledem k tomu, že se ze strany Komise nejednalo o akty, které nepříznivě zasahují do právního postavení žalobců, nemohou se žalobci s úspěchem dovolávat zásady dodržování práv obhajoby k tomu, aby tak napadli skutečnost, že nebyli vyslechnuti před vypracováním zpráv či materiálů v rámci jednotlivých vyšetřování.

³⁶⁸ Konečně, pokud jde o ostatní obecné výhrady k jednání Komise, postačuje uvést, že se žalobcům ani v tomto bodě nepodařilo prokázat existenci dostatečně závažného porušení právní normy, která přiznává práva jednotlivcům.

4. K odepření přístupu k dokumentům

a) Argumenty účastníků řízení

³⁶⁹ Žalobci tvrdí, že Komise jim odmítá předat dokumenty, která má k dispozici a jejichž autorem je OLAF, čímž je poškozeno jejich základní právo na přístup k dokumentům zakotvené článkem 255 ES, článkem 41 Listiny a nařízením č. 1049/2001 Parlamentu a Rady ze dne 30. května 2001 o přístupu veřejnosti k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise (Úř. věst. L 145, s. 43; Zvl. vyd. 01/03, s. 331).

³⁷⁰ Žalobci odkazují na žaloby založené na nařízení č. 1049/2001 v rámci spojených věcí T-391/03 a T-70/04. Zdůrazňují však, že jejich výtka v rámci této žaloby je nezávislá na nařízení č. 1049/2001, protože sleduje jejich vlastní zájem bez ohledu na právo každého občana na přístup k dokumentům Komise. Zastávají názor, že mají velmi konkrétní zájem na tom, aby se domohli předání dokumentů Komise, které pocházejí od OLAF, vzhledem k jejich osobní situaci v rámci případu Eurostat.

³⁷¹ Komise jim konkrétně podle jejich tvrzení odmítla předat dopis a zprávu ze dne 19. března 2003, které byly adresovány francouzským soudním orgánům, přičemž své odmítnutí odůvodnila v dopise ze dne 10. října 2003 tím, že tvoří nedílnou součást vyšetřování na vnitrostátní úrovni. Podle žalobců se však jedná v rámci tohoto spisu o zásadní dokumenty, které by jim umožnily posoudit oprávněnost jednání Komise, jejího administrativního útvaru a OLAF a kriticky se k ní vyjádřit, jakož i hájit jejich práva.

372 Komise pouze poukazuje na skutečnost, že žalobci podali žaloby ve spojených věcech T-391/03 a T-70/04 na základě nařízení č. 1049/2001, a zdůrazňuje, že jejich žádost o přístup k dokumentům a její zamítnutí nevybočilo z rámce stanoveného tímto nařízením.

b) Závěry Soudu

373 Domáhají-li se žalobci přístupu k dokumentům na základě nařízení č. 1049/2001, pak jejich žádost není předmětem tohoto řízení, neboť již byla posouzena v rámci rozsudku Soudu ze dne 6. července 2006, Franchet a Byk v. Komise (T-391/03 a T-70/04, Sb. rozh. s. II-2023).

374 Dále, pokud se jedná o zvláštní zájem, na nějž žalobci poukazují, postačuje uvést, že během probíhajícího řízení získali přístup k dopisu a zprávě ze dne 19. března 2003, které byly předány francouzským soudním orgánům, a mohli tedy účinně hájit svá práva. Rovněž jim byl na jednání umožněn přístup k materiálu OLAF ze dne 16. května 2003, na nějž odkazuje tisková zpráva ze dne 19. května 2003, a mohli účinně hájit svá práva.

375 Není tedy již potřeba rozhodovat o žádosti o přístup k dokumentům, které jsou v držení Komise.

376 Z výše uvedeného vyplývá, že se Komise dopustila několika pochybení, která mohou založit odpovědnost Společenství. Tato pochybení spočívají v uveřejnění tiskové zprávy ze dne 9. července 2003, projevu jejího předsedy ze dne 25. září 2003 a v zahájení disciplinárních řízení ještě před skončením vyšetřování.

377 Je tedy třeba zkoumat, zda tvrzená újma byla skutečně způsobena, a dále zda existuje vztah příčinné souvislosti mezi pochybeními zjištěnými Soudem a způsobenou újmou.

C – K otázce újmy a ke vztahu příčinné souvislosti

378 Vzhledem k tomu, že za okolností projednávané věci existuje mimořádně těsný vztah mezi tím, zda byla žalobcům způsobena napravitelná újma, a tím, zda existuje příčinná souvislost mezi zjištěným protiprávním jednáním a tvrzenou škodu, je třeba o těchto dvou otázkách pojet společně.

1. Argumenty účastníků řízení

a) K nemajetkové újmě

379 Žalobci zaprvé tvrdí, že jejich profesní pověst, která byla všeobecně uznávána a oceňována, a to jak v rámci Eurostatu a Komise, tak mimo tento orgán „byla veřejně a závažným způsobem pošpiněna“. Žalobci byli podle svých slov bez

varování, aniž byli vyslechnuti „pranířování při překotné obranné reakci“, která není ke cti žádného z vedoucích pracovníků. Krom toho hrubé výpady určité části německého tisku namířené proti žalobcům uvádějící tvrzení vyslovená v Parlamentu a některými úředníky, která neměla nic společného se skutečností, donutily žalobce k tomu, aby dne 21. května 2003 podali žalobu na ochranu osobnosti.

- 380 Žalobci tvrdí, že byli zavrženi svým profesním prostředím a že jejich dobré jméno bylo nenapravitelně poškozeno. Stali se tak údajně obětí „profesního lynčování“. Žalobci v tomto ohledu odkazují na vystoupení generálního tajemníka Komise před dozorčím výborem OLAF dne 3. září 2003.
- 381 Yves Franchet, který byl penzionován v březnu 2004, tvrdí, že jej postihlo úplné a drastické zprůtrhání veškerých vztahů s jeho spolupracovníky, partnery a profesním prostředím. Tvrdí, že o něm byly agresivně a nespravedlivě šířeny „pomluvy“.
- 382 Co se týče D. Byka, jmenovaný uvádí, že i když byl výběrovou komisí považován za nejlepšího uchazeče o místo ředitele Eurostatu, o které se ucházel po jeho reorganizaci, nemohl být kvůli řízení, které proti němu bylo zahájeno, jmenován. Tím, že byl převeden do GŘ pro personál a administrativu, musel se vzdát jakékoli perspektivy a naděje na to, že ještě někdy nalezne práci odpovídající jeho specializaci a zkušenostem. Tvrdí, že mu nepodložená obvinění, která byla šířena v tisku, způsobila obrovské utrpení a zjevnou úzkost.
- 383 Krom toho žalobci poukazují na závažné následky na svůj soukromý a společenský život. Jejich blízcí si kladli otázky ohledně celé záležitosti. Navíc utrpěl zdravotní stav obžalovaných. Daniela Byka údajně postihla mozková příhoda, jež mohla souviset

s rozčilením způsobeným případem Eurostat. Žalobci mají za to, že se stali obětními beránky politické hry, která kolem nich byla rozehrána a kterou do velké míry trpěli, neboť dodrželi svoji povinnost vystupovat se zdrženlivostí.

384 Pokud jde o ocenění nemajetkové újmy, žalobci tuto újmu prozatímne vyčíslili na 800 000 eur, což podle nich odpovídá závažnosti pochybení Komise a OLAF a závažnosti následků, která tato pochybení měla na jejich tělesné a duševní zdraví. Tato částka by měla být mezi žalobce rozdělena rovným dílem, neboť byli postiženi stejnými pochybeními, za stejných podmínek a následky na jejich zdravotní stav by měly být i přes jejich lehkou rozdílnost posouzeny jako rovnocenné.

385 Žalobci jsou toho názoru, že kdyby Komise a OLAF zareagovala, jakmile Y. Franchet předal zprávy o vnitřním auditu a, pokud jde o předmětné případy, již v roce 2000, a kdyby v té době byl zahájen dialog, nikdy by k případu Eurostat nedošlo a nikdo by nebyl nespravedlivě obviňován. Chybějící reakce Komise a OLAF je podle nich z valné části příčinou toho, jaký směr nabraly události poté, a neodůvodněných obvinění na adresu žalobců.

386 Žalobci zdůrazňují, že na ně všichni pohlížejí jako na viníky, ačkoli trestní vyšetřování vedené k osobě D. Byka v Paříži dosud neskončilo, což platí i o disciplinárních řízeních. Žalobci jsou toho názoru, že veřejné odsouzení bez rozsudku a bez skutečného předchozího vyšetřování je závažným pochybením a zdrojem značné a narůstající nemajetkové újmy, neboť jejich utrpení přetrvává. Toto veřejné odsouzení by podle nich rovněž mohlo mít vliv na výsledek vyšetřování prováděného francouzskými soudními orgány.

387 Komise nezpochybňuje, že by situace, kterou žalobci prožili, mohla být považována za nemajetkovou újmu. Nicméně nechápe, jak mohla být případná nemajetková újma vyčíslena na 800 000 eur a ostatně ani to, jaký díl z této částky by měl připadnout každému z nich a na jakém základě.

b) K majetkové újmě

388 Žalobci tvrdí, že jejich majetková újma spočívá především ve vysokých nákladech na obhajobu jejich práv, které museli vynaložit od data (květen 2003), kdy se poprvé dozvěděli o obviněních vznesených na jejich adresu.

389 Majetkovou újmu prozatímně oceňují na 200 000 eur s tím, že tato částka může být zvýšena. Výše této újmy by mohla být snížena, pokud Soud uloží Komisi náhradu veškerých nákladů řízení.

390 Žalobci v replice upřesňují, že majetková újma nespočívá pouze v platbě nákladů právního zastoupení z titulu nákladů řízení. K jejich tíži totiž zůstávají i další značné náklady, které nepatří mezi náklady řízení, jako jsou výdaje za dopravu, které jim vznikly kvůli četným cestám mezi Nice a Lucemburkem, případně Bruselům, od zahájení tohoto řízení v květnu 2003. Navíc se žalobci museli od tohoto data hájit a využít pomoci svých advokátů před OLAF a po celou dobu postupu před zahájením soudního řízení při podávání žádosti a stížnosti, přičemž tyto výdaje se nepočítají mezi náklady řízení. Další náklady podle nich přinesla vyšetřování vedená ve Francii; jde o náklady na dopravu a odměnu francouzských advokátů. Žalobci rovněž upozorňují na žaloby, které podali na základě nařízení č. 1049/2001.

391 Žalobci jsou připraveni na žádost Soudu předložit podrobný přehled položek, z nichž se skládá jejich majetková újma, s výjimkou nákladů týkajících se tohoto řízení.

392 Komise tvrdí, že žalobci žádnou majetkovou újmu neprokázali. Náklady, které žalobci údajně vynaložili na svoji obhajobu, nejsou podle ní majetkovou újmu, ale náklady řízení. Zastává názor, že žalobci se nemohou domct té části nákladů řízení, kterou nelze nahradit, neboť je tvořena náklady vynaloženými v rámci postupu před zahájením soudního řízení, tím způsobem, že tuto část nákladů kvalifikují jako majetkovou újmu.

c) Ke vztahu příčinné souvislosti

393 Žalobci tvrdí, že veškerá újma, která jim byla způsobena, byla zapříčiněna nesprávným postupem Komise, OLAF a dalších útvarů. Tvrdí, že byli hluboce zasaženi například neočekávaností výpadů na jejich adresu, jejich obžalobou francouzskými soudními orgány bez předchozího vyšetřování a zachování práv obhajoby, skutečností, že nebyli předem vyslechnuti, organizovanými úmyslnými úniky informací s cílem poškodit je, jakož i zahájením disciplinárních řízení, která byla okamžitě přerušena, což mělo umožnit Komisi „zachovat si tvář“ před Parlamentem.

394 Žalobci zdůrazňují, že kdyby Komise nepochybila, nebyli by žalobci obviňováni a jejich dobrá pověst by nebyla veřejně zničena. Nebyli by „hozeni přes palubu“ svými kolegy a označeni předsedou Komise za pachatele těch nejhorších podlostí. Nebyla by podle nich totiž vyvolána žádná aféra Eurostat. Jsou toho názoru, že pouze tímto manévrem spočívajícím v obvinění žalobců bylo možné odvrátit pozornost od „institucionálního

chaosu“, který měl skončit odsouzením Komise. Navíc jsou podle nich veřejná obvinění způsobilá předjímat výsledek vyšetřování vedených ohledně D. Byka francouzskými soudními orgány.

395 Konečně si žalobci kladou otázku, z čeho tedy pramenila jejich majetková újma, když ne ze způsobu, jakým s nimi Komise a OLAF zacházely. Kladou si otázku, jak může Komise na jedné straně uznat existenci jejich skutečné nemajetkové újmy a na druhé straně popírat příčinnou souvislost mezi vznikem této újmy a pochybeními, kterých se dopustila.

396 Komise tvrdí, že žalobci neprokázali příčinnou souvislost. Bezprostřední příčina újmy, která jim byla způsobena, podle ní spočívá v únicích informací do tisku, žalobci však nepředložili žádný důkaz o tom, že by za tyto úniky byla odpovědná Komise nebo OLAF.

2. Závěry Soudu

397 Úvodem je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury lze škodu uznat pouze tehdy, vyplývá-li dostatečně přímým způsobem z vytýkaného jednání (rozsudek Soudního dvora ze dne 4. října 1979, Dumortier Frères a další v. Rada, 64/76, 113/76, 167/78, 239/78, 27/79, 28/79 a 45/79, Recueil, s. 3091, bod 21; rozsudky Soudu International Procurement Services v. Komise, bod 93 výše, bod 55; ze dne 25. června 1997, Perillo v. Komise, T-7/96, Recueil, s. II-1061, bod 41, a ze dne 27. června 2000, Meyer v. Komise, T-72/99, Recueil, s. II-2521, bod 49). Z ustálené judikatury rovněž vyplývá, že je na žalobci, aby prokázal příčinnou souvislost ve smyslu čl. 288 druhého pododstavce ES (viz v tomto smyslu rozsudek Soudního dvora ze dne 30. ledna 1992,

Finsider a další v. Komise, C-363/88 a C-364/88, Recueil, s. I-359, bod 25; rozsudky Soudu ze dne 18. září 1995, Blackspur a další v. Rada a Komise, T-168/94, Recueil, s. II-2627, bod 40, a ze dne 30. září 1998, Coldiretti a další v. Rada a Komise, T-149/96, Recueil, s. II-3841, bod 101).

398 K tomu je třeba připomenout, že pochybení OLAF, která mohou založit odpovědnost Společenství, spočívají v předání informací lucemburským a francouzským soudním orgánům, aniž byli žalobci a jeho dozorčí výbor vyslechnuti, a v únicích informací týkajících se předání spisu k případu Datashop – Planistat francouzským soudním orgánům (viz výše bod 285); pochybení Komise, která mohou založit odpovědnost Společenství, spočívají v uveřejnění tiskové zprávy ze dne 9. července 2003, v projevu jejího předsedy ze dne 25. září 2003 a v zahájení disciplinárních řízení před skončením vyšetřování (viz výše bod 376).

399 Žalobci poukázali v projednávané věci na dvě různé ujmy, a sice na újmu nemajetkovou a újmu majetkovou. Soud má za to, že je třeba postupně zkoumat každý z těchto typů újmy k tomu, aby mohl posoudit, do jaké míry je prokázána jednak jejich existence, a jednak příčinná souvislost, která existuje mezi každou z nich a některým z protiprávních jednání OLAF nebo Komise.

a) K nemajetkové újmě

400 Je třeba uvést, že žalobcům byla způsobena újma tím, že OLAF předal případy Eurocost a Datashop – Planistat francouzským soudním orgánům, aniž by žalobce vyslechl. To, že se žalobci nemohli vyjádřit ke skutečnostem, které se jich přímo týkaly, a že se nemohli hájit, u nich nutně vzbudilo pocity nespravedlnosti a frustrace. Je třeba učinit

závěr, že tato újma pramení přímo z protiprávního jednání OLAF, a že tedy existuje příčinná souvislost mezi tímto jednáním a uvedenou újmu.

401 Pokud jde o skutečnost, že OLAF neuvědomil o těchto předáních svůj dozorčí výbor, postačuje uvést, že tato skutečnost nezpůsobila žalobcům žádnou další újmu. Následky tohoto protiprávního jednání jsou totiž stejné, jako následky, které plynou z toho, že žalobci nebyli vyslechnuti, a tudíž nemohou být považovány za odlišnou újmu.

402 Pokud jde o úniky informací týkající se předání spisu k případu Datashop – Planistat francouzským soudním orgánům, i Komise připustila, že vzhledem k informacím zveřejněným v tisku došlo k poškození cti a profesní pověsti žalobců. Je třeba rovněž učinit závěr, že není pochyb o přímosti příčinné souvislosti mezi protiprávním jednáním OLAF a nemajetkovou újmu žalobců. Jakmile totiž důvěrná informace unikne, je její zveřejnění předvídatelným a přirozeným následkem tohoto protiprávního jednání, takže příčinná souvislost je dostatečně přímá.

403 Pokud jde o uveřejnění tiskové zprávy ze dne 9. července 2003 (viz bod 302 výše), je třeba uvést, že Komise tím, že vzbudila touto tiskovou zprávou, která byla volně přístupná veřejnosti, dojem, že se žalobci podíleli na předmětných zpronevěrách, poškodila jejich pověst a čest (viz body 308 až 310 výše). Vzhledem k tomu, že tisková zpráva byla uveřejněna samotnou Komisí, není žádných pochyb o existenci přímé příčinné souvislosti mezi tímto protiprávním jednáním Komise a takovouto nemajetkovou újmu.

404 Rovněž, pokud jde o projev předsedy Komise, nelze popřít, že svými prohlášeními před Parlamentem poškodil pověst a čest žalobců (viz výše body 326 až 331), a že tedy existuje přímá příčinná souvislost mezi těmito prohlášeními a touto újmou.

405 Pokud jde o to, že Komise zahájila proti žalobcům disciplinární řízení ještě před tím, než byla uzavřena vyšetřování OLAF, je třeba uvést, že tato okolnost způsobila poškození pověsti žalobců, narušení jejich soukromého života a uvrhla je do nejistoty, což představuje nemajetkovou újmu, která musí být nahrazena (viz v tomto smyslu François v. Komise, bod 341 výše, bod 110). Krom toho, i když Komise tato řízení krátce po jejich zahájení přerušila, toto přerušení se na veřejnosti nijak neprojevovalo, neboť v tiskové zprávě ze dne 9. července 2003 se hovoří pouze o rozhodnutích o zahájení disciplinárních řízení, nikoli však již o jejich přerušení. Nicméně vzhledem k tomu, že vyšetřování OLAF byla uzavřena dva měsíce od zahájení disciplinárních řízení, což byl okamžik, kdy Komise mohla oprávněně zahájit tato řízení, netrvala tato nejistota dlouho.

406 Žalobci dále tvrdí, že D. Byk, i když byl výběrovou komisí považován za nejlepšího uchazeče o místo ředitele Eurostatu, o které se ucházel po jeho reorganizaci na podzim roku 2003, nemohl být kvůli řízení, které proti němu bylo zahájeno, jmenován. Soud v tomto ohledu dochází k závěru, že žalobci svá tvrzení neprokázali. Naopak ze sdělení ze dne 5. března 2004, které žalobci předložili v odpověď na písemnou otázku Soudu, vyplývá, že kvalifikační předpoklady požadované pro předmětné pracovní místo splňovaly tři kandidatury, z nichž jedna byla podaná D. Bykem. Z tohoto sdělení dokonce vyplývá, že poradní výbor si povšiml dobré kvalifikace dalších dvou uchazečů. Tento argument tedy musí být odmítnut.

407 Daniel Byk měl v každém případě možnost domáhat se zrušení tohoto údajného odmítnutí kandidatury, měl-li za to, že byla odmítnuta neoprávněně na základě

probíhajícího disciplinárního řízení ohledně jeho osoby (viz v tomto smyslu rozsudek Pessoa e Costa v. Komise, bod 340 výše, bod 69).

408 Žalobci dále uvádí, že jim byla způsobena újma na zdraví. Soud předně poukazuje na to, že žalobci své argumenty nepodepřeli žádnými doklady, např. lékařskými zprávami, a že tedy tato újma nebyla žádným způsobem prokázána.

409 Žalobcům se každopádně nepodařilo prokázat, že protiprávní jednání, o nichž bylo pojednáno výše, byla ve smyslu judikatury citované výše v bodě 397 přímou příčinou případného poškození jejich tělesného či duševního zdraví. Krom toho samotní žalobci poukázali na „hrubé výpady určité části německého tisku“ namířené proti nim, což může být rovněž příčinou tohoto případného poškození.

410 Konečně, pokud se jedná o tvrzení ohledně nemajetkové újmy spojené se závažnými dopady na jejich blízké, je třeba zdůraznit, že tvrzení žalobců nejsou podepřena žádnými konkrétními důkazy, které by prokazovaly existenci uváděné újmy a příčinnou souvislost mezi touto údajnou újmou a vyšetřovacími a disciplinárními řízeními vedenými proti nim (viz v tomto smyslu rozsudek Soudu ze dne 9. července 2002, Zavvos v. Komise, T-21/01, Recueil FP, s. I-A-101 a II-483, bod 334).

411 Z výše uvedeného vyplývá, že v důsledku protiprávního jednání OLAF a Komise se žalobci museli vyrovnávat s pocity křivdy a frustrace a byla poškozena jejich čest

a profesní pověst. Vzhledem ke zvláštním okolnostem projednávané věci a z důvodu, že dobrá pověst žalobců byla velmi vážně poškozena, je namíste ocenit výši této újmy *ex aequo et bono* na 56 000 eur.

b) K majetkové újmě

412 Žalobci tvrdí, že jejich majetková újma spočívá především ve vysokých nákladech na obhajobu jejich práv, které museli vynaložit od data (květen 2003), kdy se poprvé dozvěděli o obviněních vznesených na jejich adresu.

413 Soud dochází k závěru, že návrhové žádání znějící na náhradu majetkové újmy nelze považovat za přípustné. Třebaže žalobci tuto újmu ocenili celkovou částkou 200 000 eur, nevyčíslili jednotlivé složky této údajné újmy a neprokázali, a dokonce ani neuplatnili, ve své žalobě existenci zvláštních okolností, které by odůvodňovaly chybějící vyčíslení této újmy. V tomto ohledu nepostačuje uvést, že „na žádost Soudu“ jsou „připraveni předložit podrobný přehled položek, z nichž se skládá jejich [údajná] majetková újma, s výjimkou nákladů týkajících se tohoto řízení“. Je tedy třeba uvést, že návrhové žádání, jímž se domáhají náhrady majetkové újmy, nesplňuje požadavky čl. 44 odst. 1 jednacího řádu, a tedy musí být odmítnuto jako nepřípustné (viz v tomto smyslu rozsudek Soudního dvora ze dne 23. září 2004, *Hectors v. Parlament*, C-150/03 P, Sb. rozh. s. I-8691, bod 62; rozsudky Soudu ze dne 20. září 1990, *Hanning v. Parlament*, T-37/89, Recueil, s. II-463, bod 82, a ze dne 6. dubna 2006, *Camós Grau v. Komise*, T-309/03, Sb. rozh. s. II-1173, bod 166).

414 Pro úplnost je třeba dodat, že, jak správně uvádí Komise, náklady, které žalobci vynaložili na svoji obhajobu, nejsou majetkovou újmou, nýbrž náklady řízení. K tomu je třeba připomenout, že náklady vynaložené účastníky řízení na soudní řízení nemohou

být jako takové považovány za újmu odlišnou od břemene nákladů řízení (viz v tomto smyslu rozsudek Soudního dvora ze dne 10. června 1999, Komise v. Montorio, C-334/97, Recueil, s. I-3387, bod 54).

- 415 Pokud jde o náklady právního zastoupení vynaložené před podáním návrhu na zahájení soudního řízení, tvrzená újma plyne ve skutečnosti z rozhodnutí samotných žalobců, a tedy ji nelze přičítat Komisi (viz v tomto smyslu rozsudek Soudního dvora ze dne 28. června 2007, Internationaler Hilfsfonds v. Komise, C-331/05 P, Sb. rozh. s. I-5475, bod 27).
- 416 Z toho plyne, že se žalobci nemohou v rámci žaloby na náhradu škody domáhat náhrady újmy, která je výsledkem nákladů, které údajně vynaložili ve správní fázi řízení v rámci Komise. Je třeba uvést, že totéž platí pro náklady právního zastoupení související s řízením u OLAF.
- 417 Pokud jde o případné náklady spojené s průběhem řízení u vnitrostátních soudů, je třeba mít za to, že nemohou být nahrazeny v rámci tohoto řízení, neboť schází příčinná souvislost mezi touto tvrzenou škodou a pochybeními OLAF a Komise (viz v tomto smyslu rozsudek François v. Komise, bod 341 výše, bod 109). V každém případě k otázce náhrady nákladů řízení vynaložených na vnitrostátní úrovni má výlučnou pravomoc vnitrostátní soud, který musí, neexistují-li v této oblasti harmonizační opatření na úrovni Společenství, rozhodnout o této otázce podle příslušných ustanovení platného vnitrostátního práva (viz v tomto smyslu, rozsudek Nölle v. Rada a Komise, bod 243 výše, bod 37).
- 418 Za těchto okolností je třeba dospět k závěru, že návrhové žádání žalobců, jímž se domáhají náhrady majetkové újmy, je nepřipustné a v každém případě neopodstatněné.

K nákladům řízení

419 Soud může na základě čl. 87 odst. 3 jednacího řádu rozdělit náklady řízení mezi účastníky řízení, pokud měl každý účastník ve věci částečně úspěch i neúspěch, přitom na základě článku 88 tohoto řádu ve sporech mezi Společenstvími a jejich zaměstnanci nesou orgány vlastní náklady.

420 Jelikož žalobě bylo v projednávaném případě částečně vyhověno, bude spravedlnosti učiněno zadost rozhodnutím, že vzhledem ke zvláštnímu kontextu věci ponese Komise mimo vlastní náklady řízení i veškeré náklady řízení vynaložené žalobci.

Z těchto důvodů

Soud (třetí senát)

rozhodl takto:

1) Komisi se ukládá povinnost uhradit Yvesu Franchetovi a Danielu Bykovi částku 56 000 eur.

II - 1728

2) Ve zbývající části se žaloba zamítá.

3) Komisi se ukládá náhrada nákladů řízení.

Jaeger

Tiili

Čipev

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 8. července 2008.

Vedoucí soudní kanceláře

Předseda

E. Coulon

M. Jaeger

Obsah

Právní rámec	II - 1597
Skutkový základ sporu	II - 1608
Řízení a návrhová žádání účastníků řízení.	II - 1617
Právní otázky	II - 1619
I – K návrhu na odstranění některých příloh žaloby	II - 1619
A – Argumenty účastníků řízení	II - 1619
B – Závěry Soudu	II - 1621
II – K předčasnosti žaloby	II - 1625
A – Argumenty účastníků řízení	II - 1625
B – Závěry Soudu	II - 1626
III – Ke vzniku mimosmluvní odpovědnosti Společenství	II - 1627
A – K protiprávnosti jednání OLAF	II - 1629
1. K pochybením OLAF při předávání spisů týkajících se věci Eurostat francouzským a lucemburským soudním orgánům	II - 1629
a) Argumenty účastníků řízení.	II - 1629
b) Závěry Soudu	II - 1634
Ke kvalifikaci vyšetřování	II - 1634
Vyrozumění žalobců, Komise a dozorčího výboru OLAF	II - 1637
– Vyrozumění žalobců	II - 1637
– Informování Komise	II - 1647
– Informování dozorčího výboru OLAF	II - 1649
Ovlivňování vnitrostátních soudních orgánů	II - 1651

2. Zveřejnění informací ze strany OLAF	II - 1652
a) Argumenty účastníků řízení.	II - 1652
b) Závěry Soudu	II - 1654
K únikům informací	II - 1654
– K existenci a obsahu úniků informací	II - 1655
– Analýza tvrzených porušení právních norem, které přiznávají práva jednotlivcům, jež mohla pramenit z toho, že OLAF vyzradil informace	II - 1664
K zásilce ze dne 24. září 2003	II - 1667
K postojům generálního ředitele OLAF	II - 1668
3. K údajným pochybením týkajícím se vyhotovení a předání sdělení a závěrečných zpráv	II - 1670
a) Argumenty účastníků řízení.	II - 1670
b) Závěry Soudu	II - 1673
4. K odmítnutí přístupu k některým dokumentům	II - 1676
a) Argumenty účastníků řízení.	II - 1676
b) Závěry Soudu	II - 1677
5. K projednání věci Eurostat v přiměřené lhůtě a k porušení článků 6 a 11 nařízení č. 1073/1999	II - 1679
a) Argumenty účastníků řízení.	II - 1679
b) Závěry Soudu	II - 1681
B – K protiprávnosti jednání Komise	II - 1684
1. K vyzrazení informací Komisí	II - 1684
a) Argumenty účastníků řízení.	II - 1684
b) Závěry Soudu	II - 1689
K tiskové zprávě Komise ze dne 9. července 2003	II - 1689

K dokumentům předaným Parlamentu dne 24. září 2003	II - 1697
K projevu předsedy Komise ze dne 25. září 2003	II - 1700
2. K disciplinárním řízením	II - 1703
a) Argumenty účastníků řízení.	II - 1703
b) Závěry Soudu	II - 1705
3. K jednotlivým vyšetřováním Komise a jejich průběhu	II - 1709
a) Argumenty účastníků řízení.	II - 1709
b) Závěry Soudu	II - 1712
4. K odepření přístupu k dokumentům	II - 1714
a) Argumenty účastníků řízení.	II - 1714
b) Závěry Soudu	II - 1715
C – K otázce újmy a ke vztahu příčinné souvislosti	II - 1716
1. Argumenty účastníků řízení	II - 1716
a) K nemajetkové újmě	II - 1716
b) K majetkové újmě	II - 1719
c) Ke vztahu příčinné souvislosti	II - 1720
2. Závěry Soudu	II - 1721
a) K nemajetkové újmě	II - 1722
b) K majetkové újmě	II - 1726
K nákladům řízení	II - 1728